Název originálu: THE QUEEN OF AIR AND DARKNESS, HUNTER'S MOON, NO TRUCE WITH KINGS
Ilustrace na obálce: Petr Bauer
Grafická úprava obálky: Petr Lukáš
Překlad: Jiří Emmer, Jiří Engliš
Redakce: Helena Šebestová
Copyright ©1984 by Poul Anderson Published by agreement with Scott Meredith Literar Agency, Inc.,
845 Third Avenue, New York, NY 10022
Copyright ©1992 for the Czech translation by J.Emmer, J. Engliš
Copyright ©1992 for Cover by P. Bauer
Copyright ©for Edit by T.Jirkovský
Copyright ©1992 for the Czech edition by LASER
ISBN 80-85601-28-1

Královna vzduchu a temnot
Poslední záblesky slunečních západů doznívaly ještě skoro do poloviny zimy. Tím však vláda denního světla pro tento rok skončila a severní země se pozvolna probouzely k životu. Květy začínaly rozkvétat, ohnivé akáty zářily živými barvami, ocelové květiny se modraly v brokovém podrostu a návrší byla poseta deštěnkami, zatímco bledulky zbarvovaly všechna údolí stydlivou bělobou. Mezi nimi poletovaly mušky na duhových křídlech; kdesi pohodil hlavou jelen a zatroubil do vyhřátého ovzduší plného vůní. Na obzoru přecházela obloha z purpuru do temné černi. Oba měsíce stály na svých místech, téměř v úplňku. Jejich záře mrazivě osvětlovala listoví a třpytila se na vodních hladinách. Obrysy všech stínů jemně rozmazávala aurora - obrovská chvějivá světelná opona rozprostírající se přes polovinu oblohy. Za ní vycházely první hvězdy.
Chlapec a dívka seděli těsně pod vrcholkem Wolundovy mohyly. Vlasy do půli zad měli vybělené od letního slunce, snědá těla skoro splývala s barvou země, křovisek a skal. Jediné, co měli na sobě, byly věnce uvité z bledulí. On hrál na kostěnou flétnu a ona zpívala. Nedávno se do sebe zamilovali. Bylo jim okolo šestnácti, ale oni si to neuvědomovali. Oba náleželi k Obyvatelům temnot, a proto byli k času neteční - nepamatovali si skoro nic z těch dob. kdy obývali lidské země.
Tóny jeho nástroje chladně ovíjely její hlas:
„Vyčaruj kouzlo, u viň jej z nebe, z prachu a rosy. z noci i sebe.“
Poslouchali, jak jim malý potůček, který odnášel měsíční světlo do řeky vklíněné mezi pahorky, odpovídal zurčícími peřejemi. Hejno netopýrů přelétlo nad jejich hlavami, temně černé obrysy těl proti jasné záři.
Přes Temnou bažinu k nim přicházelo nebo spíše skákalo podivné stvoření. Mělo sice dvě ruce a dvě nohy jako oni, avšak podlouhlé nohy byly opatřeny spáry a celá postava byla až po konec ocasu opeřena. Jejímu obrysu pak dominovala široká křídla. Na tváři, která jen zpola připomínala lidskou, imponovaly velké oči. Kdyby se Ayoch mohl postavit zpříma, sahal by mladíkovi k ramenům.
Děvče vstalo. „Něco nese.“ Její zrak nebyl sice stavěn na příšeří jako u tvorů rozených v zemích severu, ale naučila se již rozeznávat a analyzovat každičký záblesk, který jí smysly přinesly. Kromě toho puk by normálně přiletěl a i z jeho pohybů bylo možno vyčíst, že táhne nějaké břemeno.
„A přichází od jihu.“
Mladíkem projela vlna náhlého vzrušení, podobného nazelenalému plamenu, který zrovna probleskl po obloze přes souhvězdí Lyry. Rychle seběhl z náspu.
„Vítej, Ayochu!“ volal. „To jsem já, Mistherd!“
„A Stín snu s ním,'' smála se dívka a následovala ho.
Puk se zastavil. Jeho oddychování přehlušovalo i šumění větru v okolní vegetaci. Kolem něj se šířila vůně polámané yerby.
„To je dobře, že vás potkávám zrovna nyní, v době zrození zimy,“ pískal.
„Alespoň mi s tímhle pomůžete do Carheddinu.“
Pozvedl své břemeno. Jeho žluté oči nad ním světélkovaly jako dvě lucerny. Hýbalo se to a kňouralo.
„Proč dítě,“ zeptal se Mistherd.
„Jako ty, synku, jako ty. Ha, ha, to je ale úlovek!'' chvástal se Ayoch. „Bylo jich tam dvacet v yonském táboře u Pustého lesa, byli ozbrojení a kromě obvyklých hlídacích strojů vypustili ještě velké odporné psy, kteří okolo slídili, když jejich pánové spali. Já jsem však přiletěl shora a snesl jsem se, až když jsem viděl, že je hrst omamného prachu...“

„Chudáček,“ Stín snu vzala chlapečka a přitiskla ho na svá nevelká ňadra, „No ten náš mrňousek je ale ospinkaný!“ Dítě poslepu hledalo prsní bradavku. „Ne, ne.“ smála se dívka přes záclonu vlasu. „Já jsem ještě moc mladá, a ty už jsi na to příliš starý. Ale počkej, až se vzbudíš v Garheddinu pod horou, to si dáš clo nosu.“
„O - je,“ zašeptal Ayoch. „Ona je daleko, ale stejné nás viděla a slyšela. Ted přichází.“ Přikrčil se a složil křídla. O moment později také Mistherd poklekl a po něm i Stín snu, s chlapcem stále v náručí.
Královnina dlouhá postava zastiňovala oba měsíce. Chvilku pozorovala trojici a jejich kořist. Zvuky přicházející od kopce i bažiny se vkrádaly do jejich vědomí, až se jim zdálo, že slyší i záblesky světel.
Nakonec Ayoch zašeptal: „Udělal jsem dobře. Hvězdná matko?“
„Jestli jsi to dítě ukradl z tábora plného strojů,“ pravila nádherným, lahodným hlasem, „znamená to, že to byli lidé z dalekého jihu, kteří by to nemuseli přijmout tak odevzdaně jako farmáři.“
„Ale co zmůžou, Matko sněhu?“ kvičel puk. „Jak by nás mohli najít?“
Mistherd pozvedl hlavu a pyšně promluvil. „Takže už i oni pocítili náš hněv.“
„A on je tak sladký,“ řekla Stín snu. „A budeme jich potřebovat mnohem víc, že ano, Paní oblohy?“
„Jednou se to muselo stát,“ pokračovala Královna. „Vezměte ho teď s sebou a postarejte se o něj. A tímto znamením.“ ukončila svoji řeč posvátným rituálem, „je teď zaslíben Obyvatelům.“
Jejich radost teprve teď mohla volně propuknout. Ayoch vesele poskakoval k nejbližšímu třasolistu. Vyšplhal se po kmeni, zavěsil se jednou rukou na větev plnou neklidného bledého listoví a svinul se do klubíčka. Chlapec a dívka pokračovali s dítětem k Carheddinu ve svižném tempu, které mu však ještě dovolovalo pískat a jí zpívat:

„Wahaii, wahaii!
Wayala, laii!
Na křídlech hnaných větrem
vysoko na nebi
s pronikavým křikem
ženeme se s deštěm o závod
a zase se snášíme do veselíc
a dál se necháváme unášet do Měsíčních šedolesů
a do jejich stínů těžkých jako sen
a pak splyneme s ševelícími vlnkami jezer,
ve kterých se topí hvězdný svit.“

Když vstoupila, cítila Barbro Cullenová přes všechen svůj zármutek a zlost také strach. V místnosti byl nepořádek. Časopisy, kazety, kotouče, šanony a popsané papíry pokrývaly všechny stoly. Na všech policích a
ve všech rozích byl notný nános prachu. U jedné stěny stálo laboratorní vybavení, mikroskop a analytická zařízení. Ohodnotila je jako účelné a praktické, ale nějak jí to nehrálo clo obrazu úřadovny a ještě ke všemu zde měl vzduch mdlou chemickou příchuť. Koberec byl zašlý, nábytek ošumělý.
Tak tohle byla její poslední naděje?
Pak se objevil Eric Sherrinford. „Dobrý den, paní Cullenová,“ pozdravil. Jeho tón byl rázný a stisk ruky pevný. Jeho vybledlý úbor ji nijak nevzrušoval. Sama se o svůj vzhled také nijak zvlášť nestarala, až na pár výjimečných příležitostí. (A bude ještě vůbec nějakou mít, když nedostane svého Jimmyho zpátky?) Na druhé straně však byla vždy šarmantní a milá.
Z vrásek sahajících mu až k očím vyzařoval úsměv. „Omluvte ten nepořádek. My na Beowulfu máme - nebo spíše měli jsme - na to roboty, takže jsem si vlastně nikdy na uklízení nezvykl a nechci, aby mi nějaká najatá hospodyně vždycky zpřeházela všechny věci. A myslím, že je šikovnější pracovat ve vlastním bytě, než si vydržovat zvláštní kancelář. Nesednete si?“
„Ne. děkuji. Nějak nemám stání,“ zamumlala,
„Rozumím. Ale jestli dovolíte, já nejlíp funguj u, když se uvolním.“
Posadil se na pohovku, nohu přes nohu. Vytáhl dýmku a začal si ji nacpávat.
Barbro přemítala o tom. proč kouří tak starodávně. Neříkalo se o Beowulfu, že je po všech stránkách tak moderně vybaven, jak si to na Holandu zdaleka ještě nemohli dovolit? Ovšem starobylé zvyky někdy přežívají navzdory všemu. A v koloniích se to stávalo dost často, jak o tom mnohokrát četla. Lidé se vydávali ke hvězdám, aby si uchovali takové nemoderní přežitky jako své mateřské jazyky, ústavní vládu nebo vědeckotechnickou civilizaci. . .
Sherrinford ji vrátil zpátky do reality: „Musíte mi nejdřív podrobně popsat, co

se vám přihodilo, paní Cullenová, Sdělila jste mi pouze, že váš syn byl unesen a že místní policie neudělala nic. Jinak vím jen pár zjevných faktů, jako že jste zřejmě vdova a ne rozvedená, že jste dcera vystěhovalců ze země Olgy Ivanoffové, která udržovala živé telekomunikační spojení s Christmas Landing. a že jste odbornicí v nějaké biologické vědecko profesi; zřejmě jste měla několikaletou přestávku v práci v terénu, kterou jste teprve nedávno ukončila.“
Překvapeně civěla na jeho šedookou tvář se zahnutým nosem lemovanou černými vlasy. Cvakl zapalovačem a jeho světlo jakoby naplnilo
celou místnost. Z okna mohli pozorovat poklidné město rozprostírající se pod nimi a mizící v zimním šeru. „Jak to všechno, proboha, víte?“ slyšela sama sebe.
Pokrčil rameny a spustil svým obvyklým přednáškovým tónem. „Moje práce spočívá v zaznamenávání detailů a jejich spojování dohromady. Za více než sto let na Holandu si lidi vytvořili svá regionální nářečí; k tomu hodně přispěly také tendence ke shromažďování podle původu a společných zvyků. Vy máte ve své řeči stopu olganského er, ale samohlásky vyslovujete spíše nosem, jak je zvykem zde, a to přesto, že žijete v Portolondonu. To vypadá na dětství obklopené metropolitní řečí. Řekla jste mi dále, že jste byla součástí Matsuyamovy expedice a že jste měla vašeho synka s sebou. Obyčejné techničce by to nikdy nedovolili; musela jste jim tedy za to stát. A týni prováděl ekologické výzkumy; proto musíte mít příbuzné vzdělání. Ze stejných důvodů musíte mít také bohaté zkušenosti z terénu. Avšak vaše kůže je světlá a vůbec ne tmavá jako kůže lidí, kteří jsou po delší dobu vystaveni zdejšímu slunci. Proto jste musela být pěkný časek zavřena uvnitř, než jste vyrazila na ten váš osudný výlet. A k vašemu vdovství - nikdy jste se ani slovem nezmínila o vašem manželovi, ale musela jste mít muže, kterého jste si tak hluboce vážila, že stále ještě nosíte zásnubní i svatební prsten.“
Její zrak se zakalil a někde uvnitř to zabolelo. Ta poslední slova jí připomněla Tima - velkého, zrzavého, usměvavého a něžného. Musela se pootočit a dívat se jinam. „Ano,“ podařilo se jí ze sebe vypravit, „máte úplnou pravdu.“
Byt byl situován na vyvýšeném místě nad Christmas Landing. Pod nimi se rozprostíralo město se svými zdmi, střechami, archaickými komíny a lampami osvětlenými uličkami, se svými světluškami všemožných lidmi používaných vozidel, s ruchem v přístavu Venture Boys a s plavidly, která směřují na Sluneční ostrovy nebo se z nich vracejí a nebo dokonce podnikají cesty do vzdálenějších oblastí Borealského oceánu, jenž zrovna probleskoval jako rtuť v odlesku večerních červánků Charlemagne. První měsíc, Oliver, stál o něco výše a vypadal jako skvrnitý oranžový disk dvakrát větší než slunce; nacházel se blíže k zenitu, kterého však nikdy nedosáhne, a ozařoval svět svým ledovým svitem. Poloviční Aidě ze sebe zrovna ukazoval pouze malý. pomalu se pohybující srpek nedaleko Siria, který se, jak si vzpomínala, nachází na obloze nedaleko zemského Slunce, to však bez teleskopu není vidět...
„Ano.“ pokračovala se sevřeným hrdlem, „můj manžel je už asi čtyři roky mrtev. Právě jsem čekala naše první dítě, když byl zabit stádem monocerů. Byli jsme tehdy tři roky svoji. Seznámili jsme se na Universitě - dotace z centrálního výukového ústavu pokrývají jen oblast základního vzdělávání, a tak jsme založili vlastní pracovní skupinu pro smluvní ekologické studie - víte, jestli může být nějaká oblast osídlena při zachování přírodní rovnováhy, jaké budou šance na úrodu, jaká rizika, a podobné otázky. No, a pak jsem pracovala v laboratoři pro jednu rybářskou společnost v Portolondonu. Ale ta jednotvárnost, ta... uzavřenost... mě sžírala. A pak mi profesor Matsuyama nabídl místo ve svém průzkumném týmu směřujícím do Země komisaře Haucha. Myslela jsem si, Bože odpusť mi to, myslela jsem, že Jimmy - Tim chtěl, aby se tak jmenoval, hned jak se zjistilo, že to bude chlapec, protože se tak jmenoval jeho otec a také protože se mu líbilo to Timmy a Jimmy a - oh, myslela jsem, že Jimmy tam se mnou bude v bezpečí. Nemohla jsem ho přece v jeho věku opustit na několik měsíců. Z tábora se nemohl sám žádným způsobem dostat a co by se mu mohlo stát uvnitř? Nikdy jsem nevěřila těm povídačkám o Obyvatelích temnot, kteří prý kradou lidské děti. Vždycky jsem to brala tak, že rodiče se sami před sebou snažili omluvit svoji nepozornost při hlídání dětí blízko lesa, do kterého ti chudáčci zabloudili nebo kde byli hned napadeni smečkou kdovíjakých bestií nebo - Ale poučila jsem se, pane Sherrinforde. Hlídací roboty někdo obelstil a psy uspal, a když jsem se probudila, Jimmy byl pryč.“
Prohlížel si ji skrz kouř dýmky. Barbro Engdahl Cullenová byla vysoká, asi tak třicetiletá žena (uvědomil si mimoděk, že rolandický rok trvá okolo pětadevadesáti procent pozemského, oba se pak liší od beowulfského) se širokými rameny, dlouhýma nohama a plným poprsím; měla širokou tvář a přímý nos, upřímné ořechové oči a široká, hbitá ústa; vlasy měla nazrzlé až dohněda, stažené za ušima a její hlas byl chraplavý. Na sobě měla jednoduché oblečení. Aby zklidnil

nervózní poklepávání jejích prstů, otázal se skepticky: „A teď už věříte na Obyvatele? „
„Ne. Jen už si nejsem tak jistá.“ Otočila se k němu a poočku na něj pohlédla. „Našli jsme přece nějaké stopy.“
„Kusy fosilií, „ pokýval. „A několik předmětů neolitického typu. Ale zjevně hodně staré, jako by jejich tvůrci zemřeli před mnoha lety. Intenzívní výzkum nepotvrdil jejich nynější výskyt.“
„Jak intenzívní může být výzkum v oblasti Severního pólu, kde v létě zuří divoké bouře a v zimě je polární noc?“ ptala se. „Když je nás milión lidí na celé planetě a z toho ještě polovina pouze v tomhle městě?“
„A zbytek žije stejně jen na tomhle jediném obyvatelném kontinentu, „ dodal. Arktida pokrývá pět miliónů čtverečních kilometrů,“ pokračovala ve slovním vodopádu. „Z toho Arktická zóna zabírá její čtvrtinu a my nemáme ani technické vybavení pro ustavení satelitních monitorovacích stanic, ani nemůžeme konstruovat taková letadla, abychom se na ně mohli spolehnout i tam. Nemůžeme skrz ty prokleté země temnot vést silnice a založit tam stálé základny, a tak nemáme prostě šanci poznat je a zkrotit. Můj Bože, generace osamělých poutníků vyprávěly o Šedé příšeře a tenhle netvor byl poprvé vědeckou expedicí spatřen teprve vloni!“
„A vy přesto nepřipouštíte možnost, že Obyvatelé temnot existují?!“
„No, věřit v tajnou sektu lidí narozených a žijících v naprosté izolaci, kteří se skrývají v temnotách a kradou děti pro...“ Polkla. Sklopila hlavu. „Ale o vás se říká, že jste odborník.“
„Z toho, co jste mi řekla po vizifonu, usuzuji, že portolondonská policie zpochybňuje důvěryhodnost zprávy, kterou podala vaše skupina. Mají dojem, že většina z vás podlehla hysterii a tvrdí, že jste zanedbali opatrnost a děcko se vám prostě někam zatoulalo.“
Jeho slova ji pobouřila. Zrudla a vyštěkla na něj: „Jako všechny ty děti předtím? Ne. Já jsem totiž místo dlouhých nářků okamžitě konzultovala centrální databanku. Trošku moc podobných událostí se vysvětluje jako nešťastná náhoda. A máme úplně ignorovat i ta otřesná svědectví o znovuobjeveních? Ale když jsem se na policii s těmito fakty vrátila, stejně mě vykopli. Nemyslím, že to bylo jen proto, že měli zrovna málo lidí. Oni mají také strach. Jsou to hoši z vnitrozemí a Portolondon leží skoro na hranici s neznámem.“
Její energie se vyčerpala. „A protože Holand nemá žádnou celoplanetární policii,“ zakončila svůj proslov, „jste moje poslední naděje.“
Vyfoukl kouř z dýmky do šera a pozoroval, jak se s ním pomalu mísí. Pak řekl laskavějším hlasem než dosud: „Paní Cullenová, nevkládejte ve mne, prosím, příliš velké naděje. Jsem jediný soukromý vyšetřovatel na této planetě a nemám k dispozici žádné prostředky kromě sebe.“
„Jak dlouho tady žijete?''
„Dvanáct let. To je zrovna tak čas, aby se člověk trochu seznámil se všemi relativně obydlenými oblastmi. A co vy, starousedlíci, žijící zde již více než sto let, víte sami o Arktidě?“
Sherrinford vzdechl. „Ujmu se vašeho případu a vezmu jen nejnutnější plat, hlavně proto, že mi váš případ přinese nové poznatky. Ale jen tehdy, budete-li mojí průvodkyní a pomocnicí, i když to pro vás může být nepříjemné.“
„No samozřejmě! Uschla bych čekáním, ale stejně - k čemu mne budete potřebovat?“
„Najmout někoho jiného, kdo by byl stejně dobrý jako vy, by tady přišlo příšerně draho. Na téhle planetě je pro každou ruku tisíce důležitějších úkolů. A kromě toho, vy jste na věci osobně zainteresovaná. A to budu potřebovat. Pocházím z jiného světa a jsem tady úplným cizincem, neboť zdejší planeta se podobá stejně málo té mé jako naší matičce Zemi. A moc dobře si uvědomuji, jak moc jsme tím handicapováni.“
Christmas Landing pomalu halila noc. Vzduch byl stále stejně teplý, ale chuchvalce mlhy povalující se v ulicích, osvětlené blikajícími lampami, teď vypadaly ještě chladněji. Také aurora vznášející se mezi oběma měsíci měla chladnější vzhled. Žena se postupně v temné místnosti podvědomě přibližovala k muži a uvědomila si to teprve tehdy, když rozsvítil fluoropanel. Oba v tu chvíli silně pociťovali pustotu a osamělost Holandu.
Světelný rok neznamená v galaktických vzdálenostech tak moc. Ušli byste ho tak za 270 miliónů let - vyšli byste třeba na začátku prvohor, kdy dinosaurus patřil ještě do vzdálené budoucnosti, a dorazili byste v dnešní době, kdy kosmické koráby létají na mnohem delší cesty. A-však naše nejbližší sousední hvězdy jsou okolo devíti světelných let daleko a ani ne jedno procento z nich má planety obyvatelné pro lidi. Přitom rychlost cestování je limitována nepřekonatelnou hranicí - rychlostí světla. Moc nepomůže ani relativistická kontrakce času, ani hibernace - cesta sice pak vypadá jako kratší, ale doma mezitím uplynou celé

věky.
Proto takových cest nikdy nebude mnoho. Kolonisty se stanou jenom lidé, kteří pro to mají nějaké velmi závažné důvody. Vezmou si s sebou zárodečnou plasmu pro exogenetickou kultivaci domestikovaných rostlin a zvířat - a také lidských dětí, aby se populace mohla množit dostatečně rychle a nehrozil jí zánik genetickým posunem. Nemůžou se moc spoléhat na další imigraci. Tak dvakrát nebo třikrát za století přiletí raketa z nějaké jiné kolonie. (Ne ze Země. Ta už lidem dlouho nepatří.) Taková mise vždy pochází ze starších kolonií, protože nové nemají prostředky na konstrukci a vybavení mezihvězdných korábu.
A přežití kolonií nebo dokonce jejich modernizace jsou velmi nejisté. Zakládající členové musí vždy vzít, co je - a vesmír nebyl postaven speciálně pro lidi.
Vezměme si například Roland. Patří mezi ty vzácné šťastné nálezy - svět, ve kterém lidé mohou žít, dýchat, jíst a pít, chodit bez speciálního oblečení, pěstovat plodiny, stavět příbytky a vychovávat děti a vnuky. Stálo to za to přeletět třičtvrtě světelného století a zapustit zde kořeny.
Hvězda Charlemagne je však typ F9, o čtyřicet procent jasnější než Slunce, ještě silnější ve zrádné ultrafialové sféře a ještě divočejší ve smrštích různých částic, které vysílá. Planeta Roland má excentrickou orbitu. Uprostřed krátkého, ale pekelného severního létaje absolutní vzdálenost více jak dvakrát menší ve srovnání se Zemí; v hlubinách dlouhé severní zimy je pak o chloupek menší než zemský průměr.
Lidé mohou obývat pouze vysoké zeměpisné šířky, protože nemají dost techniky. Nemají zařízení, která je možné vyrobit jen pro pár specialistů. Desetistupňová odchylka spolu s excentričností orbity jsou příčinou toho, že severní část arktického kontinentu tráví polovinu svého roku bez slunečního svitu. Okolo jižního pólu se rozprostírá jen oceán.
Ostatní rozdíly mezi Holandem a Zemí nejsou už tak důležité. Roland má dva malé měsíce ležící blízko sebe, které pak dohromady vyvolávají na oceánech přiliv a odliv stejně jako jeden měsíc pozemský. Doba oběhu je 32 hodin, což je stálý rušivý element pro organismy, které se vyvinuly a žily celé věky ve čtyřiadvacetihodinovém rytmu. Počasí je také značně odlišné od pozemského. Planeta má v průměru více než 9500 km a povrchová přitažlivost je 0. 42 přitažlivosti zemské; tlak vzduchu u hladiny moře je lehce přes jednu zemskou atmosféru. (Ve skutečnosti je Země hříčkou přírody a lidé na ní mohou existovat jen díky vesmírné nehodě, která odnesla s sebou většinu těch plynů, které by si jinak těleso jejích rozměrů podrželo - jako je tomu třeba u Venuše.)
Nicméně Homo si úplně zaslouží své přízvisko sapiens, zejména hodnotíme-li jeho hlavní specializaci - to je schopnost být univerzální a nespecializovaný. Opakované pokusy lidské rasy zmrazit svůj vývoj podle nějakého všeschopného modelu, kultur), ideologie nebo čehokoliv podobného,vždy vedly k bankrotu. Avšak dejte člověku pouze pragmatický úkol přežít a on si obvykle povede velice dobře. Je totiž schopen adaptovat se na široké spektrum podmínek.
Limituje jej jen málo věcí: například jeho potřeba, slunečního svitu a nutnost být nevyhnutelně a navěky součástí prostředí, které ho obklopuje a modifikací duše, kterou v sobě chová.
Portolondon má své doky. lodě, stroje i skladiště natěsnány v Polárním zálivu. Mezi nimi se krčí obydlí 5000 stálých obyvatel: betonové zdi, pevné okenice, špičaté střechy z tašek. Jejich veselé barvy působily ve světlech lamp poněkud zvláštně - ve městě ležícím za polárním kruhem.
Sherrinford to však komentoval: „Pěkné místo, že? Na taková jsem se těšil, když jsem sem přesídloval.“
Barbro neodpověděla. Dny v Christnias Laiiding. během nichž on ob~ starával své přípravy, ji vyčerpaly. Přijeli vodním vznášedlem a od něj je nyní do města odvážel taxík. Usoudila, že má zřejmě na mysli svěžest lesů a luk podél silnice, světélkování pestrobarevných květin v zahradách a věčný šum křídel nad jejich hlavami. Na rozdíl od pozemské flóry nevyužívá arktická vegetace ve studených oblastech každou hodinu světla k frenetickému růstu a vytváření energetických zásob. Až teprve po přechodu letní horečky v mírnou zimu všechno začne kvést a zrát; zvířata trávící léto spánkem vylézají ze svých brlohů a stěhovaví ptáci se vracejí domů.
Musela souhlasit, že je to nádhera: planoucí severní záře zaplňující nekonečné prostory, stříbrošedě sálající do měsíčního svitu; celý tento zázrak byl dílem slunce, které již zapadlo za obzor.
Krásné jako peklo, pomyslila si vzápětí, a stejně děsivé. Ta divočina jí vzala Jimmyho. Zdalipak bude mít aspoň šanci nalézt jeho kostičky a uložit je vedle jeho otce?
Najednou zjistila, že už jsou u hotelu a že Sherrinford opět vede svoji typickou

řeč, tentokrát na téma město. Protože Portolondon byl po hlavním městě druhá největší osada na Holandu, navštívil jej již několikrát předtím. Ulice byly plné lidí a hluku, mihotavých světel a tónu hudby nesoucích se z obchodů, hospod a restaurací, sportovních center a tančíren. Vozidla se mačkala jedno na druhé a pohybovala se kupředu hlemýždí rychlostí. Několikaposchoďové kancelářské budovy dokreslovaly obraz. Portolondon představoval most mezi civilizací a nekonečným okolním světem. Po Řece slávy proudily dřevěné vory přivážející rudy z dolů, sklizené plodiny z farem, jejichž vlastníci si zvolna podrobovali rolandský venkov, a maso. kosti a kůže od lovců z hor za Obří stěnou. Podél pobřeží sem připlouvaly nákladní lodi různých velikostí a tvaru.
které přivážely množství ryb a dalších produktů ze Slunečních ostrovů, a také zboží ze vzdálenějších jižních oblastí, kam se odvažovali jenom ti statečnější. To všechno pak v Portolondonu řinčelo, smálo se, bouřilo a chvástalo se, odpočívalo, loupilo, modlilo se, chlastalo a plahočilo se, snilo a toužilo, tvořilo i ničilo, umíralo a rodilo se, prožívalo štěstí, smutek i vztek, bylo chamtivé a hrubé, ambiciózní, milující, bylo prostě a jednoduše lidské. Ani sluneční žár, ani půlnoční šero, které tu v půlce zimy přecházelo až v úplnou noc, nemohlo lidskou ruku zastavit.
Nebo se to tak alespoň tvrdilo.
Říkali to všichni kromě těch, kteří osídlili temné kraje. Barbro vždycky věřila, že ty podivné zvyky, legendy a pověry, které tamní lidé vytvářeli, postupně vymizí ruku v ruce s tím, jak lidé danou oblast úplně poznají a ovládnou. Poslední dobou však byla na vážkách. Snad to způsobily Sherrinfordovy narážky o změně jeho přístupu k věci, pravděpodobně podložené jeho dřívějšími výzkumy. Anebo prostě jen potřebovala něco jiného na zamyšlení. Hlavou se jí totiž stále honily vzpomínky na to, jak Jimmy den před svým zmizením na otázku, jestli chce žitný nebo francouzský chléb na sendvič, odpověděl vážným tónem - tou dobou se zrovna začínal zajímat o abecedu - ' Chtěl bych plátek F - chleba, jak říkáme my, lidé.'
Stěží zaregistrovala, jak vystoupili z taxíku, zapsali se v recepci a byli uvedeni do jednoduše vybavených pokojů. Ale po vybalení si vzpomněla, že Sherrinford plánoval důvěrnou poradu. Přešla tedy chodbou a zaklepala na jeho dveře. Ty údery se jí zdály tišší než rytmus jejího srdce.
Otevřel dveře s prstem na ústech a gestikulací jí dával najevo, aby zaujala místo v rohu místnosti. Naježila se, ale pak zahlédla tvář velitele policie Dawsona na obrazovce vizifonu. Sherrinford s ním zřejmě právě mluvil a měl nějaký důvod pro to, aby byla mimo dosah kamery. Našla si tedy židli, aby mohla sledovat další vývoj. Maně si přitom nervózně zarývala špičky nehtů do kolen. Detektivova mohutná postava se jako obvykle postupně složila do křesla před obrazovku. „Omluvte, prosím, tu pauzu," řekl, „nějaký opilec si spletl číslo pokoje."
Dawson se uchechtl. „Těch tu máme." Barbro si vzpomněla na jeho zálibu ve vyškubávání vousů ze svého bohatého plnovousu, podle něhož by ho každý zařadil spíše mezi lovce než mezi měšťany. „Nejlepší je si jich nevšímat. Mají jenom potřebu vybít si to napětí, které si střádali po týdny nebo i celé měsíce v pustinách."
„Ano, úplně s vámi souhlasím. Místní prostředí - odlišné v miliónech různých menších i větších rozdílu od toho, které lidi stvořilo - poměrně značně mění osobnost člověka." Sherrinford si začal nacpávat dýmku. ,,Ale k věci. Jak víte, moje práce se doposud převážně soustřeďovala v městských a příměstských oblastech, protože malé osady zřídkakdy potřebují soukromého detektiva. Tentokrát je to však jinak. Zavolal jsem vás, protože vás chci požádat o radu!"
„Rád vám pomůžu," řekl Dawson. „To, jak jste nám píchnul v tom případu vraždy cle Tahoe, máte u nás schovaný." A opatrně dodal: „No tak ven s tím, řekněte, o co jde."
Sherrinford si zapálil. Kouř dýmky se mísil s všudypřítomným zeleným aroma, které dokonce i zde - jen pár kilometrů od nejbližších lesů - pronikalo tmavým oknem do místnosti jako důkaz neutuchajícího čilého dopravního ruchu na ulicích.
„Tentokrát je to spíše vědecká mise než pátrání po ztraceném dlužníkovi nebo průmyslovém špiónovi," řekl ospale. „Chci potvrdit jednu ze dvou hypotéz: že již dlouho existuje nějaká zločinecká, náboženská nebo kdovíjaká organizace, která krade děti, anebo že pověsti o Obyvatelích temnot jsou pravdivé."
„Cože?" Barbro vyčetla na Dawsonově tváři překvapení smíšené s ú-lekem. „To nemyslíte vážně!"
„Že ne?" usmíval se Sherrinford. „Neměli bychom házet za hlavu případy, které se táhnou po několik generací, zejména jsou-li stále častější. A také počet dětí ztracených beze stopy není už zanedbatelný, v současné době jich už je přes sto. V neposlední řadě pak je zde fakt, že v Arktidě žil kdysi inteligentní neznámý

druh, který nemusel nikdy
úplně vyhynout.“
Dawson se naklonil dopředu, jako by chtěl vylézt z obrazovky. „Kdo si vás najal?“ zajímal se. „Ta Cullenová? Litovali jsme ji, samozřejmě, ale byla strašně zmatená, a když se na nás začala utrhovat...“
„A její společníci, uznávaní vědci, její výpověď nepodpořili!“
„Nebylo co podpořit. Podívejte, měli celý tábor jištěný detektory a poplašnými zařízeními a ještě hlídaný psy. Standardní postup v zemi, kde se může objevit nějaký hladový ještěr nebo kdovíco jiného. Nic se tam nemohlo dostat nepozorovaně.“
„Po zemi. Ale co takhle přiletět doprostřed tábora?“
„Helikoptéra by musela všechny vzbudit.“
„Ale okřídlený tvor by mohl být o hodně tišší.“
„Živý letec. který by unesl tříletého chlapce? Takový neexistuje.“
„Neexistuje ve vědecké literatuře, pane prefekte. Vzpomeňte si na šedou příšeru; uvědomte si, jak málo víme o Rolandu, o celém tom cizím světě. A takoví ptáci například na Beowulfu existují a četl jsem, že i třeba na Růst umu. Srovnával jsem poměr hustoty vzduchu a tíže a, ano, i zde je to v mezích možností. Dítě mohlo být neseno vzduchem jenom na krátkou vzdálenost a po vyčerpání křídelních svalů se s ním ten tvor mohl snést k zemi.“
Dawson zafuněl. „Tak podle vás to přistálo a šlo do stanu, kde spala matka s dítětem. Pak to vzalo toho chlapce a uneslo ho to, a když se to unavilo, neslo to svoji kořist dále pěšky. Zdá se vám to typické pro dravého ptáka? A oběť nekřičí a psi neštěkají - vůbec nic!“
„Ve skutečnosti.“ řekl Sherrinford, „jsou tyto nejasnosti nejzajímavějším a nejpřitažlivějším rysem celého případu. Máte pravdu, je těžké si představit lidského únosce, jak se dostává dovnitř nezpozorován, a ptačího únosce, jak jedná podle tohoto schématu. Ale nic z toho nevylučuje okřídlenou inteligentní bytost. Chlapec mohl být také něčím omámen, jako psi. Ti vykazovali zjevné příznaky.“
„Psi prostě a jednoduše zaspali. Dítě, které se pustilo na výlet, je nemuselo vyrušit. A dál není třeba vymýšlet žádné zatracené detaily, když víme, že za prvé, to dítě bylo příliš živé, a za druhé, že alarmy . byly špatně nastaveny, jelikož nikdo nečekal nebezpečí z vnitřku tábora, a tak mohl chlapec ujít jejich čidlům. A za třetí, nerad to říkám, ale musíme počítat s tím, že to nebohé děcko nejspíše někde zahynulo nebo bylo zabito.“
Dawson se na chvilku odmlčel, aby pak pokračoval: „Kdybychom měli víc lidí, mohli jsme tomu věnovat ještě víc času. A věnovali bychom, samozřejmě. Provedli jsme vzdušný průzkum, při kterém jsme riskovali životy našich pilotů, a užili jsme taková zařízení, která by dítě našla v okruhu padesáti kilometrů, za předpokladu, že bylo živá. Víte sám, jak citlivé jsou termické analyzátory. Nenašli jsme vůbec nic. My máme taky důležitější práci než se honit za zbytky mrtvého těla.“
Ukončil svoji řeč drsně. „Jestli si vás najala ta Cullenová, radím vám, abyste si našel nějakou výmluvu, proč případ ukončit. Bude to lepší pro vás i pro ni. Musí se smířit s realitou.“
Barbro se kousla do jazyka, aby potlačila výkřik, který se jí dral z hrdla. „Tohle je prozatím poslední zmizení v téhle sérii,“ řekl Sherrinford. Nechápala, jak si mohl udržet klidný tón, když se zdálo být jasné, že je Jimmy ztracen. „Pečlivěji zaznamenáno, a proto sugestivnější. Předtím většinou nějaká lovecká rodina vypověděla srdcervoucí, avšak nepřesnou výpověď o zmizení jejich dítěte, které podle nich musel mít na svědomí Starý národ. Někdy dokonce po létech vypovídají o tom, jak zahlédli něco, o čerň by přísahali, že je to jejich vzrostlé, avšak už ne úplně lidské dítě, jak se mihlo tmou nebo jak jim nahlíží do okna anebo jim provádí kdovíjakou neplechu. Jak jste řekl, ani úřady, ani vědci nemají lidi ani hmotné prostředky na výzkum v této oblasti. Ale říkám vám, stálo by to za to. Možná, že bych mohl přispět svojí maličkostí.“
„Poslechněte, většina nás, policajtů, vyrostla na venkově. My nejenom hlídkujeme po městě a řešíme tísňová volání, ale také se tam vracíme zpět na dovolenou nebo rodinné oslavy. Kdyby existoval nějaký gang... nějaký gang obětující lidi, věděli bychom o něm.“
„To je mi jasné. Avšak je známá věc, že venkované, ze kterých také pocházíte, hluboce a naprosto vážně věří v nehumánní bytosti s nadpřirozenými schopnostmi. Mnoho lidí z venkova, proto také pořádá různé obřady a dává jim usmiřující oběti.“
„Je mi jasné, kam míříte,“ šklebil se Dawson. „Slyšel jsem o tom už nejméně stokrát jako o velké senzaci. Myslíte, že to mají na svědomí ti domorodci - Obyvatelé temnot. Měl jsem vás za rozumnějšího. Určitě jste navštívil pár muzeí

a četl knihy o planetách, které mají své praobyvatele, a teď už jste do toho, ksakru, určitě zapletl tu svou zvláštní logiku, že mám pravdu?“
Zvedl ukazovák. „Myslete, člověče,“ řekl. „Co jsme to ve skutečnosti objevili? Pár kusů opracovaného kamene; pár megalitů, které ještě ke všemu mohou být umělé; škrábance na skalách, které znázorňují rostliny a zvířata tak, jak je lidská kultura nikdy nevyobrazila; stopy po ohništích a zlámané kosti: a další úlomky kostí, které vypadají, že mohly patřit myslícím bytostem - mohly chránit poměrně velký mozek. Ať tak nebo tak, jejich majitelé vůbec nevypadali jako lidé, nebo dokonce andělé! Nejvíce antropoidní rekonstrukce, jakou jsem viděl, byl druh nějakého dvounohého krokogátora.“
„Počkejte, nechtě mne domluvit. Ty povídačky o Obyvatelích temnot, chm, těch jsem slyšel fůru; jako dítě jsem jim věřil - příběhy vyprávějící o různých druzích, někteří okřídlení, někteří pololidští a jiní úplně lidští, až na neobvyklou obratnost. To je Říše pohádek z naší matičky Země. Nebo ne? Jednou jsem se o to zajímal a ponořil jsem se do knihovních mikrofiši a našel jsem tam úplně stejné
pověsti, které však vyprávěli lidé stovky let před startem první rakety. Nic z toho vůbec nehraje dohromady s tou trochou vykopávek, které máme, jestli jsou vůbec pravé, ani s tím, že země jako Arktida prostě nemůže zplodit tucet různých inteligentních druhů nebo... kčertu, člověče, vezměte to obyčejným selským rozumem - to přece není chování domorodců po příletu jiných inteligentních bytostí!“
Sherrinford kývl. „Ano, ano,“ řekl. „Ale nejsem si tak jistý, jestli selský rozum nelidí je přesně stejný jako ten náš. V samotném lidstvu už jsem viděl takových variací... Ale stejně, vaše argumenty jsou samozřejmě silné. Ta trocha rolandských vědců má určitě jiné věci na práci než pátrání po původu, jak vy říkáte, obnovených středověkých báchorek.“
Pohupoval oběma rukama dýmkou a zkoumal úzký otvor v její hlavici. „Co mé zřejmě zajímá nejvíc,“ pronesl měkce, „je, proč - navzdory několika staletím, bariéře vědeckotechnické civilizace a jejímu úplně odlišnému světonázoru - proč tvrdohlaví, technicky vybavení a slušné vzdělaní kolonisté uvádějí do života legendu a víru ve Starý národ?“
„Předpokládám, že jestli Universita někdy založí oddělení psychologie, jak se o tom pořád mluví, pak někdo určitě vypracuje nějakou obšírnou hypotézu na toto téma.“ Dawson ted hovořil nejistým, rozpolceným hlasem a při Sherrinfordově odpovědi namáhavé polkl.
„Začnu ihned. V Zemi komisaře Haucha, protože tam se stal poslední případ. Kde si mohu najmout vozidlo?!“
„Hm, to může být horší...“
„No tak, no tak. I když jsem podle vás možná zelenáč, vím dobře, jak to tady chodí. V ekonomice nedostatku má sice jen málo lidí těžké vybavení, ale protože je ho třeba, vždy musí jít půjčit. Chci obytné vznášedlo. které obstojí na každém terénu. Dále tam chci mít nainstalováno vybavení, které jsem si přivezl s sebou, a na vrcholu střeleckou věž ovladatelnou z řidičova sedadla. Já sám dodám zbraně. Kromě mých vlastních pušek a pistolí jsem si půjčil nějaké zbraně z policejního arsenálu Christmas Landing.“
„Cože? Vy se opravdu připravujete na... válku proti... proti mýtu?“
„Řekněme, že se zabezpečuji i proti nepravděpodobným eventualitám - není to nakonec tak nákladné. A co takhle ještě malé lehké letadlo?“
„To ne.“ Dawson odpovídal pozitivnějším tónem než doposud. ..To byste si koledoval o průšvih. Můžeme vás vzít velkým letadlem do základního tábora, pokud bude příznivé počasí. Ale pilot se bude muset vrátit hned zpět, než se zkazí počasí. Na Holandu nemáme příliš rozvinutou meteorologii, v téhle roční době je navíc podnebí nejzrádnější a my nemáme dost prostředku na výrobu letadel, která by všechno vydržela.“ Nadechl se. „Nedovedete si představit, jak rychle vás sebere vír nebo jak velké kroupy tady můžou napadat z úplně čisté oblohy, nebo...? Jednou to zažijete a budete se do smrti držet země.“ Zaváhal. ..To je hlavní příčina toho. že máme o vnějšku tak málo informací a že tamní osadníci jsou tak izolováni.“
Sherrinford se žalostně usmál. „Hni, bud jak bud. já se do toho budu muset stejně pustit.“
„Promrháte hodně času,“ řekl Dawson. ..O penězích vašeho klienta ani nemluvě. Poslechněte, nemůžu vám ten lov na duchy zakázat, ale...“
Diskuse pokračovala ještě skoro hodinu. Když obrazovka konečně vybledla. Sherrinford vstal, protáhl se a popošel k Barbře. Poprvé si povšimla jeho zvláštní chůze. Přišel ze světa, kde je tíže o čtvrtinu větší než na Zemi, na planetu, kde je g asi polovina pozemského. Pomyslila si. jestli má také létající sny.

„Omlouvám se za to. jak jsem vás uklidil.“ řekl. „Nepočítal jsem, že dostanu okamžité spojení. Vůbec nelhal, když mírnil o tom, jak je zaneprázdněný. Nechtěl jsem mu vás moc připomínat. Možná můj projekt pustí z hlavy jako výplod fantazie, který brzy opustím. Ale mohl by ochladnout nebo dokonce nám stavět do cesty překážky, kdyby si uvědomil, jak pevně jsme odhodláni.“
..Proč by se o nás staral?“ zeptala se hlasem, ze kterého zazněla přetrvávající hořkost.
..Strach z následku, o to horších, že jsou nepředvídatelné - a nepřípustné.
„Sherrinforduv soustředěný pohled sklouzl z obrazovky na okno, a pak se upřel na modře a bíle pulsující auroru na obloze. „Předpokládám, že jste si všimla jeho zděšení. Pod jeho konvenčností a posměšky bylo poznat něco jiného - on věří na Obyvatele temnot - ano, on věří.“
Mistherdovy nohy postupovaly yerbou tak rychle, až předháněly větrem hnaná semínka plevele. Za ním se nemotorně valilo černé stvoření zvláštních tvaru, nicor Nagrim. jehož tělo zanechávalo za sebou pruh zničené vegetace podobný stopě kombajnu při žních. Za nimi prosvětlovaly zářící květy ohnivých akátů siluetu Morganela - vznášejícího se přízraku.
Temná bažina se zde zvedala v křovinaté pahorky. Bylo bezvětří, sem tam zaslechli vzdálený řev nějakého zvířete. Na období zrození zimy bylo neobvyklé šero způsobené tím, že měsíce stály značně nízko a aurora unaveně blikala až nad horami severního okraje světa. Proto také byly hvězdy velmi jasné a pokrývaly hustě celou oblohu. Dráha duchů mezi nimi zářila tak jasně, jako by byla pokryta rosou stejně jako listy stromů.
„Houhé, tam!“ hulákal Nagrim. Všechny čtyři jeho větve ukazovaly jedním směrem. Jeho společníci se otočili, aby v dálce zahlédli záblesky jisker. „Heja, heja! Zašlapeme je do země anebo pomaloučku roztrháme do kusů?“
Nic takového nás ani nenapadne, ty hlavo skopová, nesla se jejich hlavami Morganelova odpověď. Alespoň dokud nás nenapadnou, a to se nestane, pokud na sebe neupozorníme. A Její rozkazy jasně říkají, že máme jen vskrytu sledovat jejich úmysly.
„Gr - r - rum - m - m. Vím dobře, co oni mají za lubem. Kácet stromy, zabořit do země radlice a rozsévat své prokleté semeno clo země i do svých samic. Když je včas nezaženeme do bahnitých vod, oni brzy, brzy budou nad naše síly.“
Mistherd šokované protestoval: „Ne nad síly naší Královny!“
Zdá se však, že mají nějaké nové zbraně, pomyslil si Morganel. Musíme je opatrně prozkoumat.
„Můžeme je opatrně rozšlapat?“ zeptal se Nagrim.
Ta otázka rozjasnila Mistherdovy jinak zachmuřené tváře. Obořil se na šupinatce. „Nezván už dál. zraňuje to mé uši. A ani nemysli; to zase škodí tvé hlavě. Radši poběž!“
Uklidni se, napomenul ho Morganel. Máš v sobě moc energie, člověče.
Mistherd se na něj sice rozzlobeně podíval, ale poslechl a zpomalil. Byl přece vyslán Tou Nejkrásnější, aby se svými společníky zjistil, co přimělo párek smrtelníku k výpravě do těchto končin.
Hledají toho chlapce, kterého Ayoch unesl? (Stále pláče pro svoji matku, i když čím dál méně, jak ho postupně okouzlují zázraky“ Car-heddinu.) Možná, Veliký pták přinesl je a jejich vozidlo do opuštěného tábora, z kterého vystartovali po stále se rozšiřující spirále. Ale přestože nenašli v přiměřené vzdálenosti ani stopu toho mláděte, stále se nevraceli domů. A nebylo to proto, jak se někdy stávalo, že by jim předpověď počasí po rádiových vlnách nedoporučila let zpátky. Ne. namísto čekání se vydali k horám Měsíčních štítu. Tímto směrem by se za chvíli dostali za poslední výběžky jejich civilizace, do říše, kam jejich rasa ještě nevkročila.
Takže to nemohla být obvyklá výprava. Co tedy?
Mistherd nyní pochopil, proč Ona. která vládne, přikázala svým adoptivním smrtelným dětem učit se tu směšnou řeč jejich lidských předků. Nenáviděl ten výcvik, považoval jej za úplně zbytečný. Samozřejmě ji však poslechl a teď si uvědomil, jak byla prozíravá...
Nakonec zanechali Nagrima za skálou - nicor by byl užitečný, jen kdyby došlo k bitvě. Mistherd se pak plížil od křoví ke křoví, až ležel těm lidem skoro na dosah. Jedna deštěnka se přes něj sklonila - hladila ho svými jemnými listy po holé pokožce a poskytovala mu tak dobrý úkryt. Morganel vyletěl do koruny třasolistu, jehož neustálé chvění dobře maskovalo přízrakovu křehkou postavu. I on zde byl jen k malému užitku, což byla ta nejnepříjemnější věc. která jej mohla potkat. Pří/raci totiž mohou nejen vysílat a přijímat myšlenky, ale také vrhat iluze. Morganel však hlásil, že se jeho energie odrazila od neviditelné studené zdi. která obklopovala auto.
Jinak muž se ženou neinstalovali žádné hlídací stroje ani nevypustili psy. Asi

předpokládali, že nic takového nebudou potřebovat, protože spali uvnitř svého vozidla. Takové podceňování Královniny moci by nemělo zůstat nepotrestáno!
Kov slabě odrážel odlesky jejich ohně. Seděli u ohniště oblečení do zimníků, které je chránily proti chladu, jenž nahému Mistherdovi vůbec nevadil. Muž popíjel kouř. Žena hleděla upřeně do šera za jeho hlavou, které muselo připadat jejím ohněm oslepeným očím jako neprostupná tma. Plameny jasně osvětlovaly její tvář. Ano. podle Ayoehova vyprávění to musela být matka toho mláděte, uvědomil si.
Ayoch chtěl jít s nimi. avšak Překrásná mu to nedovolila. Puči nevydrží být dlouho tiše.
Muž vysával svoji dýmku. Tváře se mu tím vtáhly a potemněly, zatímco se odlesky plamenů mihotaly na jeho nose a obočí, takže vypadal hrozivě jako orel nad kořistí.
..Ne. říkám vám znovu. Barbro. nemám žádnou teorii.“ říkal. ..Když není dost faktu, je teoretizování přinejlepším směšné, v horším případě zavádějící.“
„Ale přesto musíte mít nějaký plán. co chcete dělat.“ odvětila. Bylo jasné, že o tom diskutovali již mnohokrát předtím. Žádný Obyvatel by nemohl být tak neústupný jako ona. ani tak klidný jako on. pomyslel si Mistherd. ..To náčiní, které máte s sebou - ten generátor, který je stále spuštěný...“
„Mám jednu či dvě pracovní hypotézy, které jsou důvodem pro to. že jsem se tak vybavil.“
„Proč mi o nich tedy nechcete říct?“
„Ony samy jsou důvodem, proč by to nyní nebylo moudré. Pořád ještě jsem na cestě tím myšlenkovým labyrintem. A ještě jsem neměl příležitost spustit vše. Ve skutečnosti jsme zatím chráněni pouze proti takzvaným telepatickým vlivům...“
„Cože?“ vyhrkla. „Vy si myslíte... že ty legendy o tom. jak umějí číst myšlenky jsou také...“ Její řeč postupně slábla a oči se zabořily do tmy nad jeho ramenem.
Naklonil se kupředu. Jeho tón ztratil svoji obvyklou svižnost a stal se jemnějším.
„Barbro. vy se mučíte. A to nemůže Jimmymu pomoci, je-li naživu, a navíc se docela dobře muže stát. že vás budu i já velmi potřebovat. Máme před sebou dlouhou cestu a bylo by mnohem lepší, kdybyste byla úplně vyrovnaná.“
Roztržitě přikývla a stiskla na chvíli spodní ret mezi zuby. než odpověděla: „Snažím se.“
Pousmál se. „Myslím, že se vám to povede. Nepřipadáte mi jako zbabělec, slaboch nebo melancholik.“
Ruka jí klesla k pistoli na opasku. Její hlas se změnil; nyní vycházel z hrdla ostře, jako nuž z pochvy. „Až se s nimi setkáme, poznají, s kým mají tu čest. Kdo jsou lidé.“
„Nesmíte však ani být zaslepená zlobou,“ muž pokračoval. „Jestliže Obyvatelé temnot opravdu existují, a jak jsem vám řekl - nedá se to vyloučit, pak bojují za zachování svého domova.“
A po chvilce ticha dodal:
„Myslím, že kdyby se první průzkumníci setkali s místními praobyvateli, lidé by možná vůbec nezačínali Roland kolonizovat. Ale teď už je stejně pozdě. Nemůžeme couvnout, ani kdybychom chtěli. Přichází smutný boj s protivníkem tak silným, že před námi dokonce utajil i fakt, že nám vyhlásil válku.“
„Vy si myslíte, že jsou tak mocní? Podle mého názoru skrývání, občasný únos dítěte...“
„To je část mojí hypotézy. Předpokládám, že to nejsou vlastní bojové akce. ale jen taktické prvky zapadající do perfektní strategie, ze které až běhá mráz po zádech.“
Oheň jiskřil a prskal. Muž chvilku pokuřoval, a pak navázal:
„Nechtěl jsem vám zbytečně dělat naděje nebo vás jinak rozrušit, když jste na mě čekala v Christnias Landing a pak v Portolondonu. Spokojili jsme se s vysvětlením, že Jimmy byl unesen dál. než mohl dojít vlastními silami, a dále jsme to nerozebírali. Myslím, že teď nadešel čas. abych se pokusil vám popsat, jak podrobně jsem studoval materiály o ... Starém národu. Nejprve jsem postupoval tak, že jsem se snažil eliminovat jednu po druhé všechny představitelné možnosti, i ty něj absurdnější. Nečekal jsem od toho nic jiného, než konečné vyvrácení. Ale zároveň jsem prostudoval všechno: pozůstatky, analýzy, dějiny, novinové články, monografie: mluvil jsem s lovci, kteří zrovna byli ve městě a se všelijakými vědci, kteří mají nějakým způsobem co do činění s touto záležitostí. Provedl jsem důkladnou studii, mohl bych se teď klidně prohlásit za experta, ačkoliv Bůh sám ví. že toho dohromady nevím mnoho. Navíc jsem se. jako částečný cizinec, díval na věc z trochu jiného zorného úhlu. A tak postupně vznikla moje hypotéza.“

„Ale jestli domorodci vymřeli, proč po sobě nezanechali více stop? Arktida není nekonečná; a na rolandské poměry je plodná. Mělo by se jim tu dařit dobře, a jejich pozůstatky by tu měly vydržet celá tisíciletí. Četla jsem leccos o Zemi - podle knih byly nalezeny desítky tisíc ručních kamenných seker, a povětšinou spíše náhodně než úsilím archeologu.“
„Výborně. Předpokládám, že pozůstatky a fosílie byly uměle přemístěny v době mezi odletem poslední měřičské expedice a příletem první kolonizační skupiny. Našel jsem pro to i pár důkazu v denících prvních badatelů. Byli příliš zaměstnáni zkoumáním obyvatelnosti planety, než aby měli čas katalogizovat pozůstatky. Stejně však jejich zmínky napovídají o tom. že viděli mnohem více. než jejich následovníci. To, co tu zbylo pro nás. muže být prostě jen zlomek, který tady zapomněli nebo si nedali práci s jeho odstraněním.
To předpokládá důmyslnou mentalitu, schopnou dlouhodobé a hluboké analýzy že? To by však znamenalo, že Starý národ nepředstavovali jen obyčejní lovci nebo neolitičtí rolníci.“
„Avšak nikdo nikdy neviděl žádné budovy a stroje nebo něco podobného,“ protestovala Barbro.
„Ne. Nejspíše se neubírali stejnou metalurgicko - průmyslovou cestou jako my. Dovedl bych si představit i jiné vývojové směry. Jejich opeřená civilizace si mohla vybrat za své východisko třeba biologické vědy a technologie. Možná, že dále rozvinuli možnosti nervového systému, které beztak mohly klidně u jejich druhu být mnohem větší než u lidí. Ve skutečnosti i my máme schopnosti tohoto typu v sobě, do určité míry. Takový proutkař například vnímá změny lokálních magnetických polí vyvolané vodním sloupcem. Tyto vlastnosti jsou však u našeho druhu velmi řídké a málo zřetelné, a proto jsme museli vsadit na jinou kartu. Koho by napadlo, že se chce stát telepatem, když má každý k dispozici vizifon? Starý národ to mohl vidět z té druhé strany. Předměty jejich civilizace třeba mohly tenkrát být, a možná by dokonce i v současnosti byly lidem nesrozumitelné.“
„Ale mohli se přece lidem představit a navázat kontakt.“ pokračovala Barbro.
„Proč to neudělali?“
„Proto mohli mít mnoho důvodů. Třeba už měli špatné zkušenosti s předešlými hvězdnými návštěvníky. My jsme asi sotva jediná rasa používající vesmírné lodě. Ale jak už jsem řekl, nechci okolo pár faktů spřádat rozsáhlé teorie. Řekněme prostě, že jestli Starý národ opravdu existuje, velmi se od nás liší.“
„Pro přísného kritika by to celé bylo příliš tenké myšlenkové vlákno.“
„Připouštím, že je to vše zcela provizorní.“ Pošilhával na ni skrz oblaka kouře. „Přišla jste za mnou, Barbro, a přes všechnu hloupost úředníků jste trvala na tom, že váš chlapec byl ukraden; vaše vlastní názory na kultovní únosce dětí přitom byly značně skeptické. Proč tedy nechcete připustit možnost existence Obyvatelů temnot?“
„Když na tom pravděpodobně závisí má jediná naděje spatřit ještě někdy Jimniyho živého,“ vydechla. „Já vím.“ Pokrčila rameny: „Možná právě proto si netroufám na to přistoupit.“
„Dosud jsem neřekl nic jiného, než co už bylo diskutováno v tisku. A byly to vždycky jednoznačně zpochybňující články. Ve skutečnosti nebylo za sto let vpodstatě nalezeno nic, co by z existence Obyvatelů temnot udělalo něco víc, než jen pověru. Několik lidí se však přesto vyjádřilo, že je přinejmenším možné, že v té divočině žijí nějací inteligentní domorodci.“
„Vím,“ odpověděla. „Jen mi není jasné, co vás najednou přimělo začít to všechno brát tak vážně.“
„No, jakmile jste mne jednou přinutila myslet na toto terna, zjistil jsem kromě jiného, že rolandští venkované nejsou až takoví izolovaní středověcí políčkáři. Mají knihy, telekomunikaci, přístroje na elektrický
pohon, motorová vozidla a v neposlední řadě i moderní, vědecky orientované vzdělání. Proč by tedy měli začínat věřit takovým pověrám? Nějaký důvod tady být musí.“ Odmlčel se. „A nejen to, moje myšlenky jdou o hodně dál; ale jsou-li správné, mohlo by být nebezpečné šířit se o nich nahlas právě tady.“
Mistherdovy břišní svaly se napjaly. V té orlí hlavě je vážné nebezpečí. Ověnčená musí být o tom zpravena. Chvilku přemýšlel o tom, že by mohl přivolat Nagrima. aby tu dvojici zlikvidoval. Kdyby se na ně nicor vrhl dost rychle, neměly by jiní jejich pušky být moc platné. Ale to raději ne. Mohli doma zanechat zprávy, nebo... Znovu se zaposlouchal. Rozprava mezitím změnila téma, Barbro mumlala. „- proč jste zůstal na Holandu.“
Muž se usmál svým vyzáblým úsměvem. „Inu, Beowulf neměl pro mne žádnou atraktivní práci. Heorot je - nebo spíše byl: musíme si uvědomit, že to bylo před desetiletími - hustě zalidněn, perfektně organizován, nudně uniformní, částečné kvůli omezenému prostoru, který skýtaly tamější nížiny. Avšak já mám

sníženou toleranci na oxid uhličitý, která je nutná, aby se tam dalo zdravě žít. A pak se jednou vypravovala expedice po sousedních koloniích, zejména po těch. které nebyly vybaveny pro laserové spojení. Určitě si pamatujete její poslání: vyhledávání nových myšlenek a přístupu ve vědě, umění, sociologii, filozofii nebo jakýchkoli jiných prospěšných oborech lidského poznání. Asi toho na Holandu nebylo moc. co se na Beowulfů mohlo hodit. Ale mě se tady zalíbilo, protože jsem zde pro svoji osobu viděl světlé perspektivy, a tak jsem si tu udělal svůj druhý domov.“
„Tam jste byl také detektivem?“
„Ano, u oficiální policie. V naší rodině máme dlouholetou tradici. Možná, že na to má také vliv moje čerokézská krev. jestli vám to něco říká, Zároveň jsme odnoží rodu jednoho z prvních soukromých detektivu na Zemi, ještě před érou kosmických letu. Vzal jsem si ho za příklad, i když to na první pohled muže vypadat nesmyslně. Víte. zdá se mi. že lidské archetypy...“
Náhle se přerušil. Neklid mu pozměnil rysy. „Raději pojďme na kutě. Máme před sebou zítra ráno pěknou dálku.“
Podívala se smutně do tmy. „Tady nejsou rána.“
Oba zašli do vozu. Mistherd vstal a pečlivě si protáhl ztuhlé údy. Ještě než se vydal na cestu k Sestře Lyry. odvážil se oknem nahlédnout do vozidla. Oba lidé leželi na rozložených postelích vedle sebe. Muž se jí
však přesto ani nedotkl, přestože měla hezkou postavu, a ani se nezdálo, že by na to pomýšlel.
Podivní lidé. Chladní a smrtelní. A oni by chtěli zabrat celý ten překrásný divoký svět? Mistherd si odplivl. To se nesmí stát. Ona, která vládne, to slíbila.
Pozemky Williama Ironse byly nesmírné. Avšak neměl na výběr -vyžadovala to starost o rodinu a domácí zvířectvo. Problematiku úrody a kultivace místních rostlin totiž ještě nikdo zcela nerozřešil. Irons k tomu pěstoval ještě pár pozemských druhu, venku i ve sklenících. Avšak to byl jen velký luxus. Těžiště produkce Arktidy leželo v yerbovém seně. bathyrhizovém dřevě, poricoupu a glykofylonu, a až se jednou podaří vybudovat dostatečnou obchodní síť, tak také chalcaiithemum pro obchody s květinami a kůže podomácku pěstovaných mlšoňu pro kožešníky.
To však byla ještě hudba budoucnosti a Irons nečekal, že se toho sám dožije. Sherrinford dumal nad tím. jestli si ten člověk myslí, že se toho vůbec někdy někdo dožije.
Místnost byla vyhřátá a plná světla. V krbu radostně plápolal oheň. Fluoropanely ozařovaly ručně vyrobené truhlice, židle a stoly, barevné drapérie a police s nádobím. Venkovan seděl ve vysokém křesle, dobře oblečen. Plnovous mu sahal až na prsa. Jeho žena s dcerami přinesly kávu. jejíž vůně se mísila s oblaky, které stoupaly ze silného bujónu stojícího před farmářem, jeho hosty a syny.
Venku bylo mezitím pravé boží dopuštění. Vítr vytrvale vyl a opíral se s nevšední zuřivostí do stěn. blesky ostošest křižovaly oblohu a hrom burácel téměř bez ustání. Déšť bičoval střechu i stěny a ani na okamžik nepolevoval ve vytrvalém bubnování do dlážděnı dvorku. Boudy a stodoly jako by se pod tím náporem krčily. Stromy sténaly; a bylo snad dokonce1 chvílemi ve vyděšeném bučení dobytka slyšet podtóny jakéhosi příšerného chechtotu? Smršť krup bušila do střešních tašek jako nějaký netrpělivý návštěvník.
Tady ale člověk pocítí, jak daleko to má i k těm nejbližším sousedům, pomyslel si Sherrinford. A přesto právě a jenom oni byli těmi jedinými lidmi, které jste denně viděli, s kterými jste řešili každodenní problémy, ať už přes vizifon (pokud vám solární bouře neudělala z hlasu nesrozumitelné chrčení a z tváře nečitelnou směsici poruch) nebo tváří v tvář. Byli to ti. se kterými jste pořádali večírky a tlachali, intrikovali a uzavírali sňatky; nakonec to byli také lidé, kteří vás jednou pohřbí. Světla a mašinérie pobřežních měst byly proti tomu neskutečně daleko.
William Irons byl tvrdý, nebojácný muž. Přesto byl nyní v jeho řeči slyšet nádech strachu: „Vy máte opravdu namířeno za Obří hory?“
„Myslíte Henstcinova skaliska?“ Sherrinford spíše popíchl, než se zeptal.
„Žádný venkovan tomu neřekne jinak než Obří hory.“ odvětila Barbro.
Jak se tohle jméno mohlo vzkřísit světelné roky a staletí od temných věků Země?
„Lovci, zálesáci a prospektoři do těch hor přece chodí,“ namítl Sherrinford.
„Jen do určitých míst,“ pokračoval Irons. „To je dovoleno podle dohody, kterou uzavřeli lidé a Královna poté, co jeden člověk vydatně pomohl Obyvateli napadenému nějakou bestií. Lidé tak mohou cestovat všude tam. kde roste bílá pluma, pokud zde výměnou za to. co si odnesou, nechají na kamenných oltářích lidské výrobky. Jinam...“ zatnul ruku v pěst a bouchl s ní do opěradla svého křesla, „...není radno se pouštět.“

„Ale už to někdo zkusil? „
„To ano. A někteří se i vrátili v pořádku zpět. nebo to aspoň tvrdili. Slyšel jsem však, že od té doby byli nešťastní. Jiní beze stop zmizeli. A další po návratu jenom něco mumlali o zázracích a hrůzách a do konce života už se z toho nevyhrabali. Už dlouho se nikdo neodvážil porušit dohodu.“ Irons hleděl na Barbru téměř hrozivě. Jeho žena a děti ztichly a z jejich pohledů bylo možno vyčíst něco podobného. Vítr za zdmi kvílel a rachotil okenicemi. „Nesnažte se o to.“
„Ale já mám důvody domnívat se, že je tam můj syn,“ odvětila Barbro.
„Ano, ano, to jste říkala, a je nám vás opravdu upřímně líto. Třeba by s tím šlo něco dělat. Nevím sám co, ale rád bych vám poradil, chm, zkuste položit na Unvarovu mohylu v polovině této zimy dvojitou oběť a k ní připojte prosbu napsanou pazourkovým nožem do země. Třeba vám ho pak vrátí.“ Irons vzdechl. ..Nikdy ještě něco takového neudělali. Ale třeba mu tam ani není zle. Jednou jsem je viděl na vlastní oči. Proti nám vypadají mnohem šťastněji. Ani by se tomu vašemu chlapci nemuselo chtít zpátky.“
„Jako v té písni o Arvidovi.“ navázala jeho žena.
Irons přikývl. „M - lun. Nebo i v jiných. Rozmyslete si to ještě jednou, paní.“
„Co to má znamenat?“ vyštěkl Sherrinford. Ještě více než předtím se zde cítil být cizincem. Byl dítětem měst a techniky, odchovancem skeptické inteligence. Tahle rodina věřila. A ještě víc jej znepokojil lehký náznak souhlasu v Barbřině přikývnutí.
,,Máme stejnou baladu v Zemi Olgy Ivanoffové,“ odpověděla mu hlasem ne tak pokojným, jak klidné bylo její sdělení. „Je to jedna z tradičních písní, o které nikdo neví přesně, jak vznikla, a která se zpívá při kolových tancích v lukách.“
„Všimla jsem si, paní Cullenová, že máte ve svém zavazadle multilyru,“ přerušila ji Ironsova žena. Bylo na ní vidět, že chce opustit téma porušování dohody se Starým národem. Hudba to mohla dokázat. „Nechtěla byste nám zazpívat?“
Barbro zakroutila hlavou. Nejstarší chlapec rychle navázal: „Inu, jestli by naši hosté chtěli, já bych se pokusil.“
„To by bylo prima, díky.“ Sherrinford si poposedl a pohladil dýmku. Sám by se stejně snažil vést hovor tímto směrem, kdyby mu náhoda nepomohla.
V minulosti neměl nikdy chuť studovat venkovský folklór a od té doby. co inu Barbro svěřila svůj případ, neměl ještě čas něco si o tom přečíst. Stále víc v něm teď sílilo přesvědčení, že nepotřebuje ani tak antropologickou studii, jako že musí pochopit; že musí zblízka poznat ten zvláštní vztah mezi lidmi na samém okraji rolandské civilizace a mezi těmi bytostmi, které žily za ním.
Začalo přemisťování, přestavování židlí a přípravy na poslech. Šálky se znovu naplnily kávou a přibyly k nim i sklenky brandy. Chlapec vysvětloval: „Poslední strofa je refrén. Můžete se s ním ke mně vždy přidat.“ I na něm bylo vidět, jak se snaží zahnat napětí, které vládlo v místnosti. Katarze hudbou? Sherrinford o tom dumal, a pak si pro sebe pomyslel: Ne, spíš vyhánění zlých duchů.
Dívka rozvlnila struny a chlapec počal zpívat za doprovodu bouře zuřící za okny:

To jednou lesník Arvid
z dalekých hor domů se vracel,
pod stinnými třasolisty
v broku nekonečných údolí se ztrácel.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

A noci té vánky opojné, co vůně broku, routy nesou, a na obloze luny dvě a kopce postříbřené rosou.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

I zastavil se Arvid okouzleně a v duši smutek měl a žal, když snil jen chvíli o té ženě. co čeká v krajích světla opodál.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

A tam, kde mohyla ta stojí, co se temně tyčí k nebesům, tam v šatu bílém, botách ze zlata, tam Starý národ směje se a rojí.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

A lesní lid tam živě tančí jak voda. vítr. oheň. stále dál, do harfy přestudených tónu, O. jak krásný byl to bál.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

I přišla ona k Arvidovi
z míst, kde není nic, jen klid.

Královna povětří a temnot,
v svých očích nesmrtelných hvězdný třpyt.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

Hvězdný svit i láska, smutek, děs
plnily její nesmrtelné zraky,
když Královna povětří a temnot...“

„Ne!“ vymrštila se Barbro ze židle. Po tvářích jí stékaly slzy a klouby na jejích rukou zbělely, jak zatínala pěsti. „To nesmíte říkat o ... těch zrůdách, co mi ukradly Jmimyho!“
Vyběhla z místnosti a zavřela se v pokoji pro hosty.
Ale nakonec tu píseň dokončila sama. To bylo asi o sedmdesát hodin později - tou dobou již tábořili mezi svahy, kam se odvážil jen málokterý lovec.
Poté, co zamítli opakované naléhavé žádosti Ironsovy rodiny, aby nevstupovali do zakázaného území, řeč rychle uvadla. Ani jim samotným nebylo po rozloučení s civilizací dvakrát do řeči. Postupně se mu však podařilo přimět ji k hovoru. Jak tak hovořila o svém životě, pomalu při vyprávění o domově a tamních lidech zapomínala na svůj smutek. Během hovoru zjistili i jeden o druhém mnoho zajímavého - že Sherrinford je v soukromém životě gurmán a velký milovník oper a že obdivuje její ženskost, její sílu smát se a obdivovat krásy přírody uprostřed celé té divočiny, jíž jsou obklopeni - a Barbro zjistila částečně s pocitem viny, že v jejím životě jsou ještě jiné naděje než jen znovunalezení syna, kterého jí dal Tim.
„Jsem už nyní definitivně přesvědčen, že je naživu,“ řekl detektiv a zamračil se. „Teď mě mrzí, že jsem vás bral s sebou. Předpokládal jsem. že to bude jenom výprava za novými poznatky, ale začíná se i ukazovat, že je to vážnější. Jestliže máme proti sobě opravdu nějaká taková stvoření, můžou nám pěkně zatopit. Budeme se asi muset vrátit k nejbližší vhodné mýtině a zavolat pro letadlo, které by vás vzalo do bezpečí.“
„To si tedy pište, že ne, vážený pane.“ odvětila mu Barbro. „Budete potřebovat někoho, kdo zná poměry v takovýchhle opuštěných končinách; a já jsem v tom slušný nadprůměr.“
„Hm - m - m ... a znamenalo by to také značné zdržení. A ještě ke všemu stejně nemůžu zprávu vyslat, dokud se neuklidní právě vrcholící erupce sluneční interference.“
Na další „noc“ vybalil i svá zbývající zařízení a uvedl je do provozu. Některé přístroje poznala, jako třeba tepelný detektor, ale jiné jí byly úplně cizí. Ty nechal vyrobit podle originálu nacházejících se na jeho rodném světě. Moc jí toho o nich neřekl. „Už jsem jednou vyslovil své podezření, že bytosti, se kterými máme co činit, mají telepatické schopnosti.“ vysvětlil Sherrinford na omluvu.
Její zornice se rozšířily. „Vy myslíte, že Královna a její lid umí číst myšlenky? „
„To je jedna z těch znepokojujících věcí. které obklopují legendy o nich, že: Ve skutečnosti však na tom není nic strašidelného. Tento fenomén byl studován a poměrně dobře definován již před staletími na Zemi. Dokonce jsou příslušné údaje dostupné na mikrofiších v Christmas Landitig.
Avšak vy, Rolanďané, jste prostě ještě neměli příležitost zajímat se o ně, stejně jako jste se ještě nezačali zabývat konstrukcí paprskometů nebo vesmírných lodí.“
„A jak je to tedy s telepatií?“
Sherrinford slyšel v její otázce vedle zájmu také ještě potřebu uklidnění, a proto volil opatrný tón: „Každý organismus generuje extrémně dlouhovlnné záření, které muže být v zásadě modulováno nervovým systémem. V praxi však jsou tyto signály velmi prchavé, těžko detekovatelné a měřitelné, protože jsou velice slabé a mají jen malou přenosnost informace. Naši předlidští předkové se proto spoléhali více na důvěryhodnější smysly - zrak a sluch. Naše telepatické schopnosti by se přinejlepším daly označit za stopové. Avšak byli popsáni mimozemští živočichové, kteří měli pro vývoj tímto směrem příznivější evoluční podmínky. Myslím, že klasickým příkladem je, když nějaký druh žije v prostředí s relativním nedostatkem slunečního svitu. nebo se dokonce před světlem skrývá. Schopnosti takové rasy by pak eventuelně mohly dojít tak daleko, že by takový tvor mohl na krátkou vzdálenost zachytit slabé emise člověka a nechal je pak rezonovat ve vlastních, silných.“
„To by dost vysvětlovalo, že?“ zeptala se nesměle Barbro. „Naše auto je nyní odstíněno rušivým polem,“ pokračoval Sherrinford, „ale jeho dosah je pouze pár metru okolo karosérie. Mimo tento prostor by jejich zvěd mohl být vašimi

myšlenkami varován, jen kdybyste ovšem přesně věděla, co mám v úmyslu. Já sám mám dobře trénované podvědomí, a tak kdykoli jsem venku, přemýšlím o těchto věcech ve francouzštině místo v angličtině. Emise musí být totiž strukturované, aby byly dešifrovatelné, a struktura těchto dvou řečí je dostatečně odlišná. Starý národ skoro jistě ovládá pouze angličtinu, která je jediným jazykem rozšířeným na Rolandu.“
Barbro přikývla. Řekl jí o svém základním plánu, protože ten byl příliš zřejmý na nějaké skrývání. Problém byl v tom, jak Obyvatele kontaktovat, pokud existují. Prozatím se ukázali pouze jednomu nebo několika venkovanům, a to ještě ve velmi sporých intervalech. Jejich schopnost generovat halucinace jim A“ tom navíc mohla výrazně pomoci. Je možné, že jsou schopni zůstat skryti před jakkoli velkou expedicí, která by pátrala na jejich území. Na druhé straně by dva osamocení lidé, i když překračují všechna pravidla, neměli vypadat pro kontakt nebezpečně. A... bylo by to první setkání Obyvatelů temnot s týmem, který nejenže
o nich rozpracoval celou teorii, ale je také vybaven moderní policejní technikou z jiné planety.
V jejich prvním tábořе se nic nepřihodilo. Sherrinford se vyjádřil, že ani nic takového neočekával. Starý národ je jistě v blízkosti lidských sídel velmi opatrný. Ve vlastní zemi bude určitě mnohem smělejší.
Během další „noci“ se přesunuli pořádný kus do hloubi neznáma. Když Sherrinford konečně na malém palouku vypnul motor, rozhostilo se kolem hrobové ticho. Vystoupili ven. Barbro připravovala na vařiči jídlo, zatímco Sherrinford šel na dříví, aby si později mohli rozdělat oheň. Každou chvíli se díval na zápěstí, kde měl namísto hodinek kontrolní displej, který mu prozrazoval, co v každém momentu registrují přístroje ve vozidle.
Kdo by tady potřeboval hodinky? Souhvězdí se pomalu pohybovala za třpytící se září. Měsíc Alde stál nad jedním ze zasněžených vrcholků a zbarvoval ho svým svitem do stříbřitá. Zbytky hor byly zakryty okolním lesem. Rostly zde hlavně třasolisty a semtarn sněhobílá plumablanca, která mezi nimi probleskovala do tmy jako nadpřirozený jev. Několik ohnivých akátů zářilo do tmy jako vyhasínající lucerny. Nízký podrost byl velmi bohatý a nasládle voněl. V tom namodralém šeru bylo vidět až překvapivě daleko. Někde poblíž ševelil potůček a nějaký pták kdesi hlasitě zatřepetal křídly.
„Je to tady hezké,“ řekl Sherrinford. Povečeřeli, ale oheň ještě nerozdělali.
„Ale cizí,“ odpověděla potichu Barbro. „Zajímalo by mě, jestli to opravdu bylo stvořeno pro nás. Jestli vůbec můžeme doufat, že to všechno jednou bude naše.“
Jeho dýmka pokynula ke hvězdám. „Člověk už odešel i na podivnější světy, než je tento.“
„Ano? Já... ach, myslím, že to je asi nějaký pozůstatek z mého venkovského dětství, víte, ale když jsem takto pod nimi, nemůžu prostě hvězdy vnímat jako masy plynu, jejichž energie se může změřit a na jejichž planety může vkročit lidská noha. Ne, pro mě jsou malé, studené a... kouzelné; naše životy jsou s nimi spjaty a až zemřeme, budou nám šeptat do našich hrobů.“ Barbro se zahleděla pod sebe. „Vím, že to jsou nesmysly.“
Jeho tvář pomalu měnila výraz a rysy se mu s zvýraznily vnitřním napětím. „Ne tak docela,“ řekl. „Po citové stránce je možná fyzika ještě větším nesmyslem. A po dostatečném počtu generací jdou myšlenky za city. Člověk ve své podstatě není racionální tvor. Kdyby necítil, že jsou vědecké poučky správné, přestal by jim věřil.“
Odmlčel se. „Ta balada, která tehdy zůstala nedokončená,“ pokračoval, stále odvrácen. „Proč vás tak rozrušila?“
„Byla jsem přetažená. Prostě jsem je nemohla poslouchat, jak se k nim, hm. modlí. Nebo tak to alespoň vyznělo. Omlouvám se za ty zmatky.“
„Mám dojem, že podobných nápěvů existuje mnohem víc.“
„Inu, nikdy jsem je nepočítala, Na kulturní antropologii prostě na Rolandu nemáme čas, nebo nám to spíš ještě nepřišlo na mysl při tom množství práce, co je tady. Avšak - když už jste na to narazil, ano. je skutečně překvapivé, kolik písní a pověstí obsahuje ten motiv s Arvidem.“
„Zvládla byste dorecitovat mi ji teď?“
Potlačila úsměv. „Jestli chcete, můžu vám ji dokonce i zazpívat. Dojdu si jen pro multilyru a pustíme se do toho.“
Vynechala však vždy ten hypnotický refrén a připojila jej až na konci. Soustředěně sledoval její obrys rýsující se proti nebi.
„...Královna povětří a temnot zvolala hebce pod oblaky:

Upokoj se, lovče Arvide,
a připoj se k lesnímu lidu.

Už nemusíš být více člověkem,
přináší ti to jen bídu.
A on troufl si na odpověď:

Možná jsem blázen,
vrátím se však zpět.
Čeká mě žena milující,
v slunečních krajích sladce spící.

A stejně čekají mě přátelé a práce,
co nikdy bych neopustil,
neb za co stál by lesník Arvid,
který od nich všech se odvrátil?

Tak vrhni svoje kouzla, Starý národe,
a uval na mne kletbu svou.
I když mne třeba zabiješ,
nevezmeš nikdy svobodu mou.

Královna povětří a temnot
stála tam ve své tajuplné kráse,
v polární záři oděna,
Arvid strach měl,
že všechno to jen zdá se.

Pak zasmála se hlasem harfy
a přejasnou mu dala odpověď:
Nepotřebuji kouzel k tomu,
bys smutku byl teď zeď.

Pošlu tě domů jen se vzpomínkou,
co věčně brát ti bude spánek:
na měsíční svit, tóny harf,
rosu, mne a lesní vánek.

A ona bude tě následovat
jako ten věčný stín.
Po celý život jenom sžírat
jak jeden velký splín.

Při práci, hře i zábavě
nebudeš nikdy umět svůj stesk skrýt,
až pomyslíš na to, čím jsi
a čím jsi mohl být.

A svou hloupou a pošetilou ženu
jak oko v hlavě opatruj.
Teď jen jdi domů, Arvide,
být člověkem je smutný úděl tvůj!

Pak za zpěvu harf a zvonivého smíchu lesní lid zpět se odebral. A on zůstal sám jen s měsíčním svitem a až do červánků jen stkal.
(A tanec jde dál a dál pod ohnivými akáty.)

Náhle explodovala světlice. Nato vpadly na loučku dvě bojující postavy. Sherrinford svíral v pevném objetí menšího člověka. V mihotavém světle stříbřitěduhových paprsků si Barbro všimla, že protivník je nahý, mužského pohlaví, dlouhovlasý, mladý a pružný. Pral se jako ďas, používaje zuby, nehty i obě nohy, a řval přitom jako satan.
Náhlé poznání jí problesklo hlavou: Podvržené dítě, odcizené v dětství a vychované Starým národem. Takového tvora tedy chtěli udělat i z Jimmyho.
„Ha!“ Sherrinford si obrátil svého protivníka a zasadil inu tvrdou ránu pěstí na solar plexus. Mladík zalapal po dechu a podklesl. Sherrinford ho uchopil a rychle se ho snažil odtáhnout k vozidlu.
Pojednou se z lesa vynořil obr. Mohl být klidně pokládán za strom - černý a svraskaný, se čtyřmi mohutnými větvemi; avšak pod jeho kořenovitými končetinami

se země otřásala a duněla. Jeho hřmění plnilo celou oblohu i jejich uši.
Barbro vykřikla. Sherrinford se prudce otočil. Vytáhl pistoli a střílel a střílel, a jeho střely se rozléhaly po celé scenérii jako ostrá prásknutí bičem. Volnou rukou stále držel přemoženého mladíka. Obří postava se zakymácela pod náporem jeho ran, avšak znovu, jen o něco pomaleji, vykročila vpřed se zjevným úmyslem odblokovat mu cestu k autu. Sherrinfordovi bylo jasné, že není schopen pohybovat se dost rychle, aby dosáhl včas vozidla, aniž by pustil svého zajatce. A ten byl jejich jediným možným průvodcem k Jimmymu...
Barbro vyběhla z vozu. „Zpátky!“ zařval Sherrinford. „Proboha, zůstaňte uvnitř!“ Obr zahřměl a zamířil si to přímo k ní. Stiskla spoušť. Zpětný ráz ji prudce udeřil do ramene. Kolos se zachvěl a upadl. Pak se nějak znovu postavil a opět se rozešel směrem k ní. Barbro couvla zpět. Vystřelila a ještě jednou vystřelila. Příšera zamručela. Z jejího těla začala, prýštit krev olejovitě se blyštící mezi kapkami rosy. Poté se kolos namáhavě otočil a za praskotu lámaných větví odešel do tmy.
„Honem se vraťte!“ křičel Sherrinford. „Jste mimo rušivé pole!“
Shora se na ni najednou snesl mlžný oblak. Sotva ho zaregistrovala, protože pak zahlédla na okraji palouku další postavu. „Jimmy!“ vydralo se z ní.
„Maminko.“ Vztáhl k ní ručky. Měsíční světlo se třpytilo v jejích slzách. Barbro odhodila zbraň a rozběhla se k němu.
Sherrinford se rychle vydal za ní. .Jimmy mezitím zaběhl do podrostu.
Barbro odložila lyru. Zaposlouchali se do šumění větru v listoví stromů. Po dlouhé odmlce Sherrinford konečně promluvil: „Jsou pověsti jako tahle opravdu součástí života každého venkovana?“
„No, dalo by se to tak říct,“ odpověděla Barbro. „Ačkoliv všechny zase nejsou jen o nadpřirozenu. Vyprávějí také o lásce nebo hrdinství. Tradiční témata.“
„Myslím si, že to všechno nemohlo vzniknout jen tak samo od sebe.“ Jeho tón byl prázdný. „Mnoho takových písní a pověstí by vůbec nemuselo být dílem lidí.“
Sevřel rty a více už se na toto téma nebavili. Brzy potom šli spát.
O několik hodin později je probudil poplašný mechanismus.
Jeho zvuk nebyl hlasitý, ale dost výrazný na to, aby je ihned probudil. Spali v zimnících, připraveni na všechny případy. Horním průzorem do vozidla pronikal hvězdný svit. Sherrinford vyklouzl z postele, natáhl si boty a připjal si na opasek pistoli. „Zůstaňte uvnitř,“ poručil.
„Co se děje?“ krev jí bušila do spánků.
Zkontroloval všechny přístroje a také zářící cifry na svém náramkovém displeji. „Tři bytosti,“ počítal. „Nezdá se, že by to byli nějací náhodně slídící dravci. Jeden velký, podle infračervených emisí homeotermický, ten se drží trošku zpátky. Další...hm, nízké teploty, difúzní a nestálé emise, spíš jako by to byl... shluk buněk nějak... feromonálně?... koordinovaný, vznášející se ve vzduchu také dál od nás. Ale ten třetí je prakticky u nás - pohybuje se v podrostu kolem vozu. A ten vypadá na člověka.“
Sledovala, jak se z uvážlivého profesora proměnil v dychtivého badatele. „Zkusím ho zajmout. Když budeme mít objekt k výslechu... Buďte připravená, abyste mě mohla rychle vpustit dovnitř. Avšak sama neriskujte, ať se děje cokoli. A tohle mějte stále připravené.“ Podal jí mohutnou pušku, jaká se používá na lov velkých zvířat.
Jeho vysoká silueta se zastavila u dveří a ty se s tichým cvaknutím pomalu otevřely. Dovnitř zavanul studený, vlhký vzduch, plný zvláštních zvuků a vůní. Vysoko na obloze stál nyní i Oliver. takže oba měsíce osvětlovaly krajinu neskutečnou září, a nad tím vším se skvěla ve své modrobílé nádheře aurora. Sherrinford znovu zkontroloval signální zařízení. Musí mu nyní prozradit, kterým směrem se skrývají jejich noční návštěvníci v té zrakem neproniknutelné spleti pestrobarevných listů. Prudce vyskočil z vozu a sprintoval okolo ohniště, až zmizel mezi stromy. Barbro držela chvějící se prst stále připravený na spoušti zbraně.
Barbro se za ním hnala, nedbajíc škrábanců. Pak byla najednou něčím uchopena a zmizela v lese.
Sherrinford stál nad svým zajatcem. Předtím zesílil výkon fluorových zářivek, takže byl výhled zevnitř na vnější divočinu skoro úplně odstíněn. Mladík se v tom bezbarvém světle nervózně kroutil.
„Budeš mluvit.“ řekl Sherrinford. Přes rozzlobený výraz ve tváři mluvil klidně. Chlapec se na něj podíval skrz své dlouhé rozcuchané vlasy. Na čelisti se mu modrala podlitina. Zatímco Sherrinford sledoval, a pak ztratil Barbru, mladili se už téměř vzpamatoval a pokusil se uprchnout. Detektivovi se taktak podařilo ho chytit. Čas mu nehrál zrovna do not, protože posily Starého národa mohly dorazit každým momentem. Proto předtím mladíka znovu vyřídil, a pak ho vtáhl do vozu. Nyní si ho tedy prohlížel, jak sedí připoután k otočné židli.

„Mluvit s tebou, ty lidský hlupáku?“ odplivl si. Jeho kůže však byla zpocená a oči mu kmitaly semtam po té kovové kleci.
„Pro začátek mi prozraď, jak ti říkají.“
„Nevím, co bych z toho měl.“
„Já jsem Eric. A jestli nedáš jinak, budu ti říkat třeba... hm - m -m... Wuddikinsi.“
„Jakže? „ Přes svůj tajemný původ v sobě pubertální zajatec nezapřel své lidské jádro. „Tak teda Mistherd - Pastýř mlh.“ Jeho řeč zněla zpěvavě a trucovitě.
„Tak mi říkají Obyvatelé, tak zní mé jméno přeložené do vaší řeči. To je všechno,“
„A znáš ještě své původní jméno, které ti dali tví lidští rodiče?“
„To Ona. Já sám ho neznám. Ona zná pravá jména všech.“
Sherrinford nadzdvihl obočí: „Ona?“
„Která vládne. Ať mi odpustí, nemůžu udělat posvátné znamení se svázanýma rukama. Někteří vetřelci jí říkají Královna povětří a temnot.“
„A tak.“ Sherrinford se natáhl pro dýmku. Po dobu, kdy ji plnil tabákem, se rozhostilo ticho. Teprve po chvíli navázal:
„Přiznám se, že mě Starý národ úplně vyvedl z míry. Neočekával jsem na vaší straně takové spojence. Všechno ukazovalo na to, že bojují s mojí - a taky tvojí rasou, chlapče - jen pomocí krádeží, triků a iluzí.“
Mistherd trucovitě přikývl. „Není to tak dlouho, co Ona stvořila první nicory. Nemysli si, že Ona má za sebou jen pár triků.“
„To si nemyslím. Ale stejně, ocelová kulka taky udělá své. hm?“
Sherrinford pokračoval, prakticky jen pro sebe: „Stejně jsem pořád přesvědčen, že ti, lim, nicoři - a všechna ta vaše polohumanoidní stvoření - tady nejsou proto, aby byla opravdu použita v boji. ale jen aby byla spatřena. A také schopnost tvořit přeludy musí být určitě limitována rozsahem a intenzitou, stejně jako počtem jedinců, kteří ji mají. Jinak by nemusela pracovat tak pomalu a pečlivě. Dokonce i když byla Barbro, moje společnice, venku z našeho ochranného pole, nepodlehla by zřejmě klamu, kdyby nebyla tak rozrušená, a vynervovaná.“
Zahalil hlavu oblakem kouře a dál uvažoval nahlas: „Asi to nebylo stejné pro ni jako pro mne. Ten telepatický rozkaz mohl znít asi tak jako: Uvidíš to, co si přeješ ze všeho nejvíc na celém světě, jak před tebou utíká do lesa, Samozřejmě neběžela dlouho a nicor si na ni počínal. Neměl jsem samozřejmě žádnou šanci je pronásledovat - nejsem žádný arktický zálesák a kromě toho by mě snadno mohli dostat ze zálohy. Vrátil jsem se radši pro tebe.“ Najednou zvýšil hlas: „Ty jsi moje spojka s vaší Vládkyní.“
„Ty si myslíš, že tě zavedu do Starhavenu nebo Carheddinu? Zkus mi to poručit, ty hloupý člověče.“
„Chci udělat obchod.“
„Myslím, že plánuješ víc než to.“ Mistherdova odpověď byla až překvapivě bystrá. „Copak budeš vyprávět, až se vrátíš domů?“
„Ano, to je pro vás docela starost, že? Barbro Cullenová a já nejsme žádní ustrašení venkované, ale přicházíme ze vzdáleného města. Přivezli jsme si záznamová zařízení. Byli bychom první, kdo zaznamenal setkání se Starým národem, a ten záznam by byl podrobný a důvěryhodný. Určitě by u nás vyvolal odezvu.“
„Takže vidíš, že se nebojím zemřít tvojí rukou,“ pokračoval Mistherd odhodlaně, i když se mu třásly rty. „Když tě přivedu k mému lidu a nechám tě tam provozovat tvé lidské věci, neměl bych pak už nic, pro co by stálo za to žít.“
„Ted se nemusíš ničeho obávat,“ řekl Sherrinford. „Jsi pro mne jenom návnada.“ Posadil se a prohlížel si chlapce chladným pohledem. (Uvnitř mu však všechno vřelo a volalo: Barbro, Barbro!) „Uvažuj. Tvoje Královna si nemůže dovolit nechat mě vrátit se zpátky, abych všem předvedl svého zajatce a vyprávěl o ní. Musí se pokusit mě nějak zastavit. Já bych mohl samozřejmě zkusit probojovat si svou cestu - a tohle vozidlo je vyzbrojeno lépe, než se zdá - ale to by nikoho neosvobodilo. Proto tady
místo toho zůstanu. Její posily sem určitě dorazí co nevidět. Počítám, že se slepě nevrhnou proti mému kulometu, houfnici a paprskometu. Určitě zkusí nejdřív vyjednávat, ať už budou jejich další úmysly jakékoli. Tak by se mi mělo podařit realizovat jednání, o které mám zájem.''
„Co plánuješ?“ V tom zamumlání byla slyšet úzkost.
„Nejprve tohle, jako takové malé přivítání.“ Sherrinford se natáhl, aby stiskl vypínač. „Podívej. Stáhl jsem intenzitu svého štítu proti čtení myšlenek a promítání iluzí. Troufám si říct. že si toho jejich předsunuté hlídky přinejmenším povšimnou. To by jim mělo dodat odvahy.:i
„A co dál?''
„No, dál prostě budeme čekat. Dáš si něco k jídlu nebo k pití?“

V následujícím čase se Sherrinford snažil navázat s Mistherdem nějakou lehčí konverzaci a dozvědět se od něj něco o jeho životě. Dostalo se mu však pouze strohých odpovědí. Přitom ztlumil vnitřní osvětlení a pečlivě sledoval okolí. Byly to dlouhé hodiny.
Ty naráz skončily chlapcovým radostným výkřikem, napůl vzlykem. Z lesa vyšel houf postav - vyslanci Starého národa,
Někteří z nich se rýsovali proti temnotě jasněji než ostatní, kteří byli osvětleni jen měsíci a hvězdami. Ten, který byl na čele zástupu, jel na bílém jelenu s krásným ověnčeným parožím. Jeho vzezření bylo sice lidské, avšak nepozemsky nádherné. Hrdou a vznešenou tvář lemovaly stříbrožluté vlasy splývající zpod helmice ozdobené párem rohů. Plášť vlající z jeho zad se chvěl jako živoucí křídla. Brnění barvy jinovatky při jízdě řinčelo.
Vpravo a vlevo za ním jeli dva, na jejichž mečích světélkovaly plamínky ohně. Za nimi se další smáli a trylkovali, poletujíce ve větru. Okolo se ještě vznášely poloprůhledné mlhovinové obláčky. Další postavy, vycházející z lesa za svým náčelníkem, už byly hůře rozeznatelné, jedině podle stříbřitého oparu, který je obklopoval a podle tónů harf a trubkových fanfár.
„Lord Luighaid.“ V Mistherdově tónu dominovala pýcha. „Její Mistr vědění - osobně.“
Sherrinford nikdy nezažil takovou zkoušku. Seděl u kontrolního panelu s rukou u ovladače štítového generátoru, jehož se však za žádnou cenu nechtěl dotknout. Sroloval část střešního krytu, aby umožnil komunikaci. Do tváře mu zavanul vánek přinášející vůni růží ze zahrady jeho matky. Za ním se v prostorné kabině vozidla vzpínal Mistherd svým poutům, aby mohl sledovat přicházející šik.
„Zavolej na ně,“ poručil mu Sherrinford. „Zeptej se jich, jestli chtějí se mnou jednat.“
Neznámá, flétnovitě sladká slova poletovala oběma směry. „Ano,“ tlumočil chlapec. „Lord Luighaid chce. Ale říkám ti, nikdy tě nenechají odejít. Nesnaž se jim vzdorovat. Podrob se. Pojď s námi. Nevíš, jak sladký je život, dokud nepoznáš Carheddin pod horou.“
Obyvatelé temnot postupovali blíž a blíž.
Jimmyho silueta naposledy probleskla tmou a nadobro zmizela, Barbro ležela na široké hrudi v objetí silných paží a cítila pod sebou klusajícího koně. Musel to být kůň, přestože lidé chovali už jen velmi málo koní na usedlostech, bud pro potěšení nebo pro nějaké speciální účely. Cítila jemné záhyby jeho kůže, slyšela šustění spadaného listí a občasné klapnutí, to když kopyto dosedlo na kámen; okolo ní se rozprostíralo příjemné teplo a živoucí vůně.
Její únosce jí jemně pošeptal: „Neboj se. miláčku. To byl jen přelud. Ale čeká na nás, jedeme za ním.“
Matně si uvědomovala, že by měla pociťovat úzkost, zoufalství nebo něco takového. Avšak její vzpomínky zůstaly někde za ní; nebyla si ani jistá, jak se sem vlastně dostala, byla unášena a cítila jen a jen lásku. Klidně, klidně, odpočívat a očekávat nadcházející radosti...
Po nějaké době se les rozestoupil. Přejeli palouk, na němž stály ohromné balvany, v záři obou měsíců šedobílé. Jejich stíny se na zemi nejasně rýsovaly ve slabém světle aurory. Její záblesky na obloze tančily s kometami a osvětlovaly květiny v trávě. Před nimi vystupoval vrchol, jehož špička byla ověnčena mraky.
Barbřiným očím se na chvilku povedlo podívat se dopředu. Uviděla koníkovu hlavu a pomyslila si v tichém překvapení: To je přece Sambo, na kterém jsem jako malá jezdila, Ohlédla se na muže. Měl na sobě černou tuniku s kápí. takže mu bylo špatně vidět do obličeje. Bála se vykřiknout, a tak pouze zašeptala: „Time!“
„Ano, Barbro.“
„Já jsem už vůbec nedoufala...“
Jeho úsměv byl nekonečně něžný. „Myslelas, že náš život končí zakopáním toho, co z nás zbyde? Moje zlatíčko! Ona, která nás povolala, je Všeléčitel. A teď jen odpočívej a sni.“
„Sni,“ řekla a na chvilku se snažila zvednout. Ale byla slabá. Proč by měla věřit těm pohádkám o... atomech a energii, které jediné existují v chřtánu nekonečného prázdna... tomu ona teď nemohla věřit... když ji právě veze Tim k Jimmymu na koníkovi od jejího otce? Není možné, že to předtím byl zlý sen a nyní jen probuzení?
Jakoby četl její myšlenky, řekl: „V Zemích temnot mají takovou píseň. Píseň o lidech:

Svět pluje proti neviditelnému proudu.
Světla tančí kolem duhy.
Noc je probuzení.

Ale Obyvatelé neznají takový smutek.“

„Nerozumím,“ řekla.
Přikývl.,, Je toho víc, co budeš muset pochopit, miláčku, a do té doby, než poznáš tyto pravdy, se neuvidíme. Avšak budeš se svým synkem.“
Pokusila se nadzvednout hlavu a políbit ho. Jemněji odstrčil, „Ještě ne,“ řekl. „Ještě jsi nebyla přijata mezi Královnin lid. Nemohl bych pro tebe ani přijet, nebýt její nekonečné milosti. Lež klidně, klidně lež.“
Čas plynul. Kůň neúnavně a bez jediného klopýtnutí cválal do kopce. Jednu chvíli zahlédla šik jedoucí z kopce dolů a pomyslela si, že jedou vybojovat poslední osudovou bitvu proti... komu?... někomu, kdo je obklopen jen železem a smutkem... Později si vzpomene na jeho jméno. On ji přece přivedl do Země staré pravdy.
Konečně se před nimi ke hvězdám vztyčily špičaté věžičky. Ke hvězdám, které jsou maličké, a přesto magické, když nás svým šepotem uklidňují po naší smrti. Vjeli na nádvoří se šumícími fontánami a zapálenými svíčkami, kde líbezně švitořilo ptactvo. Ve vzduchu se vznášela vůně broku a pericoupu, routy i růží; neboť ne vše, co přinesl člověk, bylo špatné. Obyvatelé čekali v celé své nádheře, aby ji přivítali. V kontrastu k jejich obřadné vznešenosti v příšeří dováděli puči a mezi stromy se míhaly děti; do vážné hudby se linul jásavý zpěv veselí.
„Dorazili jsme...“ Timův hlas byl najednou zcela nepochopitelně skřehotavý.
Barbro nevěděla, jak se mu povedlo sestoupit z koníka s ní v náručí. Stála teď před ním a zdálo se jí, jakoby se kymácel.
Zachvátil ji strach. „Jsi v pořádku?“ Uchopila obě jeho ruce. Byly chladné a drsné. Kam zmizel Sambo?'' Její oči se zadívaly pod kápi.
V jasnějším osvětlení by měla být vidět tvář jejího Tima lépe. Byla však rozmazaná a nestálá. „Co se děje, ach, co se ti stalo?“
Zasmál se. Byl to ten úsměv, který milovala? Nevzpomínala si. „Já, já musím jít,“ vykoktal ze sebe tak potichu, že jej sotva slyšela, „Náš čas ještě nenadešel.“ Uvolnil se z jejího stisku a opřel se o zahalenou postavu, která se za ním objevila. Obě hlavy pluly jakoby v mlze. „Nedívej se na mne... jak odcházím zpátky do země.“ prosil naléhavě. „Pro tebe to znamená smrt. Než nadejde znovu náš čas... Podívej, náš synek!“
Prudce se otočila. Pak poklekla a roztáhla ruce. Jimmy u ní přistál jako teplá, živá dělová koule. Čuchala mu vlasy, líbala ho na šíji, smála se a plakala, blábolila nesmysly. Tohle nebyl žádný duch, žádná vzpomínka, která zmizí, když se nedíváme. Zatímco se ujišťovala o tom, jestli je Jimmy úplné v pořádku - jestli není hladový, nemocný nebo poděšený -zabloudil občas její pohled do jejich okolí. Zahrady zmizely. Nevadilo jí to.
„Tolik se mi po tobě stýskalo, maminko. Zůstaneš tu se mnou, vid?“
„Vezmu tě domů, miláčku.“
„Zůstaň. Je to tady prima. Uvidíš. Zůstaň.“
Příšeřím se rozlehl táhlý vzdech. Barbro vstala. Jimmy se jí chytil za ruku. Pak spatřili Královnu.
Byla vysoké postavy, oděná do hávu z polární záře. Na hlavě se jí skvěla třpytivá koruna a věnec z bledulek. Její zjev připomínal Venuši Milóskou, jejíž vyobrazení Barbro vídávala často v lidských příbytcích, avšak Královna byla ještě půvabnější a vyzařovala z ní majestátnost tak hluboká, jako tuně jejích temně modrých očí. Okolo ní se opět materializovaly zahrady a nádvoří Obyvatelů a věžičky tyčící se k nebesům.
„Buď vítána.“ promluvila hlasem, který připomínal krásnou píseň, „navěky.“
Přes svůj respekt k ní Barbro odvětila: „Pusť nás domů, Hvězdná matko.“
„To nelze.“
„Do našeho světa, malého, ale milovaného,“ žadonila Barbro, „kterýsi stavíme pro sebe a opatrujeme pro své děti.“
„Abyste žili dny a noci jako spoutaní vězňové, abyste tvořili díla, která, se pod rukama rozpadají v prach, aby se vaše láska změnila v kámen, hnilobu či plevel, pro věčný zármutek z prohry, aby vaše jediná Jistota tkvěla v konečné nicotě. Ne. I ty, Toulavá, budeš s námi oslavovat okamžik, až vlajky Obyvatelů temnot přiletí do posledních měst a člověk konečně začne žít naplno. A nyní následuj ty, kdož tě poučí.“
Královna povětří a temnot pozdvihla paži, aby přivolala své poddané. Nikdo však nepřicházel.
Protože najednou hlas fontán a písní přehlušil strašlivý rachot. Ohně šlehaly, hromy hřměly. Jejich hostitelé se rozprchli se zmatenými výkřiky před tou ocelovou obludou, která se valila do svahu. Puči vystrašeně zmizeli s krátkým zavířením křídel. Nicoři se postavili svými těly proti tomu neživému vetřelci a jejich těla byla okamžitě ničena, dokud je jejich Matka nezavolala na ústup.

Barbro strhla Jimmyho na zem a překryla jej svým tělem. Věžičky se zavlnily a jako by se vypařily. Hora zůstala stát holá pod ledovým svitem měsíců, jen se skalami, útesy a odlehlým ledovcem, v jehož hlubinách modře pulsovaly odlesky záře. Ve srázu se černalo ústí jeskyně. Do něj se valily zástupy hledající spásu v podzemí. Někteří byli lidského vzhledu, jiní groteskních tvarů, jako puči, nicoři a přízraci: avšak většinou to byli hubení, šupinatí tvorové s dlouhými zobáky, kteří vůbec nepřipomínali ani lidi, ani právě se rozplynuvší Obyvatele. Jimmy stkal na prsou své matky - možná kvůli tomu, že to okouzlení zmizelo, možná také ze strachu. Přesto Barbře přišlo na okamžik Královny líto, jak tam stojí opuštěná ve své nahotě. Pak i ona uprchlá a Barbřin nynější svět se definitivně rozplynul.
Zbraně utichly a vozidlo se zastavilo. Vyskočil z něj chlapec a celý rozrušený zvolal: „Stíne snu, kde jsi? To jsem já, Mistherd, pojď ke mně, prosím!“ - a teprve poté si uvědomil, že jazyk lidí není jejich mateřštinou: Zvolal tedy znovu v jazyku Starého národa a křičel, dokud dívka nevylezla z křoví, ve kterém se ukrývala, Dívali se na sebe skrz oblaka prachu a kouře, vznášející se v měsíční záři. Potom se k němu rozběhla,
Jiný hlas vzkřikl z vozidla: „Barbro, rychle!“
V Christmas Landing byl den: sice v tomto ročním období krátký, ale přesto den se svým slunečním svitem, modrou oblohou, bílými mráčky, třpytivými vodními hladinami, vánky prohánějícími slanou vůni rušnými ulicemi a nutným nepořádkem v pracovně Erika Sherrinforda.
Překřížil nohy, aby je vzápětí zase stáhl pod sebe, zabafal z dýmky, jakoby si chtěl vytvořit kouřovou clonu, a řekl: „Jste si jistá, že už jste se z toho dostala? Neměla byste zbytečně riskovat rozčilení.“
„Jsem v pořádku.“ odpověděla Barbro Cullenová, ačkoli v její tón nebyl příliš přesvědčivý. „Ano, jsem stále ještě docela utahaná, a určitě to na mně musí být vidět - člověk nemůže zažít něco takového a vzpamatovat se za týden. Ale už jsem nejhoršího venku. Abych byla upřímná, chtěla bych hlavně vědět, co se vlastně celou tu dobu dělo, abych mohla pak v klidu načerpat zbytky svých sil. Ve zprávách není o ničem ani zmínka.“
„Mluvila jste o tom s někým?“
„Ne. Řekla jsem všem návštěvníkům, že jsem prostě moc unavená na nějaké vyprávění. Což zase nebyla tak veliká lež. A myslím, že existují vážné důvody pro zavedení nějaké cenzury.“
Na Sherrinfordovi bylo znát, jak si oddechl. „Chytrá. Toho jsem se moc obával. Umíte si jistě představit, jakou senzaci by to vyvolalo. Zodpovědné orgány také daly najevo, že potřebují čas na prostudování faktů a promyšlení a prodiskutování celé věci v klidné atmosféře, aby pak mohly nabídnout voličům nějaké přijatelné vysvětlení, jelikož veřejnost jistě zareaguje nejprve trošku hystericky.“ Jeho tvář se poněkud rozjasnila. „A navíc vaše a Jimmyho nervy budou mít tak čas na zklidnění, než se na vás vrhnou smečky reportérů. Jak je Jimmymu?“
„Docela dobře. Pořád na mne naléhá, abychom se vrátili zpět na to Nádherné místo, kde by si mohl hrát se svými kamarády. Ale v jeho věku, se z toho dostane... a zapomene.“
„Třeba se s nimi ještě setká,“
„Cože? My jsme ne...“ Barbro se na židli zavrtěla. „To jsem taky zapomněla. Spatně se na ty poslední hodiny rozpomínám. Přivezl jste zpátky nějaké další unesené děti?“
„Ne. Byl to pro ně veliký šok tak jako tak a náhlým návratem do úplně jiné společnosti by to bylo ještě horší. Mistherd, v podstatě sensitivin' mladý hoch, mě ujistil, že to zvládnou - alespoň co se týče základních životních potřeb. Dokud se neuzavřou příslušná jednání.“ Sherrinford zaváhal. „Nevím, jaká to budou jednání. V současnosti to asi neví nikdo. Nejspíše zařadí ty osoby - nebo alespoň většinu z nich, zejména ty nezralé - zpět do lidské společnosti. Přestože se v ní možná nikdy nebudou cítit jako doma, Svým způsobem to je snad dobře, protože budeme potřebovat nějaké oboustranně přijatelné spojení s Obyvateli.“
Jeho neosobní úvahy je oba zklidnily. Barbro se konečně odhodlala zeptat: „Byla jsem moc šílená? Pamatuju si, jak jsem jednu chvíli jen strašlivě ječela a mlátila hlavou o zeni.“
„Ne, proč.“ Chvilku se zamyslel nad touto vysokou ženou a její hrdostí, a pak vstal, přešel k ní a položil jí ruku na rameno. „Byla jste nalákaná a polapená promyšleným brnkáním na vaše nejhlubší city a instinkty. Poté, jak vás ten raněný netvor unášel, musela přijít ještě nějaká jiná bytost, která vás pak mohla saturovat neuropsychickými impulsy z těsné blízkosti. A k tomu všemu pak přišel můj příjezd, náhlé brutální zrušení všech halucinací, a to muselo být

kruté. Nikdo se nemůže divit, že jste byla tak hluboce otřesená. A ještě než ve vás propukl ten výlev přechodného afektu, přenesla jste Jimmyho clo bezpečí našeho vozidla a ani pak jste mi nepůsobila žádné problémy.“
„A co jste dělal vy?“
„No, jel jsem zpátky tak rychle jak jen to šlo. Po několika hodinách se mi pak díky zlepšení povětrnostních podmínek podařilo navázat spojení s Portolondonem a přivolat nouzové letadlo. Ne že by to bylo nutné - naši protivníci nás v podstatě nemohli nijak zadržet - a ani se o to nesnažili. Ale rychlá přeprava byla jistě nutná.“
„Tak nějak jsem si to představovala,“ Barbro zachytila jeho pohled. „Ale zajímalo by mne, jak jste nás tam vlastně našel?'„
Sherrinford se od ní trošku odvrátil. „Můj zajatec mi dělal průvodce. A myslím si, že jsem ve skutečnosti nezabil žádného z Obyvatel, kteří mi stáli v cestě. Doufám, že ne. Moje auto skrz ně prostě prorazilo po sérii výstražných výstřelu, a pak je odstrčilo. Ocel a benzín proti holým tělům asi nebyl příliš fórový boj. U vstupu do té jeskyně jsem musel odstřelit pár těch obřích stvoření. To mě moc mrzí.“
Na chvilku se odmlčel. „Avšak byla jste jejich zajatcem a já jsem nemohl vědět, co by vám mohli udělat. A vaše bezpečí bylo mým prvotním zájmem.“ Po další pauze pokračoval: ..Už nechci žádné další násilí.“
„Jak jste přesvědčil... toho chlapce... aby spolupracoval?“
Sherrinford poodešel k oknu. odkud se mu otevřel výhled na Borealský oceán.
„Vypnul jsem myšlenkový štít a nechal jsem jejich družinu přijít blíže, v plné nádheře vrhaných iluzí. Pak jsem štít zase zapnul a oba jsme mohli vidět, jací jsou ve skutečnosti. Po cestě na sever jsem pak Mistherdovi vysvětloval, jak byl on a ostatní podváděni, využíváni a nuceni žít ve světě, který ve skutečnosti vůbec neexistoval. Položil jsem mu pak otázku, jestli on a kdokoli z jeho blízkých stojí o to. aby pokračovali ve svém dosavadním životním stylu a aby zemřeli jako ochočená zvířata. Ano. mohli by žít na svobodě v horách, avšak kdykoli mohli být přivoláni tím snovým kanálem.“ Jeho dýmka se zuřivě rozčoudila. „Ni-
kdy už bych znovu nechtěl vidět takové hořké zklamání. Učili ho věřit, že je svobodný.“
Rušná doprava se pomalu uklidňovala. Charlemagne se pomalu přibližoval k horizontu; od východu už se začínalo stmívat.
Barbro se nakonec otázala: „A tušíte proč? „
„Proč kradli děti a vychovávali si je tak? Jednak proto, že to bylo součástí plánu, který měli Obyvatelé na lidi vymyšlený; dále proto, že tak mohli studovat náš druh - myslím tím hlavně po duševní stránce; a nakonec také proto, že lidé mají oproti nim některé využitelné možnosti, jako třeba, že snášejí denní světlo.“
„Jaký tedy ale byl cil toho všeho?“
Sherrinford přecházel sem a tam. „Inu, konečné motivy domorodců jsou obklopeny mnoha tajemstvími. My můžeme jen hádat, jak uvažují, a ještě méně můžeme chápat jejich pocity. Avšak naše hypotézy, zdá se, vyhovují faktům.
Proč se před lidmi skrývali? Předpokládám, že oni, nebo spíše jejich předkové - neboť i oni jsou smrtelní - byli zpočátku jenom opatrní, více opatrní, než první lidé. Jistě by totéž očekávali i od lidí na Zemi, kdyby se ocitli v jejich pozici. A tak zatím jen tajně pozorovali a naslouchali a tímto způsobem se rolandští Obyvatelé museli naučit tolik z našeho jazyka, aby zjistili, jak mnoho je člověk od nich odlišný a jak je silný: a spočítali si, že přiletí i další koráby s novousedlíky. Nepomysleli zřejmě tenkrát na to, že by jim nemuseli lidé upírat jejich práva na vlastní teritoria. Třeba mají stále ještě zachovanou vlastnost bránit si za každou cenu své území, tu vlastnost, která u lidí jako dědictví po živočišných předcích staletími pomalu vyhasínala. Rozhodli se tedy pro boj - svými vlastními prostředky. Troufám si říci, že jakmile začneme alespoň částečně rozumět jejich mentalitě, prodělá naše vědecká psychologie svoji koperníkovskou revoluci.“
Pomalu jeho entuziasmus vzrůstal. „A to není to jediné, co se od nich budeme moci naučit,“ pokračoval. „Určitě mají svoji vlastní vědu, odlišnou od lidské, protože vznikla na jiné planetě. Také proto, že nás pozorovali možná hlouběji, než jsme se kdy sledovali sami; vymysleli proti nám plán, který hodlali dokončit nejdřív za sto let. Nuže, co dál nám ještě můžou dát? Vezměte si třeba problém, jak zásobují celou svoji civilizaci bez viditelného zemědělství, nadzemních budov, dolů a dalších věcí? Jak vytvořili úplně nový inteligentní druh? Milión otázek, deset miliónů otázek!“
„A zvládneme to, učit se od nich?“ zeptala se jemně Barbro. „Nebo je jenom vytlačíme způsobem, kterého se, jak říkáte, obávali?“

Sherrinford se zastavil, opřel se o krbovou římsu, ještě pevněji sevřel dýmku a odvětil: ..Doufám, že budeme schopni větší blahovůle a shovívavosti, než jako k poraženému nepříteli. A oni jím v podstatě jsou. Snažili se podrobit si nás a nepodařilo se jim to, a proto jsme nyní my v jistém smyslu povinni porazit je, neboť oni teď budou muset uzavřít mír s civilizací strojů, když se přitom předtím snažili úplně ji vyhladit. A přece nám nikdy neprovedli nic tak strašného, jako si v minulosti lidé dělali navzájem. A opakuji ještě jednou, oni by nás mohli naučit fantastické věci; a my bychom je také leccos naučili, až by se stali tolerantnějšími k jiné formě existence.“
„Možná, že bychom jim mohli vyhradit rezervaci.“ řekla Barbro a nevěděla, proč se tak zatvářil a poněkud hrubě opáčil:
„Přiznejme jim jejich zaslouženou čest! Oni bojovali za záchranu svého světa od tohohle...“ udělal trhavé gesto směrem k městu, „a i nám by zcela jistě prospělo zamyslet se nad sebou.''
S povzdechem sklonil hlavu: „Avšak předpokládám, že kdyby Elfí země zvítězila, člověk by nakonec na Holandu mírumilovně a nejspíše dokonce šťastně - vyhynul. Naše společnost se skládá z mnoha lidských archetypů, avšak umíme si z nich vzít vše, co nám nabízejí? „ Barbro zavrtěla hlavou. „Promiňte, tomu nerozumím.''
„Cože?“ Podíval se na ni pohledem plným překvapení, který byl zároveň i trošku melancholický. Pak se zasmál a pravil: „To bylo ode mne hloupé. Těch posledních pár dní už jsem to tolikrát vysvětloval různým politikům, vědcům, komisařům a bůhví ještě komu a úplně jsem zapomněl, že jsem to nikdy nevysvětlil váni. Zpočátku to byla jen taková neurčitá myšlenka, kterou jsem se zaobíral, když jsme spolu cestovali. Tehdy jsem vám o ní neřekl, protože nerad o věcech předčasně diskutuji. Avšak teď, kdy jsme viděli Obyvatele temnot a poznali je, myslím, že jsem si jistý.“
Sherrinford si začal cpát dýmku novým tabákem. „V omezené míře,“ pokračoval, „jsem užíval jeden lidský archetyp během celého svého života. Typ racionálního detektiva, Nebyla to vědomá póza - aspoň ne zcela - byl to prostě jen takový celkový dojeni, který vyhovoval mojí osobnosti a profesionálnímu stylu. Přitom vyvolal příslušnou odpověď u většiny lidí, ať už někdy slyšeli o originálu nebo ne. Tento fenomén ne-
ní neznámý. Často poznáváme osobnosti, které v různé míře připomínají Krista, Buddhu nebo matku Zemi, nebo, abych uvedl nějaký lidštější příklad, třeba Hamleta či ďArtagnana. Ať už jsou tyto postavy historické, smyšlené nebo mýtické, krystalizují v sobě vždy základní aspekty lidské psychiky, a když je potom potkáme ve skutečném životě, naše reakce je mnohem hlubší a komplexnější, než jenom vědomá.“
Znovu zvážněl: „Lidé si také tvoří archetypy, které nejsou vyjádřeny jednotlivci. Duše, Stín - a také Země temnot. Čarovný svět, plný všech možných kouzel a pololidských bytostí, některé podobné Arielovi, jiné zas Kalibánovi, ale každá z nich prosta starostí a nářků obyčejných smrtelníků, a proto možná trochu lehkomyslně krutá. Určitě víc, než jen zlomyslná; Obyvatelé žijící v příšeří měsíčního svitu, ne sice přímo božští, ale ctí své vládce, kteří jsou dost záhadní a mocní, aby... ano, naše Královna povětří a temnot dobře věděla, jaká zjevení má ukázat opuštěným lidem, jaké iluze okolo nich čas od času splétat, jaké písně a legendy mezi ně občas vypustit. Zajímalo by mne, kolik toho se svými poddanými vzala přímo z lidských pohádek, kolik vytvořila sama a kolik vzniklo bezděčně, jak lidi žijící na okraji světa prostupovala jejich osamělost.“
Místností se pomalu protahovaly stíny. Ochladilo se a zvuky ze silnice pomalu řídly. Barbro se tiše zeptala: „Ale k čemu by jim to vše bylo dobré?“
„V mnoha směrech,“ jal se Sherrinford odpovídat, „je venkovan zpátky v temných dobách. Má málo sousedů, slyší poskrovnu zprávy zpoza horizontu, bojuje o přežití v zemi, které rozumí jen zčásti a která mu každý den může způsobit nepředstavitelná překvapení, je svázán tou divočinou všude kolem. Mechanická civilizace, kterou sem zavedli jeho předkové, je tady přinejmenším velmi křehká a chabá. Mohl by ji snadno ztratit, stejně jako národy temných věků ztratily civilizaci starého Řecka i Říma, jako celá Země ztratila jejich vymoženosti na dlouhou dobu. Nechme archetyp Světa temnot, aby na takovém farmáři pracoval, dlouho, pečlivě a šikovně, a nakonec začne věřit, že kouzelná moc Královny povětří a temnot je větší, než síla motorů: a poté se nejprve jeho víra a nakonec i jeho činy začnou řídit jejími rozkazy. Chm, nešlo by to tak rychle. Nejlepší by bylo, kdyby se to odehrálo tak pomalu, až by si toho lidé ani nepovšimli, zejména ti sebevědomí měšťané. Avšak jak by potom přežili, až by se celý venkov od nich odvrátil a začal žít postaru?“
Barbro vydechla: „Ona mi řekla, že se budeme radovat, až jejich vlajky zavlají nad posledním z našich měst.“

„Myslím, že tou dobou bychom se skutečné již radovali.“ připustil Sherrinford. ..Nicméně já věřím v osud. který si jedinec muže sám vybrat.“
Otřásl se. jako by setřásal nějaké břemeno. Vyklepal zbytky tabáku ze své dýmky a protáhl se, sval po svalu. „Nuže, teď už je to za námi.“
Zahleděla se mu přímo do očí. „Díky vám.“
Po jeho pohublé tváři přeběhlo lehké začervenání. „Jsem si jistý, že časem by někdo jiný... Tak jako tak, důležitá je budoucnost, a budou to nesmírné závažná rozhodnutí - nejen pro jednotlivé osoby, ale i pro celou jednu generaci.“
Barbro vstala. ,,Pokud ta rozhodnutí nebudou mít osobní charakter, Eriku,“ poznamenala a cítila přitom žár v celém obličeji.
Bylo pro ni zvláštní pozorovat jeho plachost. „Doufal jsem. že bychom se mohli ještě někdy setkat.“
„Stoprocentně.“
Ayoch seděl na Wolundově mohyle. Aurora zářila tak jasné, že téměř skryla ve svém světle oba bledé měsíce. Květy ohnivých akátu opadávaly; pár jich ještě světélkovalo mezi kořeny stromu uprostřed koberce ze suchého broku, který šustil pod nohama a byl cítit po spáleném dříví. Vzduch byl stále ještě teplý, přestože na západě už nebyl vidět ani paprsek zapadlého slunce.
„Buďte sbohem a žijte šťastně.“ volal puk. Mistherd a Stín snu se neotáčeli. Jakoby si netroufali. Pomalu se loudali z dohledu, směrem k lidskému táboru, který na jihu napodoboval svými světly novou jasnou hvězdu.
Ayoch zaváhal. Cítil, že by měl také říci sbohem - Jí, která nedávno ulehla do země vedle toho, kdo spal pod dolmeny. Nikdo už se tady nebude scházet k milování ani k čarování. Přesto jediné, co ho napadlo, byl jen jeden starý verš, který by se sem snad hodil. Postavil se a zazpíval:
„A z jejích prsou vykvetl květ, pak léto jej sežehlo, však dál jde svět.“
Potom roztáhl křídla a vydal se na dlouhý let.

Lovcův měsíc

Skutečnost nepostihujeme takovou, jaká je, nýbrž zkreslenou stavem naší mysli. Jiné předpoklady mohou mít za následek katastrofální překvapení. Tato do nekonečna opakovaná chyba je pramenem tragické povahy historie.
Oskar Haeml: Betrachtungen über die menschliche Verlegenheit
Obě slunce již zmizela za obzorem. Hory na západě se proměnily ve vlny temné černi, nehybné, jako by se jich dotkl chlad zásvětí, když se vzpínaly nad první mořskou překážku na cestě ke Slibu, avšak nebe nad nimi znachovělo a prodíralo se jím pouze několik prvních hvězd a dva malé měsíce, stříbrné srpky s okrovým lemem, jakoby zjevení samotného Slibu. Na východě zůstalo nebe ještě modré.
Tady, nízko nad oceánem, Ruii zářil téměř naplno. Jeho pruhy se leskly na pozadí karmínového svitu povrchu. Pod ním se chvěly vody - důkaz větru.
A´i´ach také cítil vítr, chladný a ostrý. Reagoval na něj i nejmenším chloupkem svého těla. Nevelký impuls mu stačil, aby udržel stálý kurs; toto úsilí stačilo, aby pocítil vlastní sílu a sounáležitost se svým Rojem i se směrem a cílem cesty. Obklopovala ho kulovitá těla přátel, mírně se lesknoucí, a téměř mu zabraňovala ve výhledu na zem, nad níž pluli; letěl nejvýše z nich. Jejich živá vůně překryla všechny ostatní pachy, přinášené větrem, sladké a mocné, a kolem zněl jejich společný zpěv, stohlasý chór, aby se jejich duše mohly spojit a stát se jediným Duchem, předzvěstí toho, co je čekalo na dalekém západě. Dnes večer, až P'a přejde přes kotouč Ruii, se vrátí Čas Blesku. Všichni se na to již těšili.
Jediný A'i'ach nezpíval, ani se neponořil do snů o hodování a lásce. Byl si příliš vědom toho, co nese. To, co mu lidé připevnili k tělu, bylo směšně lehké, avšak naplňovalo mu to duši čímsi těžkým a přísným. Celý Roj věděl o nebezpečí útoku a mnozí svírali v chapadlech, která se vlnila pod jejich kulovitými těly, zbraň: kameny k házení nebo zaostřené větve opadané ze stromů ii. A'i'ach měl ocelový nůž - odměnu od lidí za to, že souhlasil s obtížením svého těla. Nebylo v povaze Národa, aby měl obavy z něčeho, co může hrozit v budoucnu. A'i'ach však cítil zvláštní změny způsobené tím, co se dělo v něm.
To vědomí přišlo, sám nevěděl přesně jak, ale dost pomalu, aby ho nezaskočilo. Naopak ho naplnilo odhodlání. Někde v těch horách a lesích žije Bestie, která nosí stejnou zbraň a je spojena volným psychickým kontaktem - s člověkem. Nedokázal odhadnout, co to může přinést, s jedinou výjimkou: nějaké problémy Národu. Vyptávat se na to lidí by nemuselo být rozumné. Proto se rozhodl provést věc cizí jeho rase: rozhodl se, že tu hrozbu odstraní sám.
Protože oči měl umístěné na spodní polovině těla, neviděl předmět upevněný na jeho vrcholu, ani světlo z něho vycházející. Mohli to však vidět jiní, a tak si vymínil, že si všechno prohlédne, než souhlasil, že to bude nosit. Světlo bylo

slaboučké, viditelné jedině v noci, a i to pouze na temném pozadí, bude tedy hledat záblesk mezi stíny na povrchu země. Dříve nebo později jej zpozoruje. Právě teď, v Čase Blesku, kdy Bestie vyrážejí zabíjet Národ, hojně, jak dobře věděly, shromážděný k rozkoši, k tomu nebyla nejhorší příležitost.
A´i´ach si vyžádal nůž jako zajímavost, která se může hodit. Chtěl ho schovat ve větvích stromu, aby se s ním pocvičil, až bude mít náladu. Občas někdo z Národa využíval nalezený předmět, například ostrý kámen, k bezprostřednímu účelu, například aby otevřel lusk hřebenokvětu a vybral chutná semínka. Může pomocí nože vyrábět nástroje ze dřeva a mít jich několik v zásobě.
Jak o tom A´i´ach tak uvažoval, dospěl k poznání, k čemu ostří skutečně slouží. Mohl útočit ze vzduchu, dokud Bestii nezabije... ne, dokud nezabije tu Bestii. A´i´ach byl na lovu...
Několik hodin před západem sluncí se Hugh Brocket i jeho žena Jan-nika Rezkova připravovali k noční práci, když dorazila notně opožděné
Chrisoula Gryparis. Bouře nejdřív přinutila letadlo k přistání v Enrique, a pak ho několika zuřivými poryvy ze západu přiměla k širokému oblouku během letu na Hansonii. Navíc si Chrisoula nevšimla Prstencového oceánu a proletěla dobrých tisíc kilometrů do vnitrozemí, načež musela nabrat kurs na jih a vrátit se o tutéž vzdálenost, aby se dostala na jejich velký ostrov.
„Port Kato vypadá ze vzduchu hrozně liduprázdně," poznamenala.
Její angličtina - jazyk zvolený na této stanici jakožto všeobecně dorozumívací - byla plynulá; kromě jiného se tu ocitla, aby zjistila, zda tu má možnost získat nějaké zaměstnání.
„Protože je liduprázdný," přisvědčila Jannika se svým cizím přízvukem. „Něco přes deset vědců, asi dvakrát tolik praktikantů a pár lidí pomocného personálu. Proto tě tu také velice rádi vidíme."
„Ze byste se tu cítili osaměle? „ podivila se Chrisoula. „Přece se můžete dohovořit s každým, kdo má na straně přivrácené k planetě holokom."
„Ovšem, nebo si zaletět do města služebně, na dovolenou nebo pod jinou záminkou," vmísil se do hovoru Hugh. „Jenomže, i když je obraz prostorový a má skvělý zvuk, je to pořád jenom obraz. Nemůžeš ho po rozhovoru pozvat na skleničku. A když si odskočíš na výlet, vracíš se zase mezi stejné obličeje. Z vědeckých stanovišť se čím dál tím víc stávají odcizená společenství. Zjistíš to brzo sama, jestli tu zůstaneš. Ale nechci," dodal spěšně, „abys měla dojem, že tě odrazuji. Jana má pravdu, budeme rádi, když se tu objeví někdo nový."
Jeho zvláštní přízvuk vyplýval ze samotné povahy života. Angličtina sice byla jeho mateřský jazyk, avšak Hugh patřil již ke třetí generaci svého rodu na Medei, což znamenalo, že jeho prarodiče opustili Severní Ameriku tak dávno, že se jazyk změnil stejně jako všechno ostatní. Chrisoula se v tom všem ani ještě příliš neorientovala, neboť zatímco laserovým spojením cestovala zpráva ze Země na Kolchidu přesně padesát let, lod, kterou přiletěla ona, hibernovaná a nestárnoucí, byla mnohem pomalejší...
„Ano, a navíc ze Země," zazněla v Janničině hlasu radost.
Chrisoula se otřásla.
„Když jsem odlétala, na Zemi se nedělo nic, co by stálo za řeč. Možná později se situace zlepšila. Prosím vás, ráda si o tom popovídám později, ale teď bych se chtěla věnovat budoucnosti."
Hugh jí poklepal po rameni. Napadlo ho, že Chrisoula je dost hezká; rozhodně se nevyrovnala Janě (ostatně s tou se mohlo měřit jen málo žen), ovšem kdyby se jejich známost chtěla rozvíjet směrem k posteli, nic by proti tomu neměl. Změna je život.
„Dneska se ti dvakrát nevedlo, že?" zabručel. ,.Nejdřív to zpoždění a dokud se Roberto... tedy doktor Venosta nevrátí z terénních pozorování a doktor Feng z Centra, kam vezl vzorky..."
Měl na mysli hlavního biologa a hlavního chemika. Chrisoula se specializovala na biochemii; všichni doufali, že vbrzku poté, co dorazila tou poslední z nepříliš často přilétajících lodí, způsobí určité projasnění života na Medei.
Usmála se.
„No, tak začnu se seznamováním u jiných. A začnu od vás - dvou milých lidí."
Jannika zavrtěla hlavou.
„Je mi líto," řekla, „ale teď spěcháme; za chvilku odcházíme a do svítání se pravděpodobně nevrátíme."
„To znamená... kdy? Asi za... třicet šest hodin, že? Není to dlouho na výpravy v... jak to říci? V tak hrozném prostředí?"
Hugh se zasmál.
„To už je osud xenologa a my máme oba tuhle kvalifikaci." odpověděl. „Hm... Myslím, že aspoň já obětuji trochu času. abych ti ukázal to a ono, do všeho tě vpravil a vůbec se postaral, aby ses cítila jako doma."

Protože Chrisoula dorazila v tom úseku cyklu služeb, kdy většina lidí ještě spala, skončila v bytě Hugha a Jarmiky. kteří vstali časně, aby se připravili na výpravu.
Jannika ho sjela pohledem. Hugh byl mohutně stavěný muž, podle pozemského počítání času jedcnačtyřicetiletý; pevné tělo s poněkud neohrabanými pohyby a počínajícím bříškem, ostře řezané rysy. světlé vlasy, modré oči; ostříhaný nakrátko, hladce oholený, avšak nepořádně oblečený v bundě, kalhotách a vysokých botách, ve stylu horníků, mezi nimiž vyrůstal.
„Já nemám čas," prohlásila.
Hugh široce máchl rukou.
„Jasně, miláčku, nezdržuj se." Vzal Chrisoulu za loket. ...Jdeme se projít," Omámeně s ním vyšla z hranatého baráku. Na dvoře se zastavila a dlouze se rozhlížela kolem, jako by Médeu viděla poprvé.
Port Kato byl skutečně neveliký. Aby nezatěžoval zdejší ekotop takovými zařízeními jako ultrafialovým osvětlením nad pozemky s plodinámi, obstarávalo se všechno potřebné ve starších a větších osadách na straně přivrácené k planetě. Kromě toho jej, ačkoliv ležel na východním okraji Hansonie, postavili několik kilometrů od pobřeží na kopci, aby byl zabezpečen před přílivem Prstencového oceánu, který mohl dosáhnout obludných rozměrů. Takováto příroda obklopovala a drtila skupinu budov ze všech stran, kam se Chrisoula jen podívala... nebo naslouchala, vnímala vůní, dotykem, chutí, pohybem. Díky přitažlivosti menší než na Zemi byla její chůze trochu skákavá. Větší obsah kyslíku dodával energii, i když se ještě nezbavila s tím spojeného podráždění sliznic. Přes umístění v tropickém pásu byl vzduch příjemný a nepříliš vlhký, neboť ostrov ležel dost blízko strany odvrácené od planety. Prosycovaly jej nejrůznější pachy, z nichž jen některé připomínaly ty, které znala, na způsob pižma nebo jódu. I zvuky byly cizí: šelesty, trylky. skřípání, mručení, které hustá atmosféra ještě zesilovala.
Samotná stanice měla také cizí vzhled. Budovy byl postaveny z místních materiálů podle zdejších projektů; ani sluneční kolektor nepřipomínal nic. co viděla na Zemi. Několikanásobné stíny měly divnou barvu: vlastně v tom červeném světle neměla žádná barva obvyklý odstín. Stromy tyčící se nad střechami měly nezvyklé tvary a jejich listy byly zbarvené do různých odstínu oranžové, žluté a hnědé. Mezi stromy a po větvích klouzala malá stvoření. Čas od času se ve vzduchu objevovaly svítící pruhy, jež vůbec nevypadaly jako obyčejný prach.
Nebe mělo syté barvy. Řídké mráčky byly obklopeny jemnými růžovými a zlatavými odstíny. Dvojité slunce Kolchida (astronomický název 'Castor C' se náhle zdál příliš suchopárný) se skláněl0 k západu. Obě složky dvojhvězdy svítily tak slabým světlem, že se na ně krátkou činili dalo bezpečně dívat prostým okem. Frixos se nacházel téměř v největší úhlové vzdálenosti od Helle.
Nad opačným obzorem kralovala nebi Argo, jako na přivrácené straně Medei ostatně neustále. Při pohledu odsud visela hlavní planeta nízko na obloze; vrcholky stromu částečně clonily její poněkud zploštělý kotouč. Denní světlo do značné míry prozařovalo její červený svit, který s příchodem noci zesílí. Nehledě na to byla Argo obrem o průměru patnáctkrát či šestnáctkrát větším než Měsíc na obloze pozemské. Lehce zabarvené pruhy a skvrny na jejím povrchu, jež se neustále měnily, byly mraky, větší než celé kontinenty, nebo cyklony, z nichž každý by pohltil celý ten měsíc, na jehož povrchu stáli.
Chrisoula se zachvěla,
,,Tady mi..." zašeptala, „tady mi připadá víc než kde jinde, v Enrique nebo... nebo při přistání, že jsem se dostala do jiného místa vesmíru."
Hugh jí položil ruku kolem pasu. Vzletná slova mu vždy činila potíže, a tak řekl prostě:
„Protože tady je to jiné. Právě proto existuje Port Kato, abychom podrobně prozkoumali území, které bylo nějakou dobu izolováno. Hřbet, jenž spojoval Hansonii s hlavní pevninou, prý zmizel teprve před patnácti tisíci lety. Každopádně místní dromidi nikdy neslyšeli o lidech, než jsme se tu objevili. Ouranidi slyšeli nějaké klípky, což na ně mohlo mít jistý vliv, ale ne příliš velký."
„Dromidi... ouranidi... och!" Jako Řekyně ihned porozuměla významům těch termínů. „Říká se jim tasemnice a balónky, je to tak?"
Hugh se zamračil.
„To nejsou moc pěkné vtipy, nemyslíš? Vím, že se o nich ve městě takhle mluví často, ale podle mne si oba druhy zasluhují vhodnější názvy. Pamatuj si, že jsou to inteligentní bytosti."
„Promiň."
Lehčeji stiskl. „Nic se nestalo, Chris. Jsi tu nová. Když se po otázce poslané na Zemi čeká na odpověď sto let..."

„Ano. Uvažovala jsem, jestli to vůbec stojí za to, zakládat kolonie takhle daleko od Sluneční soustavy, aby vědecké poznatky přicházely s takovým zpožděním.“
„Máš o tom aktuálnější vídaje než já.“
„Tedy... planetologie, biologie, chemie - všechny ty vědy si vypracovaly nové přístupy, když jsem odlétala, a dotklo se to každého odvětví vědy, od medicíny až po seismoregulaci.“ Chrisoula se napřímila. „Možná že v další etapě dojde na váš obor, xenologii? Jestli se nám zdaří porozumět mozku mimozemskému... ne, na tomto měsíci dvěma mozkům, a možná i třem. pokud tu opravdu existují dva úplně odlišné druhy ouranidů, jak jsem slyšela...“ nabrala dech, „pak získáme šanci porozumět sami sobě...“
Zdálo se mu, že ji to skutečně zajímá, že to neříká, jen aby ho potěšila, když mluvila dál:
„Čím se vlastně ty a tvoje žena zabýváte? V Enrique mi říkali, že je to něco úplně neslýchaného.“
„Je to teprve ve stadiu ověřovacího experimentu.“ Stáhl jí ruku z pasu, aby se nezdál příliš dotěrný. „Je to složitá věc. Nemáš raději chuť na výlet po naší metropoli?“
„Porozhlédnout se tu mohu později sama, vy se musíte brzy pustit do práce. Ale fascinovalo mě, co jsem o vaší práci slyšela. Ctění myšlenek mimozemšťanů!“
„Ale tak to vůbec není.“ Využil příležitosti a ukázal na lavičku u baráku se strojovnou. „Jestli si o tom chceš opravdu poslechnout, tak si sedneme.“
V tom okamžiku vyšel ze svého baráku botanik Piet Marais. K velkému Hughovu ulehčení je jenom pozdravil a spěchal dál. Některé rostliny na Hansonii se v tuto denní dobu chovaly neobyčejně zajímavě. Ostatní vědci byli ještě v příbytcích, kuchař s pomocníkem chystali snídani, zbytek se myl a připravoval na dnešní den.
„Myslím, že tě to udivilo,“ začal Hugh. „Když odlétala tvoje loď, byla technika elektronické neuroanalýzy na Zemi sotva v plenkách. Zakrátko však nastal její prudký rozvoj a samozřejmě k nám informace na toto téma dorazily dlouho před tebou. Používala se u nižších zvířat i u lidí, takže jsme ani neměli moc práce - když uvážíme, že máme v Centru pár géniů - s tím, abychom ji přizpůsobili dromidům a ouranidům. Oba druhy mají ostatně nervové systémy na bázi elektrických vzruchů. Stručně řečeno, bylo těžší vypracovat program, než samotily přístroj. A naše práce s Jannikou spočívá v tom, že sbíráme experimentální údaje pro psychology, sémantiky a informatiky.
Hm, nechtěl bych, abys tomu rozuměla špatně. V současné době závisí všechno spíš na náhodě. Mnemoskopie - není to hezké slovo, ale vžilo se - mnemoskopie bude jednou důležitým nástrojem naší vlastní práce, spočívající na zkoumání života zdejších obyvatel, jejich myšlení a pocitů, prostě všeho v tomto směru. Teď je to ale nástroj příliš nový, příliš omezený a příliš nevypočitatelný.“
Chrisoula si pohladila bradu.
„Řeknu ti, co vím, jak si myslím, že to je,“ navrhla, „a ty rni povíš, v čem jsem se zmýlila.“
„Samozřejmě.“
Začala puntičkářsky:
„Existuje možnost identifikace a záznamu synaptických vzorů, odpovídajících motorickým impulzům, smyslovým vjemům, jejich přetváření a konečně, teoreticky, i vlastním myšlenkám. Zkoumání však spočívá v namáhavém sběru jednotlivých údajů, jejich interpretaci a korelaci této interpretace s verbální odezvou. Získané výsledky lze uložit do počítače ve tvaru n-rozměrné matrice, z níž se dají odečítat i interpolovat.“
„Páni,“ hvízdl Hugh. ..Pokračuj.“
„Neudělala jsem zatím chybu? Y to jsem ani nedoufala.“
„No, zjevně se pokoušíš několika slovy naskicovat to, k čemu i při částečném správném popisu je zapotřebí hromada knih o matematice a logické symbolice. Ale i tak ti to jde lip. než bych to zvládl sám.“
„Takže jedeme dál. Y poslední době byly vytvořeny různé systémy pro realizaci vztahu mezi jednotlivými mapami. Převádějí vzory, reprezentují myšlenky jednoho mozku na myšlenkové vzory druhého a umožňují i bezprostřední přenos mezi nervovými soustavami. Snímá se vzor, překládá se v počítači a elektromagneticky se indukuje v mozku příjemce. Není to snad telepatie9“
Hugh zakroutil hlavou, ale omezil se na slova:
„Hmm... v jakési výjimečně primitivní podobě. Dokonce i dvě lidské bytosti, které myslí v témže jazyku a znají se navzájem skrz naskrz, tak mohou sdílet jen část informace: jednoduchá sdělení s velkým zkreslením, nízkým psofometrickým odstupem a malou rychlostí přenosu. A o to horší je to v případě cizí formy života! Vezmi si třeba jen jiný jazyk, když už zanedbáme neurologickou stavbu,

metabolismus...“
„Ale nejste prý tak docela neúspěšní.“
„No, povedlo se nám na kontinentě vypracovat jistý postup využitelný u dromidů a ouranidu. Ovšem i výraz 'jistý' je notně nadsazený.“
„Takže to teď zkoušíte na Hansonii. kde váni místní kultura musí být úplně cizí. Zejména zdejší ouranidi... Proč? Nepřidělláváte si tím náhodou zbytečnou práci? „
„Ano... tedy. přidělláváme si práci, ale ne zbytečnou. Víš. většina obyvatel planety z těch, kteří s námi spolupracují, strávila celý život poblíž lidí. Spousta z nich je objektům výzkumu: dromidi za odměnu, ouranidi pro psychické uspokojení, dalo by se říci pro zábavu. Jsou rasově vykořenění. Často už ani nemají potuchy, proč jejich 'divocí' příbuzní něco dělají. Chtěli jsme si ověřit, zdali se mnemoskopie muže stát klíčem k poznání něčeho víc, než jen neurologie. K tomu účelu jsme potřebovali jedince, kteří jsou poměrně, ehm, nezkažení. Bůh ví, kolik je na celé přivrácené straně panenských terénu. Ale tady už stál hotový Port Kato. projektovaný pro intenzívní výzkumy v terénu, který je jak izolovaný, tak přesně limitovaný co do velikosti i počtu lidí. Jana a já jsme se rozhodli, že můžeme s úspěchem zařadit do našich výzkumných programů i mnemoskopii.“
Hughův pohled se zdvihl k obří Argo a zdržel se na ní.
„Pokud jde o nás.“ dodal tiše. „je to náhodou i jeden ze zkoušených způsobů, jak zjistit, proč zdejší dromidi a ouranidi spolu vedou válku.“
„Jinde se přece také navzájem zabíjejí, ne?“
„Jistě, různými způsoby a z mnoha příčin, pokud lze zjistit. Abych byl přesný, nepodporuji názor, že na této planetě obyvatelé získávají informace pojídáním těch. kteří je mají. Mohl bych ti ukázat množství lokalit, kde spolu dromidi a ouranidi žijí, jak se zdá, v klidu.“
Pokrčil rameny. „Pozemské národy také nebyly nikdy identické, tak proč bychom měli předpokládat, že tomu bude na Medei jinak.“
„Na Hansonii přece... Říkáš válka?“
„To je nejpřesnější označení, jaké dokážu vymyslet. Och, žádná ze stran nemá vládu, která by ji mohla vyhlásit. Je ovšem fakt, že posledních dvacet let - čili tak dlouho, jak je pozorují lidé - dromidi z tohoto ostrova pociťují stále silnější touhu zabíjet ouranidy. Chtějí je vyhubit! Ouranidi nejsou agresivní, ale dovedou se bránit, občas i aktivně, kladením různých pastí.“ Hugh se ušklíbl. „Viděl jsem několik takových střetnutí; obhlížel jsem i zbytky ještě většího počtu jiných. Není to příjemné. Kdybychom se my tady. v Port Kato, mohli stát prostředníky, přinést mír - myslím, že už to samo by ospravedlnilo přítomnost člověka na Medei.“
Nehodlal si hrát na svatouška, třebaže ji chtěl zaujmout svým zápalem pro věc. Byl pragmatik, přesto i on občas uvažoval o tom, jestli má člověk právo usadit se tu. Dlouhodobé vědecké výzkumy byly nemožné bez soběstačné kolonie, což si následně vynucovalo přiměřený počet lidí, kteří většinou vědci nebyli. On sám byl například synem horníka a dětství strávil v provincii. Pravda, lidské osídlení na Medei nemělo zvyšovat svůj počet nad současnou hranici; ostatně na většině povrchu tohoto obrovského měsíce panovaly podmínky pro lidi nevhodné, takže další rozmach kolonizace byl málo pravděpodobný. Ovšem již jen svou přítomností působili pozemšťané nevratným vlivem na obě zdejší rasy.
„Nemůžete se jich zeptat, proč spolu válčí?“ uvažovala Chrisoula.
Hugh se opět ušklíbl.
„Samozřejmě, že se můžeme zeptat. Natolik jsme už z praktických důvodů zdejší jazyky ovládli. Otázkou zůstává, nakolik jsme je pochopili.
Poslouchej: já jsem specialista na dromidy, Jannika zase na ouranidy a oba jsme se úporně snažili získat přízeň některých jedinců. Já to mám těžší, jelikož dromidi nechtějí přicházet do Port Kato, dokud si nejsou jisti, že tu nepotkají žádného ouranida. Přiznávají, že by se ho museli pokusit zabít - a příležitostně ho také sníst: to je důležitý symbolický akt. Dromidi jsou toho mínění, že by to bylo zneuctění naší pohostinnosti. Proto se s nimi musím setkávat ponejvíce v jejich tábořištích a úkrytech. Přes tento můj handicap je Jannika přesvědčená, že se nedostala dál než já. Oba jsme na tom stejně bídně.“
„A co tedy říkají?“
„Mno, představitelé obou druhu přiznávají, že spolu kdysi žili ve shodě... ne snad, že by spolu měli příliš mnoho bezprostředních kontaktů, ale zajímali se o sebe navzájem dost značně. Jenže pak, před dvaceti, třiceti lety, stále víc dromidů začalo ztrácet plodnost. Stále více jedinců také umíralo před dovršením životního cyklu. Vůdcové rozhodli, že je to vina ouranidů a že je třeba je pozabíjet.“
„Proč?“
„Kánon víry. Chybí nám jakékoliv zdůvodnění, kterého bych se dovedl dopátrat, ač

si umím představit motivy typu potřeby nalézt obětního beránka. Naši patologové hledají skutečnou příčinu, ovšem můžeš si spočítat, kolik času to zabere. A mezitím se přepady a vraždy množí.“
Chrisoula se dívala na prachem pokrytou zeni.
„Možná se ouranidi také nějak změnili? Pak by mohli dromidi udělat ukvapený závěr post hoc, propter hoc.“
„Cože?“
Když mu to přeložila, Hugh se zasmál.
„Obávám se, že mi chybí všeobecný rozhled,“ řekl. „Průkopníci a trapeři, mezi nimiž jsem vyrostl, si vzdělání cení - bez něho bychom na Medei nepřežili - ale sami ho moc nemají. Mne zaujala xenologie. když jsem se jako kluk skamarádil s jedním dromidem a vydrželo nám to přes celý jeho životní cyklus - od fáze samicí přes fázi samčí až clo postsexuální. Tak exotický život podněcoval moji fantasii.“
Jeho pokus obrátit rozhovor do osobnějších kolejí nevyšel.
„Co udělali ouranidi?“ navázala Chrisoula.
„Och... přijali nové... ne, náboženstvím bych to nenazýval. To by neodpovídalo jejich mentalitě. Dalo by se to nazvat novou cestou, novým Tao. Extrémním projevem je let s východním větrem přes oceán, aby zemřeli v chladu panujícím na odvrácené straně. Má to nějaký transcendentní význam. Neptej se mě ale jaký nebo proč. Nedokážu aru porozumět - ani Jannika - tomu. proč to dromidi považují za tak strašnou věc. Mám nějaké nápady, ale jsou to pusté hypotézy. Moje žena si dělá legraci, že jsou to rození fanatici.“
Chrisoula přikývla.
„Kulturní propast. Představme si, že by současný materialista s malou schopností vcítit se do druhých získal stroj času a vydal se do pozemského středověku, aby se tam dozvěděl, jaké byly důvody křižáckých tažení nebo islámského džihádu. Připadaly by mu nesmyslné. Bezpochyby by došel k závěru, že všechny zúčastněné strany ztratily rozum a jedinou možnou cestou k míru je naprosté vítězství jedné strany nad druhou. Což, jak se ukázalo, nebyla pravda.“
Hugh si uvědomil, že ta žena myslí velice podobně jako jeho manželka.
Chrisoula pokračovala:
„Nemohla by existovat možnost, že původcem těch změn je člověk, třeba nevědomky?
„
„Je taková možnost,“ přikývl. „Ouranidi samozřejmě létají daleko, tudíž ti z Hansonie mohli z druhé nebo z třetí ruky zaslechnout lidskou pověst o ráji. Myslím, že klást ho na západ je celkem přirozené. Ne. že by se snad někdo z nás snažil obracet místní obyvatele na víru, ale oni se občas vyptávají, jaké máme názory. A ouranidi jsou rození tvůrci mýtů, kteří asimilují každý nápad. Mají rovněž sklony k extázi, zejména s ohledem na smrt.“
„Zatímco dromidi, jak jsem slyšela, dovedou během noci vymyslet nové bojovné náboženství. Takže nová víra se na tomto ostrově obrátila proti ouranidům. To je hrozné... ačkoliv to má mnoho společného, jak si myslím, s náboženským pronásledováním na Zemi.“
„Každopádně jim nemůžeme pomoci, dokud nezískáme víc informací. Jana i já na tom pracujeme. Převážně se držíme obvyklého postupu: terénní výzkumy, pozorování, rozhovory a tak dál. Experimentujeme i s mnemoskopií. Dnes bude podrobena dosud nejdůležitější zkoušce.“
Chrisoula se napjatě vzpřímila.
„Co budete dělat?“
„Ono to pravděpodobně skončí nezdarem. Sama jsi vědec, tak víš, jak zřídka přicházejí skutečně přelomové momenty. My se kupředu jen vlečeme.“
Když Chrisoula mlčela, Hugh nabral dech k dalšímu výkladu.
„Abych se tedy vyjádřil podrobněji - Jana vychovává 'divokého' ouranida a já zase 'divokého' dromida. Přemluvili jsme je. aby si nechali připevnit malé mnemoskopické vysílače a pracujeme s nimi, abychom rozšířili naše vlastní možnosti. Toho, co přijímáme a překládáme, není
mnoho. Naše oči a uši nám předávají informací daleko víc. Ale jsou to údaje zvláštní, doplňkové.
A jak to vypadá? Náš domorodec má na hlavě připevněný přístroj
o velikosti knoflíku - pokud se u ouranida dá mluvit o hlavě. Energii dodává rtuťová baterie. Přístroj vysílá, identifikační signál v pásmu radiových vln; výkon se měří řádově na mikrowatty, ale k zachycení stačí. Přenos dat potřebuje ovšem širší pásmo, tudíž používáme ultrafialový paprsek.''
„Cože?“ Chrisoulu to zaskočilo. „Není to pro dromidy nebezpečné?
Učili mě, že se, stejně jako většina zdejších tvorů, musí při slunečních erupcích ukrývat.''
„Tohle záření má bezpečnou intenzitu, už z důvodu energetického omezení.“

odpověděl Hugh. „Přenos se pochopitelně může odehrávat jen na přímý dohled, na několik kilometru v atmosféře. Přitom obě rasy tvrdí, že vnímají fluorescenci plynu podél dráhy paprsku. I když to pochopitelně nechápou v těchto pojmech. Takže Jana a já poletíme ve svých graviletech. Zavěsíme se tak vysoko, aby nás nikdo neviděl, radiovým signálem spustíme vysílače a naladíme se na mysli našich objektu pomocí zesilovačů a počítače. Jak jsem už řekl. zatím jsme získávali jen omezené výsledky; je to výjimečně málo výkonná telepatie. Dnes večer chceme zintensivnit úsilí, poněvadž se přihodí něco důležitého.“
Nezeptala se hned, co to bude, místo toho řekla:
„A zkoušeli jste zpětné spojení?“
„Ne, to ještě nikdo nezkoušel. Za prvé nechceme, aby věděli, že je pozorujeme. To by pravděpodobně mělo vliv na, jejich chování. Kromě toho žádná z medeanských ras nedisponuje ničím, co by jen trochu připomínalo vědeckou kulturu. Pochybuji, že by pochopili, o co jde.“
„Opravdu? Při úrovni jejich metabolismu bych soudila, že musí myslet rychleji než my.“
„To ano. Jenže to nebudeme moci změřit, dokud nevylepšíme mnemoskop natolik, abychom uměli odebírat verbální myšlenky. Zatím jsme identifikovali jenom smyslové pocity. Vrať se sem za, sto let, to už ti možná někdo odpoví.“
Rozhovor začal být natolik profesionální, že Hugh s radostí uvítal objevení ouranida, který jej přerušil. Poznal ho - tedy ji, neboť to byla, samice, přestože byla větší než obvykle: vodíkem nadmutá koule jejího těla dosahovala plných čtyř metrů v průměru. To způsobilo, že srst ji
pokrývající zřídla a ztratila svůj perleťový lesk. Skýtala však milý pohled, jak přilétala nad vrcholky stromů napříč směru větru a, pak klesala.
S chapadly vlajícími pod sebou v různých konfiguracích, aby si ulehčovala řízení reaktivního pohybu vzduchem, si ani nezasluhovala přezdívku 'létající medúza' - ačkoliv Hugh viděl snímky pozemských 'portugalských galér' a pokládal je za krásné. Dovedl pochopit sympatie, které ta rasa budila v Jannice.
Vstal.
„Dovol, abych ti představil jednoho ze zdejších obyvatel,“ řekl Chrisoule.
„Nialla mluví trochu anglicky. Ale nepočítej s tím, že jejímu hovoru hned porozumíš. Nejspíš přiletěla kvůli nějakému obchůdku, než se vrátí ke své skupině na dnešní velkou slavnost.“
Chrisoula vstala.
„Obchůdek? Nějaká výměna?“
„Něco takového. Nialla odpovídá na otázky, vypráví pověsti, zpívá písně, předvádí manévrování, co po ní zrovna chceme. Na oplátku jí za to musíme hrát lidskou hudbu. Obvykle Schönberga; je do něj zblázněná.“
Při přeskakování mezi skalami Erakoum zřetelně spatřila Sarhoutha na pozadí Mardudeka. Měsíc se při přechodu přes červenou tvář planety blížil úplňku. Jeho kotouč se vedle její ohromnosti zdál očím menší než skvrna, která se rovněž objevila v zorném poli, a jeho studené světlo před chvílí téměř zmizelo, když měsíc přecházel nad jedním z jasných pásů ovíjejících Mardudeka. Ty pásy vždy po soumraku zjasněly; mudrci, jako třeba Yasari, soudili, že odrážejí sluneční světlo.
Na chvíli se Erakoum na ten výjev zadívala: koule pohybující se v nekonečném prostoru po okruzích uvnitř větších okruhů. Věřila, že se sama stane mudrcem; ale nebude to brzy. Čekalo ji ještě druhé období rozmnožování, oddělení a opatrování druhého segmentu, péče o mladé, kteří z něho vyjdou; a potom se stane samcem, kterého čekaly povinnosti s oplodňováním, dokud ta potřeba sama od sebe nezmizí a nenadejde čas klidu.
S ostnem lítosti si vzpomněla na, své první neplodné rozmnožování, Segment se chvíli nejistě potácel sem a tam, a pak padl a zemřel, jako mnoho jiných, tak mnoho. To Létavci způsobovali tu kletbu. Museli to být oni, jak věštil prorok Illdamen. Jejich nový obyčej letět na západ.
když zestárnou, aby se už nikdy nevrátili, místo aby spadli na zem a odevzdali jí své hnijící ostatky, jak si to přeje Mardudek, jistě rozhněval Červeného Strážce. Lid pak byl povinován odplatou za ten hřích proti pořádku věcí. Důkazem byla skutečnost, že samicím, které těsně před oplodněním zabily a snědly Létavce, se vždy oddělovaly zdravé segmenty, z nichž vycházelo zdravé potomstvo.
Erakoum přísahala, že dnes večer bude právě takovou samicí ona.
Zastavila se, aby nabrala dech a rozhlédla se po okolí. Útesy zde ohraničovaly fjord, v němž byla voda mnohem klidnější než na moři venku, a jiskřivě odrážela světlo od východu. Tmavá skvrna prozrazovala přítomnost plovoucích rostlin. Možná to jsou právě ty druhy rostlin, v nichž pučí ohavný dorost Létavců? Na tu vzdálenost to Erakoum nedokázala rozeznat. Podnikaví představitelé její rasy se občas ve snaze dostat se k těm líhním a zničit je vypravovali na vodu na

dřevěných kládách, ale nedařilo se jim to a často hynuli v mohutných zrádných vlnách.
Na západě se tyčila rozervaná pohoří, pokrytá lesem, kde se choulila tma. Na pozadí jejich stínu tančily záblesky zlatých jisker, tisíce, milióny, po celé pevnině. Byli to ohniví pavoučci. Více než sto dní a nocí žili jako vajíčka a později jako lany hluboko ukryté v lesní půdě. Nyní opět Sarhouth přecházel přes Mardudeka přesně tou cestou, při níž se tajemně objevovali. Vylézali na povrch, roztahovali křídla, jež jim vyrostla, a zářící vzlétali, aby se rozmnožovali. Kdysi pro Lid neznamenali víc, než jen pohled příjemný očím. Pak se objevila nezbytnost zabíjení Létavců... a ti se slétali v hejnech, aby se pásli na mračnech pavoučků. Nízko zavěšení a neopatrní ve své rozjařenosti se nechali zaskočit snadněji než obvykle. Erakoum zdvihla oštěp s obsidiánovým hrotem; pět dalších měla zavěšených na hřbetě. Jistá část Lidu strávila ten den rozmisťováním sítí a kladením pastí, avšak ona to považovala za nepraktické; Létavci nejsou obvyklá okřídlená kořist. Ona chtěla každopádně sama vrhnout oštěp, zasáhnout oběť a zatnout tesáky do jejího drobného těla!
Noc kolem ní byla plná šelestů. Opájela se vůní půdy, rostlin, hniloby, nektaru, krve, snahy. Teplo, jež vydával Mardudek, se prodíralo chladným větříkem a dopadalo na její srst. Sotva postřehnutelné tvary, sotva slyšitelné šelesty v porostu, to jsou její druhové. Neshlukli se do jedné skupiny, nýbrž pohybovali se podle vlastního uvážení a drželi se víceméně na doslech od sebe. Kdo první uvidí nebo uslyší Létavce, dá znamení hvízdnutím.
Erakoum se plížila dál od svých druhů než kdokoliv z ostatních. Ti se obávali, že paprsek světla, tryskající vzhůru z maličké skořápky na jejím temeni, je prozradí všechny. Ona to nepokládala za pravděpodobné, neboť modrý svit byl dost slabý. Člověk jménem Hugh jí dobře zaplatil zbožím výměnou za nošení toho talismanu i za pozdější rozhovory o jejích zážitcích. Ona sama tenkrát cítila temné chvění, nepřipomínající nic, s čím se na světě dosud setkala; vynořovalo se v ní vědění, jakoby ve snu, ale reálnější. Zisk stál za tu malou nevýhodu při některých lovech... i při dnešním lovu.
Navíc však... bylo něco, co Hughovi neřekla, protože on ji předtím také něco zatajil. O tom něčem se dověděla beze slov ze svítící skořápky snů. .
Jistý Létavec měl také takovou skořápku, a tedy se také nacházel v určité vazbě s člověkem.
Ona velká, groteskní stvoření se přísně zavazovala k neutralitě v konfliktu mezi Lidem a Létavci. Erakoum jim to nezazlívala. Tento svět nebyl jejich domovem a nedalo se očekávat, že by je možnost vymření zdejších obyvatel příliš vzrušovala. Kromě toho bystře vydedukovala, že budou chtít současné kontakty se zástupci obou ras zatajit.
Zatímco Hugh chtěl, aby se s ním této noci duševně spojila, nepochybně chtěl jiný člověk totéž od některého Létavce. A proto Erakoum právě tohoto Létavce zasáhne s obzvláštní radostí. Navíc hledání bledého paprsku mezi ohnivými pavoučky a hvězdami ji může navést na stopu celé bandy nepřátel. Odpočinula si a pustila se do vnitrozemí.
Erakoum byla na lovu.
Jannice Rezkové se celý život stýskalo po kraji, v němž nikdy nebyla. Její rodiče se dopustili politické urážky vlády Dunajské federace, která jim sdělila, že se vyhnou reindoktrinačnímu ústavu, pokud se dobrovolně rozhodnou reprezentovat svou zemi v příštím transportu osadníků na Médeu. Neměli prakticky na vybranou. Přesto jí otec později vyprávěl, že těsně předtím, než upadl do hibernačního spánku, přemýšlel o té ironii osudu, že až se vzbudí, nebude už žít žádný z jeho soudců a nikomu už nebude záležet na tom, ba už si ani nikdo nebude pamatovat, o co vůbec v té záležitosti šlo. Hned v cíli cesty se pak otec dozvěděl, že už ani Dunajská federace neexistuje.
Platila zásada, že s výjimkou posádek lodí neměl nikdo možnost návratu. Doprava pasažéra - neužitečného vyhnance z minulosti - by přišla příliš draho. Janničini rodiče se tedy snažili učinit si své vyhnanství co nejméně nepříjemné. Oba fyzici se setkali v Armstrongu a jeho zemědělském zázemí s vřelým přijetím. Dařilo se jim dobře, pokud to ve skromných podmínkách Medei bylo možné, a nakonec získali i řádku privilegií. Počet lidí na Medei dosáhl téměř přípustné meze; její překročení by způsobilo napětí v těch omezených místech, kde se dalo žít, i střety ve zkoumaném prostředí. Aby se vyrovnaly případy bezdětnosti, bylo některým párům povoleno mít tři děti. Mezi nimi i rodičům Janniky.
Proto všichni, zejména ona sama, byli toho názoru, že má šťastné dětství. Bylo i velmi kultivované; molekulární záznamy, jež shromažďovalo Centrum, zahrnovaly většinu kultury vytvořené lidstvem. Průmysl se tu nakonec rozvinul natolik, že si lépe situované rodiny mohly dovolit aparaturu pro projekci těchto záznamu v potřebné kvalitní stereoskopii i stereofonii. Její rodiče této možnosti využili,

aby zmírnili svůj stesk po vlasti, aniž by uvažovali o tom, jaké následky to může vyvolat v mladých srdcích. Jannika vyrůstala mezi oživlými duchy minulosti: staré věže v Praze, jaro v Českém lese, Boží muka ve vesničce, které se míjející staletí skoro nedotkla, koncertní sál, kde se triumfálně valila hudba kolem svátečně oděných posluchačů, jichž bylo více, než všech osadníků v Armstrongu, dokumenty o událostech, které kdysi otřásly žerní, písně, básně, knížky, legendy, báje... Občas ji napadlo, jestli její zájem o xeno-logii nebyl vzbuzen ouranidy, kteří ji připomínali lehounké, vzdušné víly z pohádek.
Dnes, když Hugh vyšel s Chrisoulou ven, chvíli stála a hleděla za nimi. Pokoj na ni v té chvíli působil tísnivým dojmem, jako by ji chtěl zadusit. Udělala, co mohla, aby tam bylo útulno, věšela záclony, obrazy, památky. Teď tu však bylo všechno bez ladu a skladu a Jannika nepořádek nesnášela. Hughovi na pořádku nezáleželo.
Na mysl se jí, jako už několikrát, vetřela otázka: záleželo mu ještě vůbec na něčem? Když se brali, měli se samozřejmě rádi, avšak i ona uznávala, že to bylo manželství do značné míry z rozumu. Oba se snažili o umístění na odlehlém pracovišti, kde budou mít největší šanci vykonat skutečně významné, originální objevy. A tam se dávala přednost manželským párům podle teorie, že je budou méně rozptylovat mimo vědní zájmy než svobodné. Když se takovým manželům narodily děti, zásadně byly odváženy do města.
Mnohokrát se o to přeli. Společenský tlak - pozornost, narážky, stydlivé nadhazování tématu - se stále silněji domáhal toho, aby se přičinili o biologickou reprodukci kolonie. V rámci vymezeném počtem obyvatel se vyžadovalo vytvoření co možná největší genetické rozmanitosti. Jannika se proto vymlouvala, že už je trochu stará na mateřství. Hugh by se velice rád stal otcem, ale předeni prosazoval, že ona si vezme na starost domácnost, zatímco on zůstane pracovat v oboru.
Neměla by mu dělat výčitky, až se vrátí ze své procházky, 'obětované' záletům. Poslední dobou příliš často ztrácela klid; stávala se z ní opravdová fúrie, až Hugh jako uragán vyrazil z domu nebo popadl láhev whisky a obrátil ji do sebe. Nebyl to zlý člověk - v hloubi duše byl dobrý, opravila se rychle. Často jednal impulzivně, ale s dobrým úmyslem. Ve svém věku už by lepšího nenašla,
Anebo... Horko jí polilo tvář, udělala gesto, jako by chtěla vzpomínku zahnat, ale nepodařilo se jí to. Bylo to před dvěma dny.
Když se od A´i´acha dozvěděla o Čase Blesku, rozhodla se odebrat vzorky larev svítících brouků. Do té doby lidé prostě věděli, že dospělí insektoidi se rojili víceméně každým rokem. Pokud to bylo tak důležité pro obyvatele Hansonie, musela se o tom dovědět něco víc. Sama pozorovat, požádat o pomoc biology, ekology, chemiky... Zeptala se Pieta Maraise, kam se má vypravit, a on jí nabídl, že ji doprovodí.
„Už mě to taky mělo dávno napadnout," řekl. „Larvy žijící v humusu musí stimulovat růst rostlin."
Museli najít vlhčí půdu než byla ta, která se vyskytovala kolem Port Kato. Vydali se tedy k několik kilometrů vzdálenému jezeru. Byla to snadná procházka, protože podrost, málo vzrostlý kvůli hustému listoví stromů, neztěžoval chůzi. Měkký povrch tlumil zvuk kroků, stromy se nad nimi klenuly jako chrámová lod, četné paprsky slunečního světla pronikaly šerem a vůní lesa, aby dopadly na zem nebo se odrazily od maličkých křidélek; z neviditelného hrdla se ozývaly zvuky připomínající lyru.
„Jak je tu krásně,1' ozval se po chvíli Piet.
Díval se na ni, ne před sebe. Náhle si ostře uvědomila jeho světlovlasou mužnou krásu; a jeho mládí, připomněla si. Ač byl skoro o deset let mladší, už to byl zralý, rozvážný, vzdělaný člověk - muž každým coulem.
„Ano," uniklo jí. „Škoda, že to neumím ocenit tak jako ty."
„Nejsme na Zemi," poznamenal. Uvědomila si, že její odpověď zněla vyhýbavěji, než si to přála.
„Nechtěla jsem se litovat," vyhrkla rychle. „To si, prosím tě, nemysli. Nacházím tu krásu, očarování i svobodu, ano, jsme na Medei šťastní." Pokusila se o úsměv: „Na Zemi bych přece nemohla udělat nic pro ouranidy, ne?"
„Máš je ráda?" zeptala se vážně.
Sklonila hlavu. Položil dlaň na její holé rameno.
„V tobě je mnoho lásky, Janniko."
Zmatená se snažila podívat se na sebe jeho očima. Žena střední výšky, okouzlující postavy, o tom dobře věděla; tmavé vlasy až na ramena, protkané stříbrnými nitkami (přála by si, aby ji Hugh přesvědčoval, že začala šedivět příliš brzy), vystouplé lícní kosti, ohrnutý nos, ostrá brada, pleť v barvě slonoviny. Jakkoli byl Piet kavalír, muž tak atraktivní nemusel mít těžkosti, mohl se stýkat s děvčaty během výletů do města a navazovat známosti po holokomu.

Nemusel ji tak zbožňovat. Ona sama na to nemusí přistoupit. Jistě, měla několikrát jiného muže, před svatbou i po ní. Ale nikdy v Port Kato - příliš lehko mohlo dojít ke komplikacím, a navíc se sama zlobila, když si Hugh začal nějaký románek na místě. A co hůře, podezřívala Pieta, že v ní nevidí jen partnerku pro jedinou příležitost. Takové věci mohou pokazit život.
„Je, podívej," řekla a uhnula dotyku, aby ukázala na skupinu semenáčků ostrosloupu. Současně jí bleskl hlavou spásný nápad.
„Zapomněla jsem ti říci: dneska jsem mluvila s profesorem al-Ghá-zím. Zdá se nám, že jsme přišli na spouštěcí mechanizmus proměny a rojení svítících brouků."
„Cože?" zamrkal. „Nemyslel jsem, že se tím někdo zabývá."
„To byl jen nápad, který mi přišel na mysl, když můj ouranid začal své úvahy na téma brouků. On, totiž A'i'ach, mi řekl, že výskyt jevu nezáleží přesně na roční době. Tady v tropech to není zřetelné, ale působí tu Iason, měsíc," dodala, protože název, který dali lidé nejblíže k planetě obíhajícímu z velkých satelitů, byl náhodou podobný slovu, přejatému lidmi od dromidů z okolí Enrique, jímž označovali vítr, podobný pozemskému středomořskému scirocco.
„Puká se, že proměna nastává během jistých přechodů Iasona přes kotouč Argo." pokračovala. „Vychází to zhruba na každý čtyřstý, přesně to dělá dvěstě sedmdesát medeanských dní. Obyvatelé oblasti jsou si stejně vědomi existence i pohybů nebeských těles jako kdekoliv jinde. Ouranidi mají v době rojení brouků svátek; je to jejich pochoutka. No, a to mi vnuklo nápad, a tak jsem se spojila s Centrem s prosbou o astronomické výpočty. Ukazuje se, že jsem měla pravdu."
„Astronomické zdůvodnění pro larvu žijící pod zemí?" vykřikl Marais překvapeně.
„Přece si jistě vzpomínáš, že Iason vzbuzuje elektrickou aktivitu v atmosféře Argo, podobně jako Io v atmosféře Jupitera... ve Sluneční soustavě, v níž krouží Země! V našem případě vzniká rádiový svazek na jedné z generovaných částic, takový přirozený maser. Proto na Médeu dopadají ony vlny jen tehdy, když se oba měsíce nacházejí v uzlových bodech. A nastává to právě v takových intervalech, o kterých mluvil můj známý. I fáze vyhovuje."
„Cožpak jsou larvy schopné zachytit tak slabý signál?"
„Myslím, že je to zřejmé. Na jakém principu, neumím odpovědět bez pomoci specialistů. Pamatuj si však, že Frixos a Helle s tím nemají mnoho co dělat. Organizmy bývají fantasticky citlivé. Víš, že stačí pět fotonů, aby vyvolaly vjem červené skvrnky v oku? Soudím, že záření Argo proniká do půdy několik centimetrů hluboko a uvolní řetěz biochemických reakcí. Nepochybně je to evoluční pozůstatek z doby, kdy dráhy Iasona i Medei korelovaly s ročními dobami. Perturbace neustále působí změny v pohybu měsíců, o tom přece víš."
Chvíli mlčel, než se ozval.
„Vím, že jsi výjimečný člověk, Janniko."
Natolik si dokázala udržet rovnováhu, aby kontrolovala obsah hovoru, dokud nedošli k jezeru. Tam za chvíli opět pocítila otřes.
Jezero leželo za clonou bambusového háje, takže teprve když jej minuli, zastavili se na břehu vystlaném trávníkem, připomínajícím mech, v barvě jantaru. Člověkem netknutá voda ve svém lesním poháru pěnila, bublala, voněla. Jemné barvy a vůně živých organizmů nedráždily zrak ani čich; byly tu běžné... ale teď si připomínala stříbřitý lesk Neziderského jezera v Dunajské federaci. Dech jí zasyčel mezi zuby.
„Co se stalo?" Piet sledoval směr jejího pohledu. „Dromidi?"
V nějaké vzdálenosti se objevilo několik oněch bytostí, které se sem přišly napít. Jannika se na ně zadívala, jako by je viděla poprvé.
Nejblíž byla mladá samice, určitě ještě bez potomstva, protože měla šest nohou. Nad štíhlým trupem s dlouhým ocasem se tyčila kentauří šíje zakončená dvěma rameny a nad nimi neobvykle lysá hlava, která by dosáhla Jannice po prsa. Srst dromida se modročerně leskla ve světle sluncí; Argo se skryla za stromy.
Trojice čtvernohých matek pečovala o osm mezi nimi skotačících mláďat. Jeden pár potomků ukazoval svými rozměry, že u jejich matky zakrátko nastoupí ovulace, oplodnění a zakrátko pak oddělení druhého segmentu a starost o něj až do porodu. Další dromid touto etapou již prošel; chodil po dvou nohách a přestal už být funkční samicí, avšak samčí pohlavní orgány se u něho ještě nevyvinuly.
Nebyl tam ani jeden samec v plodném věku. Těm příliš vládly touhy, netrpělivost a spěch, než aby hledali společnost. Naproti tomu se ve skupině ukázali tři jedinci v postsexuálním věku; zešedivělí, avšak silní a obezřetní. Jejich dvounohá chůze, podle lidských měřítek rychlá, se ovšem nemohla vyrovnat bleskovým plynulým pohybům jejich druhů.
Všichni dospělí jedinci byli ozbrojeni typickými kamennými oštěpy, sekerkami a noži: výzbroj doplňovaly vlastní zuby masožravců.
Dromidi zmizeli téměř ihned poté, co si jich Jannika všimla; ne ze strachu, nýbrž proto, že to byli obyvatelé Medei, jejichž metabolismus i život byly

rychlejší než její.
„Dromidi,'' vypravila ze sebe.
Piet se na ni chvíli díval a pak tiše pronesl:
„Oni hubí tvé milované ouranidy. Říkáš, že se to stupňuje té noci, kdy se rojí svítící brouci. Ale není ti dovoleno je nenávidět. Postihla je tragédie.“
„Ano, problém neplodnosti, vím to. Ale proč chtějí, aby ouranidi hynuli spolu s nimi?“ Udeřila pěstí do otevřené dlaně.
„Dáme se do práce. Sebereme vzorky a jdeme domů. Prosím tě. Ano?“
Pochopil ji.
Nechala vzpomínek a pustila, se do příprav na noční výpravu.
Hugh i Jannika vyrazili chvíli po západu sluncí. Vznášedla s šumem odstartovala, dosáhla střední výšky a chvíli kroužila, zatímco oba vyhledávali správný směr a rádiem se loučili. Zespodu, v posledních paprscích Kolchidy odrážejících se od trupů, vypadala vznášedla jako dvě slzy.
„Dobrý lov, Jano!“
„Fuj! Nemluv tak.“
„Promiň,“ řekl škrobeně a vypnul vysílačku. Jasně, zachoval se netaktně, ale proč je tak zatraceně podrážděná?
To není důležité. Má spoustu práce. Erakoum slíbila, že se tou dobou bude vyskytovat v pohoří Katastrofy, neboť její skupina se vydávala nejprve na sever, podél pobřeží, než zamíří do vnitrozemí. Později už nebude možné její pohyb předvídat. Je třeba rychle najít její vysílač. Janničino vznášedlo zmizelo vlastním směrem. Hugh zapnul autopilota
a naklonil se v popruzích, aby ještě jednou zkontroloval přístroje. Dělal to automaticky, neboť věděl, že je všechno v pořádku. Jeho myšlenky volně bloudily.
Výhled z kabiny byl velkolepý. Dole ležely hory, skryté v jakoby skvrnitých masách stínu, tu a tam protkané stříbrnými nitkami řek nebo rozervané stržemi a údolími. Prstencový oceán, dělící planetu na dvě poloviny, měnil východní obzor v nádrž živého stříbra. Na západní obloze po sobě dvojité slunce zanechalo purpurový přísvit. Nad hlavou už bylo nebe sametově černé a s každou vteřinou se na něm objevovalo stále více hvězd. Hugh zpozoroval pár měsíců tak blízko, že bylo vidět jejich kotouče, osvětlené z jedné strany rezavě a z druhé bíle; zpozoroval i jiné, které se mu jevily jako světelné body na nebeské sféře. Rozeznal je díky jejich poloze na obloze, na níž konaly svou stráž mezi souhvězdími. Dole, nízko nad mořem, žhnula Argo - ne, spíše svítila, neboť její vysoká oblačnost odrážela denní světlo jako jasné pásy na tmavočerveném pozadí, Iason se přiblížil konjunkci a jeho úhlová velikost převyšovala dvacet obloukových minut, avšak Hugh ho v té záři jen těžko našel. V dohledu se objevilo pobřeží. Zapojil detektor a nastavil řídící prvky na volné vznášení. Kontrolka zeleně zazářila; navázal kontakt. Vystoupil na plný dostup tří kilometrů. Částečně to udělal proto, že se chtěl soustředit na přicházející encefalické údaje a potřeboval velkou bezpečnostní rezervu pro případ chyby v pilotáži, částečně proto, aby se ocitl z dohledu a doslechu domorodců a neovlivňovala je jeho přítomnost. Když zaujal stanoviště, uvedl do provozu přijímač v přilbě a upevnil si ho na hlavu; nevážil mnoho. Přenesené, zesílené, přeložené a znovu vybuzené impulzy se v nervové soustavě Erakoum spojily s impulzy jeho.
Tímto způsobem nikterak nedosáhl plného uvědomění dromida, přenos i převod byly na to příliš primitivní. Celý svůj dosavadní život Hugh zasvětil objevení možnosti spojení s tímto druhem; i při nejvyšší trpělivosti, jaké on i Erakoum dokázali po ta léta dosáhnout, došel sotva do etapy interpretace získaných signálů. Rychlost myšlenkových procesů domorodců věc nikterak neusnadňovala - přes opakování a zesilování - naopak byla na překážku. Situace by se dala přiblížit analogii s poslouchání rychlého hovoru, téměř neslyšitelného, v němž skoro zanikají jednotlivá slova, jelikož je veden v neznámém jazyce. Hugh však ve skutečnosti neodebíral verbální myšlení: obsáhl zrak, sluch, komplex smyslových vjemů včetně vnitřních, jako je rovnováha nebo hlad, a také mlhavý pocit smyslů, které sám postrádal.
Viděl hvězdy a měsíce nad rozervanými siluetami obzoru, viděl, jak pod ním ubíhá země, keře. větve, svahy, cítil jejich existenci a proměnlivé tvary pod našlapujícíma nohama, slyšel nejrůznější tiché hlasy, cítil bohatství vůní. Vjemy přicházely neustále, většinou přelétavé a nevýrazné, avšak dostatečně silné, aby ho odpoutaly od těla a spojily ho v jednu bytost se stvořením, pohybujícím se dole.
Nejsilnější, asi proto, že tak podléhaly stimulaci jeho vlastní nervy, byly emoce a rozhodnost. Erakoum se vypravila zabít Létavce.
O slovo se hlásila dlouhá a pravděpodobně vyčerpávající noc. Hugh předpokládal, že jednou či dvakrát bude muset sáhnout po povzbuzujícím prostředku, aby zahnal

spánek. Lidé nikdy nedokázali odvyknout odvěkým rytmům Země. Dromidi dřímali, ouranidi... snili v bdělém stavu? Rozjímali'?
Jak se i předtím často stávalo, chvíli přemýšlel, jak asi probíhá kontakt Jany s jejím domorodcem. Nikdy si své zážitky nebudou moci navzájem sdělit.
V hloubi hor A'i'achův v Roj objevil velké množství hvězdíků. Pahorky byly zalesněné řidčeji než nížiny, což byla výhoda, neboť zářivá potrava se málokdy vznášela, do výšky a při letu pod korunami stromů Národ padal za oběť Bestiím. Tady byl však terén otevřený, travnatý a posetý balvany; s loukami ležícími ve stínu stromů. Největší z nich protínala úzká propast - jizva vyplněná temnotou. Jako nekonečná sprcha jisker hvězdici tančili, klouzali, poskakovali, nespočetní, osudem určení pouze k rozkoši lásky a být potravou Národu. Přes svou obezřetnost nedokázal A´i´ach odolávat déle než ostatní; nesnažil se však urychlit klesání vypouštěním plynu jako mnoho jiných. To by mu později ztížilo manévrování. Namísto toho stáhl své kulovité tělo a pomalu klesal; jen chvílemi se rozpínal podle průběhu hustoty vzduchu. Nepoužil vyfukování plynu ani jako zdroj pohonu. Jen jeho rytmicky pulsující ´sifon´ využíval závanů větru, aby ho klikatě nesl malou rychlostí. Nebylo kam spěchat. Hvězdíků bylo více, než kolik byl Roj schopen sníst; mnoho z nich volně odletí, aby nakladli vajíčka pro příští žeň.
Když se A'i'ach ocitl mezi insektoidy, polkl jejich první porci. Tělem se mu rozlila sladká, horká chuť. Hustě nahloučený kolem něho, kroužící a rozechvělý, vlnící se a chapadly extaticky mávající Národ, pokrývající nebe, zapomínal na opatrnost. Začala láska. Nebylo to bezcílné, ač při nedostatku vody, do níž by mohly zapadnout, by oplodněné zárodky ne-vzklíčily. Láska spojovala všechny. V záři Ruii se pyl života vznášel jako dým; zrak, vůně, chuť dodávaly horečnatosti té radosti, kterou vzbudila hvězdíková hostina.
A'i'ach vykřikl jednou, a potom ještě mnohokrát. Opustil své tělo, stal se buňkou jediné nebeské bytosti, která sama v sobě byla smrští lásky. Jednou, až na sobě pocítí tíhu let, odpluje na západ přes moře do chladného Zásvětí. Tam odevzdá poslední teplo svého těla a jeho duše získá svou odměnu; Slib, že navždy bude tak, jak je nyní, v této krátké noci...
Náhle ho z extáze vytrhlo vytí. Zpod stromů do otevřeného terénu vyběhly stíny. A'i'ach zpozoroval, jak sousední kouli probodl oštěp. Vytryskla krev, zasyčel unikající plyn: splasklé tělo se sneslo jako suchý list. Jeho chapadla se ještě chvěla, když ho Bestie zachytila v letu a její tesáky ho roztrhaly na cáry.
V tlačenici a chaosu A'i'ach nemohl vědět, kolik jich ještě zahynulo. Většina se však vznášela vzhůru z dosahu oštěpu. Ti, kteří byli ozbrojeni, začali shazovat svůj náklad kamení a větví stromů. Ale určitě žádná z Bestií pod jejich údery nezahynula.
A'i'ach uvolnil svaly svého kulovitého těla a okamžitě vystřelil vzhůru. Již v bezpečí se mohl připojit ke zbytku Roje a odletět hledat místo k novým slavnostem. Ovládl ho však vztek a smutek. Jakýmsi koutkem vědomí se nad tím jevem pozastavoval: Národ se obvykle příliš nevzrušoval smrtí jedné Osoby. To zařízení, které nosil, ta záhadně našeptávaná tajemství...
A měl u sebe nůž!
Bravurně se obrátil, vytlačiv prudce plyn, a vrhl se dolů. Většině, Bestií zmizela v lese, několik jich však zůstalo a požíralo těla obětí. A'i'ach kroužil ve výšce na hranici viditelnosti a hledal příležitost. Protože nemohl padat jako kámen, musel zahájit útok na jednoho jedince, pak rychle zakličkovat k jinému, udeřit, vznést se a zaútočit na dalšího.
Postřehl slabý paprsek světla, vycházejícího z hlavy Bestie, která se vynořila ze stínu, zastavila se a zadívala se vzhůru.
A'i'ach pocítil příliv odhodlání. Tohle byla ta stvůra, co se nějak spojila s lidmi. Pokud on sám takto získal svůj nůž, co asi dostala ona, čeho mohla dosáhnout, aby způsobila ještě větší škodu. Její zabití by mělo přinejmenším otřást jejími druhy a ochladit jejich vražedné choutky.
A'i'ach se vrhl do boje. Kolem něho radostně tančili a pářili se hvězdici.
Jannika musela hledat celou hodinu, než zachytila svůj kontakt. Ouranid nemohl slíbit, že se v některém okamžiku ocitne na určitém místě. Když mu připevňovala vysílač k tělu, její přítel ji prostě informoval, že se jeho hejno teď vyskytuje někde v okolí hory MacDonald. Zaletěla tam tedy a prohledávala okolí v postupujícím soumraku, až kontrolka zeleně zablikala. Když tedy navázala spojení, vystoupila do tří kilometrů a nastavila autopilota na pomalé kroužení. Čas od času, jak se sledovaný objekt posunoval na severovýchod, měnila polohu středu opisovaných kruhů.
Pak se soustředila na vtělení do svého ouranida. Plně to bylo samozřejmě nemožné, avšak z těchto pokusů se dovídala víc, než získávala pomocí slov. Odpovědi na faktické otázky, jež by jí jinak ani nepřišly na mysl. Obyčeje

Národa, víry, hudba, poezie, vzdušný balet - všechno, co by nepoznala při pouhém pozorování zvnějšku. A ještě hlouběji uvnitř, méně jasně, ale silněji, něco, co by nemohla do vědecké zprávy napsat: pocit rozkoše, žádosti, větru, světla, vůně, mraků, deště, nezměrných vzdáleností... pocit všeho, z čeho se skládá život obyvatel nebe. Útržkovitě, několik prchavých vidin, obtížných k pozdějšímu zapamatování, ale přenášejících ji z jejího těla do nového světa zářivých zázraků.
Příjemné rozechvění se ještě znásobilo A'i'achovým řezničením. Její dojmy z jeho vjemů ještě nikdy nebyly tak silné a výrazné. Plula vzdušnými proudy; vůně života i píseň ji uchvátily, stala se kapkou v oceánu pod mocným Ruii a neměla už domov, po němž by se jí stýskalo, protože domov byl všude.
Roj nakonec dosáhl mračna svítících brouků a Janničin vesmír zešílel.
Po chvíli, napůl vyděšená, začala snímat přilbu. Rozum jí však zadržel ruku. To, co se dělo, bylo krajním výrazem toho, čeho se účastnila již dříve. Ouranidi zřídkakdy přijímali velké množství potravy najednou; ovšem když už se tak stalo, chovali se jako smyslů zbavení. Cítila i jejich pohlavní puzení; A'i'achova mužnost byla nicméně příliš nepozemská, než aby jí vadila tak, jako kdysi ženskost Erakoum narušila Hughův klid, když byla oplodněna, a pak oddělila svůj poslední tělní článek. Dnešní noci dosahovala rozkoš ouranidů vrcholu.
Poddala se jí, přecházela z jednoho crescenda do druhého. Ach, kdyby tu s ní byl muž, ale ne, to by bylo jiné, zneuctilo by to to nádherné vytržení, Slib, Slib!
A pak se objevily Bestie. Rozpoutala se hrůza. Odkudsi zazněl zvláštní hlas, volající po pomstě za její zmařenou blaženost.
Když kráčela po holém hřebeni pahorku, Erakoum myslela, a puls se jí lehce zrychlil, že zahlédla v dáli slaboučký, svisle planoucí paprsek modrého světla. Nemohla si být jistá vzhledem k světlu vrhanému Marudekem, ale oživlá naděje změnila směr jejího běhu. Když už měla za sebou dlouhé prodírání mezi balvany a trním, přísvit zmizel. Musel to být nějaký noční přelud, možná odraz měsíčního světla na stoupajících parách. Tento závěr ji docela neuspokojil. Létavci jsou jeden velký omyl přírody!
Díky této odbočce se ocitla vzadu, za svým stádem. První zvěstí útoku pro ni bylo vytí druhů. „Hai-ai, hai-ai, hai-ai," ozývalo se ze všech stran a Erakoum překvapeně zaprskala. Určitě dorazí příliš pozdě, než aby zastihla svou oběť. Přesto tím směrem zamířila. Jestli Létavci nezachytí dobrý vítr, dožene je a bude je nepozorovaně sledovat, využívajíc přitom úkrytů. Oni možná nepoletí tak daleko, než narazí na nové rojení ohnivých pavoučků a klesnou opět dolů, aby jí už nestačily síly ke stíhání. Dech jí rval hrdlo, svah pahorku jí zraňoval nohy neviditelnými kamínky, ale ten popud ji hnal kupředu, až dorazila na místo.
Byla to jasně osvětlená louka, ač křižovaná několika stíny, již v polovině přehrazovala úzká rozsedlina. Ohniví pavoučci kroužili na pozadí lesního šera jako oblak svítícího prachu. Několik samic přidřeplo a trhalo zbytky své kořisti. Zbytek se vzdálil a sledoval Létavce přesně tak, jak to měla v úmyslu Erakoum.
Zastavila se na okraji porostu, aby si oddechla, a strnula. Hlavní S hejno Létavců zvolna a chaoticky ulétalo na západ, ale několik z nich se .zdrželo, aby svrhli svou ubohou zbraň. Ze hřbetu toho nejvýše letícího tryskal slabý paprsek světla. Tak nalezla svoji oběť.
„Ee-ha!" vykřikla, skočila kupředu, zamávala oštěpem.
„Pojď sem, ty rozsévači zla, pojď a rozluč se se životem! Tvá krev dá život mému příštímu vrhu, ten život, který jsi vzal předešlému!"
Nebyla to náhoda, ale řízení osudu, když jeho zvláštní obrys zakroužil a rozletěl se k ní. Této noci se rozhodne víc, než jen to, kdo z nich přežije. Ona, Erakoum, vyvolená Mocí, se stala nástrojem Proroka.
Přikrčená vrhla oštěp. Vynaložené úsilí pocítila ve všech svalech. Spatřila, jak oštěp letí jako ztělesnění záhuby, již nese, avšak nepřítel uhnul; o palec ho minula a za okamžik se na ni již řítil jako střela.
Tohle nikdy nedělali! Co se to blýská v jeho vodorostům podobných chapadlech? Erakoum vytrhla nový oštěp ze svazku připevněného na zádech. Každý uzel popruhu se měl rozvázat na jedno škubnutí, jenže tenhle nepovolil, musela zatáhnout ještě jednou, a nepřítel byl stále větší a stále blíž. Poznala, co svírá: nůž lidské výroby, ostrý jako čerstvě odseknutá štěpina obsidiánu, jenže tenčí a mocnější. Uhnula stranou. Oštěp se už vymotal z popruhů. Neměla dost místa, aby ho hodila. Bodla tedy.
S radostí šílence postřehla, že ostří zasáhlo cíl. Létavec se pokusil o únik dřív, než oštěp úplně probodl jeho tělo, ale krev smíšená s plynem pokryla pěnou hlubokou ránu v jeho boku.
Vrhl se kupředu a dostal se na úroveň jejích ramenem. Nůž jí zasazoval ránu za

ranou. Erakoum cítila zásahy, ale ještě ne bolest. Upustila oštěp, udeřila pažemi, stiskla čelisti. Zuby se sevřely na těle nepřítele. Mordou jí do hrdla plynula vlna síly.
A náhle jí ujela země zpod zadních nohou. Upadla na bok. Snažila se zachytit pažemi a předními nohama, ale nezvládla to a převalila se. Když narazila na okraj rozsedliny, skutálela se dolů po ostrých hranách. Na okamžik nad sebou zahlédla nebe, hvězdy a ohnivé pavoučky, Mardudekem osvětleného Létavce, jak pluje vzduchem zbrocen krví. Pak ji pohltila nicota...
Lidé z Port Kato zasypávali Janniku Rezkovou i Hugha Brocketa otázkami, co je dovedlo domů tak brzy a v takovém psychickém stavu. Oba unikali dotazům a spěchali do svého obydlí. Ihned zastřeli okna.
Nějakou dobu na sebe hleděli mlčky. Známá místnost je zneklidňovala, Osvětlení, přizpůsobené lidskému zraku, bilo do očí, vzduch, izolovaný od lesa, byl bez života, slabé zvuky zvenčí jen prohlubovaly ticho uvnitř.
Nakonec Hugh potřásl hlavou a s prázdným pohledem se odvrátil od manželky.
„Erakoum nežije," zamumlal. „Pochopím to vůbec někdy?"
„Víš to jistě?" zašeptala,
„Cítil... cítil jsem, jak se trhají její myšlenky... jako by mne samého někdo praštil do hlavy... a ty ses tak starala o svého drahocenného ouranida..."
„A'i'ach je raněný! Jeho Národ nezná lékařství. Kdybys tak nevyváděl, až jsem se musela rozhodnout tě táhnout za sebou, než se rozmlátíš i s graviletem..."
Jannika zmlkla, polkla, rozevřela zaťaté pěsti a podařilo se jí vykoktat: „No, už se stalo. Rozmyslíme si, co jsme udělali špatně a jak zabránit podobné tragédii v budoucnu, ne? „
„Jo, samozřejmě." Zašel do špižírny. „Dáš si něco k pití?" zavolal.
Zaváhala.
„Víno."
Nalil jí plný pohárek. Jeho pravá ruka svírala sklenku whisky, kterou začal ihned pít.
„Cítil jsem, jak Erakoum umírá," řekl.
Jannika se posadila do křesla.
„Ano... a já jsem cítila, jak A'i'ach dostává rány, které mohou být smrtelné. Sedni si, ano?"
Těžce dosedl naproti ní. Pila malými doušky ze své sklenky, on velkými loky ze své. Nováčci na Medei vždy soudili, že místní víno i destiláty mají zvláštnější chuť než jídlo. Jakási poetická duše toho využila a napsala krev v žilách mrazící báseň o izolaci. Když výtvor poslali na Zemi v bulletinu informací, za sto let přišla odpověď, že nikdo na Zemi nechápe, co kolonisté na té veršovánce vidí.
Hugh se nahrbil.
„No, dobře," zabručel. „Musíme si srovnat svá pozorování, než začneme zapomínat, a možná si je zopakujeme i ráno, až budeme mít čas na přemýšlení."
Sáhl po registrátoru a zapnul ho. Hluše uvedl identifikační heslo.
„Bude to lepší i pro nás," přisvědčila Jannika. „Práce, logické myšlení, to nám pomůže odpoutat se od těch hrozných představ."
„No, to tedy byla noční můra... Dobře!" Nabyl opět trochu elánu. „Zkusme si zrekapitulovat, co se stalo. Ouranidi se vypravili lovit svítící brouky a dromidi lovit ouranidy. My oba jsme byli svědky toho boje. Samozřejmě, doufali jsme, že k tomu nedojde - ty ses nejspíš přímo modlila, aby se to nestalo, viď? - ale věděli jsme, že se bitvy odehrají na mnoha místech. To, co naším vědomím nejvíc otřáslo, je skutečnost, že se právě naši domorodci střetli v boji, zatímco my jsme s nimi byli v psychickém kontaktu."
Jannika si hryzala rty.
„Je to ještě horší," opáčila. „Ti dva právě toto střetnutí vyhledali. Nebyla to náhodná potyčka, nýbrž souboj." Zdvihla zrak. „Ty jsi přece Erakoum ani jinému dromidovi neříkal, že máme kontakty i s ouranidy, ne?"
„Ne, ovšemže ne. Ty ses ostatně také nezmiňovala o mém kontaktu před svým ouranidem. Oba jsme dobře věděli, co by znamenalo zavedení takové proměnné do podobného programu."
„Zatímco zbývající členové osazenstva na to mají příliš omezenou slovní zásobu v obou jazycích. Dobrá. Ale říkám ti, že A'i'ach to věděl. Nepostřehla jsem to, dokud nezačal boj. Jenže pak jsem si to uvědomila, křičelo to na mne, ne sice slovy, ale naprosto se o tom nedalo pochybovat."
„Ano, totéž se stalo mně s Erakoum. Víceméně."
„Takže si přiznejme, co si přiznat nechceme, můj drahý. Myšlenky jsme našim domorodcům nejen četli, ale i vysílali. Zpětná vazba."

Bezmocně trhl pěstí.
„Co mohlo, sakra, způsobit ten opačný informační kanál?“
„Třeba rádiové spojení, které nás spojuje s našimi objekty. Vybuzená modulace. Víme přece z příkladu larev svítících brouků - a určitě je to známo z celé řady dalších případů, o nichž jsme nikdy neslyšeli, protože nemůžeme vědět všechno o celé planetě - že medeanské organizmy umějí být ohromně citlivé na záření, na rádiové vlny.“
„Ano... uvažme třeba jen rychlost pohybů zdejších zvířat, klíčové molekuly méně stabilní než naše... Moment! Erakoum a A'i'ach znali angličtinu jen útržkovitě a zaručeně už pak neměli ponětí o češtině, v níž přemýšlíš ty, jak sama říkáš. Kromě toho si vzpomeň, jak těžko se na jejich vědomí vůbec napojujeme, navzdory tomu všemu, co jsme se naučili ještě na pevnině. Oni nemají důvod dělat totéž, nevědí o vědeckých metodách. Určitě jsou přesvědčeni, že důvodem, proč mají nosit ty předměty, je nějaký náš rozmar nebo kouzlo nebo něco podobného.“
Jannika pokrčila rameny.
„Možná, že když jsme v kontaktu, myslíme v jejich jazycích víc, než jsme si toho vědomi. A oba druhy Medeanců myslí, všímají si a učí se rychleji než lidé. Každopádně netvrdím, že jejich kontakt s námi byl tak dobrý jako náš s nimi, i kdyby jen proto, že rádio má mnohem užší pásmo. Řekla bych, že to, co od nás zachytili, byly podprahové vjemy.“
„Asi máš pravdu,“ vzdychl Hugh. „Budeme se muset obrátit na elektroníky a neurology, ale mne určitě lepší vysvětlení než tvoje nenapadne.
Naklonil se dopředu. Síla, která inu nyní vibrovala v hlase, se proměnila v led: „Ale zkusme si to probrat v kontextu: tak můžeme odhadnout, jaké informace od nás domorodci získali. Ještě jednou si rozvažme, proč spolu hansonští dromidi a ouranidi válčí. Hlavní důvod je, že dromidi vymírají a vinu za to připisují ouranidům. Třeba je to naše vina, vina Port Kato? „ „Ale jak?“ užasla Jannika, „Přece víš, jaká jsme přijali ochranná opatření.“
Hugh se smutně usmál. „Měl jsem na mysli psychické škody.“ „Jakže? To není možné! Nikde jinde na Medei...“ „Bud zticha, ano?“ křikl na ni. „Pokouším se připomenout si, co jsem zachytil od své přítelkyně, kterou zabil tvůj přítel!“
Nadzdvihla se s pobledlou tváří, potom znovu usedla a čekala. Pohár s vínem se jí chvěl v ruce.
„Vždycky jsi toho nažvanila spoustu o tom, jak jsou ouranidi dobří, krásní a esteticky na výši,“ vmetl jí od očí. „Prostě tě ohromila ta jejich nová víra - letět s větrem na odvrácenou stranu, smrt v důstojnosti, v nirváně a kdovíco ještě. A ty špinavé dromidy ať vezme ďas. Umějí jenom rozdělávat oheň a vyrábět nástroje, lovit, starat se o děti, žít ve společenstvích, věnovat se umění a filosofii - zrovna tak. jako lidé. Co by tě na tom mohlo zaujmout'?
Takže ti chci říci, jak už jsem ti tolikrát opakoval, že dromidi mají také svoji víru. Kdybychom ji měli porovnat, vsadím se, že jejich víra je daleko silnější a významnější, než víra ouranidů. Pokoušejí se pochopit svět. Nemůžeš pro ně snad mít trochu porozumění'?
Jasně, dromidi ohromně ctí řád věcí. Když se děje něco špatného - velký zločin, hřích nebo hanba - postihne křivda celý svět. Pokud zlo nebude odstraněno, pokazí se všechno. Přesně v tohle věří na Hansonii a já jsem přesvědčen, že poznali pravdu.
Povznesení ouranidi si nikdy zvlášť nevšímali přízemních dromidů, jenže naopak tomu tak nebylo. Ouranidi jsou právě tak na očích jako Argo, Kolchida, libovolná část přírody. Z pohledu dromidů mají své určené místo i cyklus!
A najednou se ouranidi změní. Neodevzdávají svá těla zemi, když umírají, tak jak má končit život... ne, zamíří si na západ, nad oceán,
k onomu neznámému místu, kde se každý večer skrývají slunce. Cožpak nechápeš, jak to mohlo vypadat nepřirozeně? Stejně jako kdyby strom začal chodit nebo nebožtík vstal z hrobu. A nebyl to ojedinělý výstřelek, opakovalo se to rok co rok.
Psychosomatické potraty? Jak to mám vědět? Ale vím, že dromidi jsou hluboce vyděšeni tím, co ouranidi provádějí. Třebaže je to hloupé, vzbuzuje to v nich bolest.“
Jannika vyskočila, její pohár cinkl o podlahu.
„Hloupé?“ vykřikla. „Jejich Tao, jejich vize? Ne, hloupé je to, v co věří ty tvoje tasemnice, jenže ony kvůli té víře útočí na nevinné bytosti a žerou je! Nemůžu se dočkat, až ty stvůry vychcípají úplně!“
Vstal také.
„Mrtvě narozené děti tě nezajímají, samozřejmě, že ne,“ odsekl. „Jaký to máš, sakra, mateřský instinkt? Takový, jako ty tvoje balóny. Jen tak si lítat, rozsívat zárodky, zapomenout na ně, ony třeba vyklíčí a Roj si pak jen pěkně přijme nové členy - a nikoho nezajímá nic, než příjemnosti.“

„Ty... Nechceš se sám stát matkou?“ ťala ho.
Rozmáchl se otevřenou dlaní; sotva stačila uhnout ráně. Zděšeně strnuli, tak, jak stáli.
Chtěl něco říci, ale nemohl. Obrátil do sebe zbytek whisky ze sklenice. Za chvíli se téměř neslyšně ozvala ona:
„Hughu, naši domorodci od nás přijímali komunikáty. Ne slovní. Podvědomé. Což jestli jsme...“ zajíkla se, „...jsme se vlastně chtěli navzájem zabít my dva?“
Delší chvíli na ni zíral, až nakonec jediným toporným pohybem odložil sklenici a napřáhl k ní ruce.
„To ne, ne,“ vykoktal. Přistoupila k němu.
Zakrátko se odebrali na lůžko. Ale nebyl ničeho schopen. Našel v lékárničce afrodisiakum, avšak to, co následovalo, se stejně dobře mohlo odehrávat mezi dvěma stroji. Nakonec se Jannika s tichým pláčem odvrátila a Hugh šel hledat láhev.
Vzbudil ji vítr. Nějakou dobu ležela, zaposlouchaná do jeho hučení kolem zdí. Spánek ji zcela opustil. Otevřela oči a pohlédla na hodinky; svítící ciferník jí prozradil, že uplynuly tři hodiny. Stejně dobře mohla vstát z lůžka. Možná se jí podaří spravit Hughovi náladu.
Obývací pokoj byl stále osvětlený. Hugh spal, rozložený v křesle, vedle něhož stála láhev. Vrásky na jeho tváři byly nezvykle hluboké.
Vítr hlasitě hvízdal. Určitě předzvěst bouře, která, jak předpovídala meteorologická služba, se měla přehnat nad mořem, ale náhle a nečekaně se obrátila tímto směrem. Meteorologie ani na Medei dosud nebyla exaktní vědou.
Chudáci ouranidi; slavnost se jim nevyvedla a oni sami, roztroušeni po okolí, byli v nebezpečí. Obyčejně dokázali létat i za uragánu, avšak několik jich vždycky potkala nehoda - úder blesku, roztříštění
o skálu nebo zapletení do větví stromu. Nemocní a ranění utrpí nejvíc.
A'i'ach!
Jannika sevřela víčka a usilovně si snažila připomenout, jak těžká jsou jeho zranění. Ale všechno bylo strašně zmatené; předtím Hugh odvedl její pozornost a nyní byla mimo dosah vysílače. Kromě toho si A'i'ach ani nemusel hned uvědomovat svůj stav. Třeba nebyl vážný. Třeba byl. On sám teď již mohl být mrtvý nebo odsouzený k smrti, jestli se mu nedostane pomoci.
Ona za to odpovídala - možná nebyla vinna podle moralistické definice, ale odpovědná ano.
Uzrálo v ní rozhodnutí. Jestli jí nezabrání počasí, poletí ho hledat.
Sama? Ano. Hugh by protestoval, zdržoval by ji, možná by ji zadržel i násilím. Nahrála mu vzkaz, napadlo ji, jestli není příliš neosobní, ale rozhodla se nesestavovat nic citovějšího. Chtěla se ovšem usmířit a věřila, že on chce také, ale přetvařovat se nebude. Znovu si oblékla terénní oděv, přibrala bundu, do jejíž kapsy vložila několik kostek koncentrátu, a vyšla ven.
Vítr kolem ní jako by zešílel, byl jako povodeň, kterou se musela prodírat. Nakupily se těžké a nízké mraky, červené tam, kde se za nimi skrývala Argo. Zdálo se, že obří planeta přelétá mezi roztrhanými záclonami. Na dvoře se vznášely kotouče prachu a švihaly ji po kůži. Kromě ní nebyl venku nikdo.
V hangáru vyzvala počítač, aby jí podal nejnovější předpověď. Byla špatná, ale ne děsivá, pomyslela si. (A jestli se zabije, bude to vůbec ztráta pro ni nebo pro kohokoliv jiného?)
„Vracím se do zkoumané oblasti,“ řekla mechanikovi. Pokoušel se ji od tohoto úmyslu odradit, ale vyžádala si poslušnost přiměřenou svému postavení. Nedělala to ráda, ale duchové staré vlasti ji naučili, jak se to dělá.
„Neodmlouvejte,“ řekla. „Připravte se, prosím, k otevření hangáru a k poskytnutí pomoci, kdyby bylo třeba. To je rozkaz.“
Malé vozidlo drkotalo a poskakovalo po zemi. Start vyžadoval velkou obratnost - měla trochu problémy, když ji náraz větru málem převrátil - ale když už se ocitla ve vzduchu, vznášedlo se tvrdohlavě pohybovalo vpřed. Vznesla se nad oblačnou přikrývku a sledovala, jak se vlní jako moře. Argo se zdvíhá jako vzdálený vrchol a hvězdy a další měsíce září nad hlavou. Na severu se kupila ještě hustější a vyšší tma - čelo bouře. Počasí se opravdu během nejbližších pár hodin zhorší. Jestli se rychle nevrátí, tak by bylo lepší se vůbec nikam nevydávat.
Let na bitevní pole zabral jen málo času. Když ji autopilot dovedl na místo, zatočila do kruhu, nasadila si přilbu na hlavu a zapnula přijímač. Tep se jí rozběhl nepravidelně, v ústech jí vyschlo.
„A'i'ach,“ zašeptala, „žij, prosím tě, žij.“
Vzplálo zelené světélko. Alespoň jeho vysílač byl na louce. A on? Silou vůle se musela vpravit do psychického kontaktu.
Slabost, bolest, šelest listí, skřípění větví narážejících o sebe...

„A'i'ach, vydrž, přistávám!“
Záchvěv radosti. Ano, přijal její signál.
Přistání bude určitě riskantní. Gravilet dokázal klesat svisle, měl znamenitý radar i sonar, počítač i manipulátory, které samostatně prováděly většinu manévrů. Dole však nebylo příliš mnoho volného místa; louku dělila na dvě části průrva a přestože les okolo mohl sloužit jako dobrý větrolam, mohou se vyskytnout zuřivé poryvy a turbulence.
„Bože, svěřuji se do tvé ochrany,“ zašeptala a ještě jednou, stejně jako mnohokrát předtím, si pomyslela, jak těžko se musí žít Hughovi s jeho ateismem. Jestli bude ještě chvíli čekat, ztratí odvahu úplně. Dolu!
Klesání probíhalo divočeji, než čekala. Nejdřív zapadla do oblačné klenby, pak byla už pod mraky, avšak v drápech vzteklého větru, konečně spatřila, jak se po ní vztahují vrcholky stromů. Vznášedlo se kolébalo, houpalo, stáčelo. Že by vyvedla nenapravitelnou hloupost? S životem se opravdu nechtěla rozloučit.
Ale přistání se podařilo a Jannika pak dlouhé minuty vysíleně seděla. S každým pohybem cítila, jak jí celým tělem proniká bolest prožitého vypětí. Na A'i'achovo utrpení však nezapomínala. Vedena tou nutností odepjala pásy a vykročila.
Silný rachot lomcoval okolní černou hradbou stromů; větve skřípaly, koruny hřímaly jako varhany. Ale pod nimi, u země, byl vzduch sice neklidný, nicméně tišší, skoro teplý. Skrytá Argo zabarvila mraky, což dávalo dostatek světla, aby nemusela rozsvěcovat baterku. Nenašla ani
stopy po zabitých ouranidech. Neměli přece kosti, takže dromidi spořádali každý kousek. Co je to za příšernou pověru... Kde je A'i'ach?
Po několika minutách ho našla. Ležel za trnitým keřem, do něhož zapletl svá chapadla, aby se udržel na místě. Jeho tělo vypustilo všechen plyn a leželo jako prázdný pytel; oči se mu však leskly a byl schopen mluvit oním pronikavým, vznosným jazykem svého Národa, který; jak o tom byla Jannika přesvědčena, byl melodický.
„Nechť na tebe dýchne radost. Nedoufal jsem, že přijdeš. Vítej, cítil jsem se osamělý.“
Poslední slova vyslovil hlasem, chvějícím se úděsem. Ouranidi nesnesli dlouhé odloučení od svého Roje. Někteří xenologové soudili, že jejich vědomí je víc kolektivní než individuální. Jannika ten názor odmítala, ledaže by byl spojován s jinými druhy, vyskytujícími se v jiných lokalitách přivrácené strany. A'i'ach měl vlastní duši!
Poklekla.
„Jak se cítíš?“
Zvuky jeho řeči nevyslovovala o nic lépe než on její, ale A'i'ach se jí naučil rozumět.
„Od chvíle, co jsi u mne, se už cítím lip. Ztratil jsem hodně krve i plynu, ale rány už se zavřely. Zesláblý jsem usedl na strom, dokud Bestie neodešly. Současně se zvedl vítr. Řekl jsem si, že ve svém stavu bych s ním raději neměl letět. Nemohl jsem však zůstat na stromě, protože odtud by mě vítr strhl. Vypustil jsem tedy zbytek plynu a dovlekl jsem se do tohoto úkrytu.“
Jeho slova vyjadřovala víc než jen to suché konstatování. Vyjádření bylo lakonické a klidné, okolnosti naopak zlé. A'i'ach bude potřebovat nejméně celý den, aby zregeneroval dost vodíku na nový vzlet (přesný termín závisel na tom, kolik potravy dokáže získat se svými ranami), pokud ho dřív nenajde nějaký dravec, což bylo vysoce pravděpodobné. Jannika si představovala, jaká by ji zavalila záplava utrpení, úzkosti a statečnosti, kdyby měla nasazenou přilbu.
Vzala do náručí splasklé tělo. Nevážilo mnoho. Na omak bylo teplé a hedvábné. A'i'ach se jí snažil ulehčit námahu, jak jen mohl, a mimoto se část jeho těla táhla po zemi, což bylo jistě velmi bolestivé.
A ona mu musí způsobit ještě větší bolest, až bude skládat kožovité záhyby do graviletu. Uvnitř nebylo příliš volného místa; A'i'ach byl prakticky nacpán do ocasní části. Jannika se mu neomlouvala, když kvílel, a neříkala vůbec nic, ale zpívala mu. Neznal starobylá slova pozemské písně, nicméně pochopil, co mu chce tím způsobem sdělit.
Ve vozidle se nacházelo všechno, co bylo třeba k základní zdravotnické pomoci místním obyvatelům - už před časem k tomu měla několikrát příležitost.
A'i'achovy rány nebyly hluboké, jeho tělo tvořil z větší části kožený měch; ten však byl na několika místech protržen, a třebaže trhliny se již zacelovaly, tlak plynu za letu by je znovu rozevřel, ledaže budou zpevněny. Jannika nasadila lokální znecitlivění a antibiotika - tolik už se o medeanské biochemii vědělo - a trhliny sešila.
„Tak, teď si můžeš odpočinout,“ řekla, když práci dokončila, zdřevěnělá, zalitá potem a roztřesená. „Později ti napustím plyn a budeš moci hned letět, jestli se

ti bude chtít. Myslím si ale, že nejrozumnější bude, když přečkáme vichřici tady.“
Člověk na A'i'achově místě by zasténal.
„Je tu tak těsno!“
„Ano, chápu tě, ale... já si nasadím přilbu, A'i'achu,“ ukázala rukou. „Tak spojíme naše duše, jako byly spojeny dříve. To ti pomůže odstranit nepohodlí z tvých myšlenek. A na tak malou vzdálenost, s novými znalostmi...“
Zachvěla se. „Kdo ví, co se budeme moci dozvědět?“
„Dobře,“ souhlasil. „Můžeme zažít nezvyklé prožitky.“
Pojem objevů pro vlastní potřebu mu byl cizí, avšak jeho hledání rozkoší vysoce překračovalo hedonistické praktiky.
Přes celkové vysílení se čile usadila na místo a sáhla po zařízení. A právě v tom okamžiku se rozlehl bzučák vysílačky, celou dobu naladěné na standardní vlnu.
Na východě Argo hrozivě shlížela na bouřkovou frontu, blížící se od severu a protkanou blesky. Dole nakupená mračna se zabarvovala červeným odleskem i šerem. Vítr naříkal. Hughovo vznášedlo se hned propadalo, hned vzpínalo vzhůru. Navzdory topení do kabiny překrytém pronikal chlad způsobený jakoby světlem hvězd a měsíců.
„Jano, jsi tam?“ volal. „Nestalo se ti nic?“
Její hlas zněl jako zasvištění meče. „Hughu? Jsi to ty, miláčku?“
„No jasně, koho jsi, sakra, čekala? Vzbudil jsem se, přehrál si tvůj vzkaz a... Nic ti není?“
„Vůbec nic. Ale nemám odvahu startovat v takovém nečase. A ty nesmíš přistávat, je to už příliš nebezpečné. Zůstat nahoře taky nemůžeš. Jsi zlato, že jsi taky přiletěl!“
„Jak bych, drahouši, mohl, k čertu nepřiletět? Pověz mi, co se stalo.“
Všechno mu vysvětlila. Když skončila, sklonil hlavu, která ho ještě trochu bolela od vypitého alkoholu, třebaže spolkl tabletku nedolom.
„Dobrá,“ prohlásil. „Počkej na klidnější počasí, napumpuj svého přítele a vrať se domů.“
Pak si vzpomněl na něco, co se mu už před nějakou dobou vtíralo na mysl.
„Moment, přemýšlím... Co myslíš, mohl by A'i'ach sletět do té rozsedliny a přinést vysílač Erakoum? Nemáme jich nazbyt, víš přece.“ Na chvilku se odmlčel. „Asi bych chtěl moc, kdybych ho poprosil, aby její tělo zasypal zemí.“
V Janničině hlasu bylo slyšet soucit.
„To mohu udělat já.“
„Ne, nemůžeš. Viděl jsem všechno přesně očima Erakoum, když se zřítila, než si rozbila lebku nebo něco takového. Dolů se nikdo nedostane bez lana uchyceného na hraně. Jinak by se nemohl vrátit. I s lanem by bylo riziko šílené. Přece ani její druhové nezkoušeli nic podniknout, ne?“
Chvíle váhání.
„Zeptám se ho. Možná je to příliš velký požadavek. Není vysílač poškozený?“
„Hm, nevím, ale zjistím to. Ozvu se za dvě nebo za tři minuty. Miluju tě.“
Byla to pravda, věděl to; přesto, kolikrát už ho dohnala k zuřivosti. Ze by si někde v skrytu své osobnosti měl přát její smrt, bylo naprosto nemyslitelné. Vydal by se za ní i v ještě větší bouři jen proto, aby to dokázal.
Takže se může vrátit domů s klidným pocitem a čekat na její návrat, a pak... co? Ta nejistota v něm vyvolávala prázdnotu.
Na jeho aparatuře zasvítila zelená kontrolka. Dobře, přístroj Erakoum fungoval, byl tedy nepoškozený a stál za získání. Škoda, že ona sama...
Ztuhl. Dech mu zachrčel v plicích. Věděl snad jistě, že Erakoum nežije?
Spustil přilbu na spánky. Ruce se mu třásly a nemohl se strefit do ovládacích prvků. Stiskl přepínač. Silou vůle se přinutil ke vnímání...
Bolest se svíjela jako doběla rozžhavené dráty, síla odplývala, laskavé vlny prázdna ji zalévaly stále častěji, avšak Erakoum se dosud nepoddávala. Ten úzký proužek oblohy, který byl v jejím zorném poli na tomto místě, odkud už se nemohla plazit dál, byl plný větru...
S otřesem se jí vrátilo plné vědomí. Znovu ucítila Hughovu přítomnost.
„Vypadá to na polámané kosti. Vážná ztráta krve. Když jí neposkytneš první pomoc, Jano, umře za několik hodin. V opačném případě vydrží, než ji budeme moci převézt do Port Kato k definitivnímu zákroku.“
„Och, můžu jí zašít rány, obvázat, složit kosti, cokoliv. Nedolor působí uklidnění i u dromidů, že? I jen napít se vody pro ni může mít obrovský význam, určitě je odvodněná. Jenže jak se k ní dostat?“
„Tvůj ouranid ji může vynést, když ho nafoukneš.“
„To nemyslíš vážně! AVach je raněný, hojí se mu rány... A Erakoum ho chtěla zabít!“

„Ta touha byla vzájemná, ne?“
„No...“
„Jano, já ji tak nenechám. Ona, která volně běhávala, leží v hrobě a spojení se mnou. které přijímá, je pro ni víc, než si kdy můžeme představit. Zůstanu tady, dokud nebude v bezpečí nebo dokud nezemře.“
„Ne, Hughu, to nejde! Přichází bouře!“
„Nechci tě vydírat, děvče. Stručně řečeno, jestli tvůj ouranid odmítne, nebudu mu to mít za zlé. Ale nemůžu Erakoum opustit. Prostě nemůžu.“
„Já... Hughu... teď jsem tě poznala líp... Zkusím to.“
AVach svou Janniku nechápal. Bylo k nevíře, že pomoc poskytnutá Bestii by mohla přinést mír. Ten tvor byl tím, čím byl, tedy vražedníkem. Ale kdysi nebyly Bestie zdrojem problémů, kdysi to byla zvířata, která nejvíce zajímala a těšila Národ. On sám pamatoval písně o jejich hbitosti a jejich ohni. V oněch dávno ztracených dnech byly Bestie nazývány Tanečníky Plamene.
Jeho duch si nebyl jist. proč vůbec ustoupil jejím prosbám. Pravděpodobně proto, že mu zachránila život, přičemž nasadila svůj vlastní. To pro něho byla překvapivá, nová myšlenka. Velice si chtěl udržet spojení s ní, které obohacovalo jeho svět, a proto váhal s odmítnutím prosby. jež se zdála stejně důležitá jako jeho vůle. Díky té jednotě, zprostředkované přilbou, se mu zdálo, že cítí totéž, co ona, když jí tekla voda z očí - „...chci napravit to. co jsem způsobila...“ - a právě ten pocit, stejně transcendentní jako Čas Blesku, způsobil, že na její žádost přistoupil.
Pomohla mu vyprostit se z věci-která-ji-přivezla a vytáhla hadičku. Tou pil plyn, závan nového života. Rány se začaly ozývat, jak se jeho kulovité tělo zvětšovalo, ale dalo se to vydržet.
Potřeboval její váhu jako zátěž, která by ho udržela u země cestou k propasti. Prsty i chapadla se spletly dohromady, přesto je vichřice div neodnesla. Kdyby se naplnil do plné velikosti, lehce by se s ní dokázal vznést. Vzduch útočil a vyl, házel jím, snažil se ho strhnout do trní... jak příšerně bylo na zemi!
A spouštět se pod její povrch bylo ještě horší. Chvěl se, naplněný pocitem, který těžko rozeznával. Kdyby s ním Jannika byla v kontaktu, prozradila by mu, že lidé tento pocit nazývají zděšením. Člověk nebo dromid, ovládnutý jím do takové míry, by z toho místa utekl. A'i'achovi sloužil jako síla ženoucí ho kupředu, neboť se jím stával někým úplně jiným.
Na okraji ho objala rukama tak daleko, jak jen dosáhla, přitiskla ústa k jeho srsti a řekla:
„Přeji ti úspěch, drahý A'i'achu, drahý, statečný A'i'achu. Úspěch a ať tě ochrání Bůh.“
To vyslovila ve svém jazyce; gesto také neznal.
Podala mu váleček, který vrhal silný proud světla. Spatřil, jak rozervané úbočí spadá dolů a napadlo ho, že jestli ho to na ně mrští, bude po něm. Tehdy jeho duch, nechráněný tělem, podstoupí strašlivou pouť než dosáhne Zásvětí - pokud ho vůbec dosáhne a nepodlehne roztrhání a rozptýlení po světě. Spěšně, než ho stačily strhnout větrné víry, se vrhl dolů přes okraj. Zmenšil svůj objem. Začal klesat.
Úzkost, rostoucí s tím, jak se kolem něho svíraly stěny a šero, se stala rozkoší, jakou dosud nepoznal. V srdci cítil planoucí vědomí. O ano, člověk mu ukázal dosud neznámý ráj.
Ve vůni vlhkosti odhalil ještě ostřejší pach. Zamířil tím směrem. Světlo jeho svítilny odhalilo Bestii, rozloženou na ostrém náspu, těžce dýchající a vztekle k němu vzhlížející. Pomocí výtrysku plynu a pulsace 'sifonu' se zastavil mimo její dosah a vyslovil tak, jak uměl, slova v lidském jazyku:
„Fšilečel sem če sssachranič.“
Z hlubin svého lože smrti se Erakoum dívala vzhůru na Létavce. Viděla sotva jeho obrysy: velký, bledý kotouč za jasným světlem. Úžas
ji probral z otupělosti. Že by se nepřítel ve své nenávisti vydal za ní až sem? Dobře tedy. Zemře v boji a ne v bolestech, které ji rozdíraly.
„Pojď sem a bojuj!“ křikla chraplavě. Kdyby tak do něho mohla zatnout zuby, vypít poslední lok jeho krve... Vzpomínka na tu chuť ji přešla jako sladký záblesk. Celou tu dobu, jež nechtěla skončit, věřila, že kdyby nevypila těch několik kapek krve, už by nežila.
Jejich zázračný účinek již pominul. Pohnula se a zaujala obranný postoj. Zalila ji bolest, a pak zapomnění.
Když se probrala, Létavec stále čekal. Hučením v uších se k ní prodírala jeho slova: „Fšilečel sem če sssachranič.“
Lidská řeč? Tak to byl ten jedinec, kterého lidé obdařili náklonností stejně jako ji. Musel to být on. ačkoliv paprsek, vycházející z jeho hlavy, byl přezářený světlem z jeho chapadel. Že by s nimi Hugh byl celou dobu spojen s

oběma?
Erakoum se pokusila artikulovat slabiky, neurčené jejímu hrdlu a
„Dzo gdzeš? Di prydž, di.“
Létavec neodpovídal. Nerozuměla mu, stejně jako on nerozuměl tomu, co říkala ona. Určitě sem dolů přiletěl proto, aby se ujistil, že je to ona nebo aby si s ní pohrával, dokud neumře. Erakoum vztáhla slábnoucí ruku po oštěpu. Neměla už sílu házet, ale...
Z nevědomí, kde se nacházela Hughova duše, k ní náhle přišla informace: On tě chce zachránit.
To není možné. Ale... byl to přece Létavec. Navzdory silné horečce si Erakoum pamatovala, že Létavci zřídkakdy dokázali být tak trpěliví.
Co ji mohlo potkat horšího než smrt? Nic. Lehla si hřbetem na úlomky skal. Nechť se Létavec stane její zhoubou nebo jejím Mardudekem. Nalezla v sobě odvahu zanechat boje. Obrys se zavěsil nad ni.
Její srst se trochu zježila; pomyslela si mlhavě, že jemu na tom místě také není právě lehce. Opět zazněla jeho slova; chtěl něco vysvětlovat, ale ona příliš trpěla, než aby poslouchala. Zakryla si mordu rukama. Pochopí to gesto?
Možná. Váhavě se přiblížil. Setrvala v nehybnosti. Dokonce se nepohnula ani tehdy, když ucítila jeho chapadla.
Chapadla jí přejela po těle, našla vhodná místa k zachycení, sevřela se. Přes mlhu bolesti sledovala, jak se Létavec plní plynem. Chtěl ji odnést nahoru - k Hughovi?
Když vzlétal, rány po noži se otevřely a Erakoum vykřikla, než ztratila vědomí.
Když se probrala, ležela na trávníku pod potrhaným červeným nebem. Skláněl se nad ní člověk a mluvil do malé krabičky, která odpovídala Hughovým hlasem.
Opodál ležel splasklý Létavec a držel se keře. Bouře řádila; spadly první kapky deště.
Instinktem vlastním lovcům věděla, že umírá. Člověk by jí mohl zacelit bodnutí i řezné rány, ale nedokáže dát to, co bylo ztraceno. Vzpomínka... to, o čem se mluvilo, to, co sama jednu chvíli ochutnala...
„Krev Létavce. Ta mě zachrání. Krev Létavce, jestli mi ji dá.“ Nebyla si jistá, zda to řekla nahlas nebo jestli se jí to jen zdálo. Znovu ji obestřelo šero.
Když se z něho poznovu vynořila, Létavec ležel vedle ní a chránil její tělo před větrem. Člověk opatrně nařízl nožem jedno z jeho chapadel. Létavec vsunul chapadlo mezi tesáky Erakoum. Když se déšť rozbušil naplno, začala sát.
Dvojitý východ slunce je vždycky okouzlující. Jannika schválně pozdržela zprávy pro Hugha. Chtěla ho překvapit, nejlépe až se přestane bát o svého dromida. A ta doba nadešla; Erakoum stráví pár dní na ošetřovně v Port Kato, což mohlo být zajímavou zkušeností pro všechny zainteresované, ale uzdraví se. A'i'ach se již připojil ke svému Roji.
Když se Hugh probudil ze svého dlouhého spánku po bdění u 'lože nemocné', Jannika mu navrhla piknik za svítání a překvapilo ji, jak rychle souhlasil. Vydali se vznášedlem na známé místo ve skalách nad mořem, rozložili jídlo a začali vyhlížet východ sluncí.
Nejprve byly jedinými světly na obloze Argo, hvězdy a několik měsíců. Zvolna se nebe rozjasnilo, oceán zazářil stříbrem na blankytu, Frixos a Helle zakroužily okolo velké planety. Písně přírody se rozlehly vzduchem, provoněným aromatickým květem plaménkovce, podobného fialkám.
„Dostala jsem zprávu z Centra,“ poznamenala, držíc ho za ruku. „Už je to jisté. Po tom dodatečném hlášení o oživujícím působení krve rychle rozřešili chemické problémy.“
Obrátil se.
„V čem to vězelo?“
„Nedostatek manganu,“ odvětila. „Stopový prvek v medeanské biologii, ale pro život důležitý, zejména pro dromidy a jejich plodnost... a nejspíše pro něco jiného i u ouranidů, když ho v sobě ukládají v takovém množství. Zdá se, že je ho na Hansonii nedostatek. Ouranidi, odlétající“ za západ, aby tam zemřeli, snižovali jeho obsah v ekotopu. Řešení je jednoduché. Není třeba měnit víru ouranidů. Místo toho můžeme připravit manganový koncentrát a rozdat ho dromidům. V dlouhodobějším výhledu můžeme těžit manganovou rudu tam. kde je jí hodně, a ve formě prášku rozsypat po celém ostrově. Tvoji přátelé budou žít. Hughu.“
Nějaký čas mlčel. Pak - skoro ji tím překvapil, on, syn horníka z provincie - řekl:
„To je skvělé. Technické řešení. Jenže hořkost nezmizí během jediného dne. Nebude to rychlý happyend. Možná to už ani neuvidíme, ty a já,“ Přitáhl ji k sobě. „Ale, krucinál, zkusíme to!“

„Zazpívej, Charlie! Zazpívej nám!“
„No tak, Charlie!“
Všichni důstojníci okolo plukovního stolu byli notně opilí, jen ti mladší, sedící na vzdálenějším konci, byli o něco hlučnější než skupinka starších kolem plukovníka, Koberce a závěsy se jen marně snažily utlumit tu vřavu, výkřiky, dupot, rány pěstí do dubových stolů a cinkot pohárů pozvedaných k přípitkům, které se rozléhaly mezi kamennými zdmi. Nad tím vším se v průvanu vlnily plukovní zástavy, které vystupovaly z příšeří kantýny, jako kdyby se také chtěly účastnit toho povyku. O něco níže promrkávaly ze zdi trofeje a zbraně osvětlované blikavým světlem závěsných luceren a hučícího krbu.
V Echo Summitu přichází podzim časně a nyní bylo deštivo. Vítr se prohánìl okolo strážních věží a déšť bičoval dvorce tak intenzívně, že to celé dohromady vytvářelo zvláštní směsici zvuků, prostupujících budovy a prohánějících se po chodbách, jako kdyby chtěly dokázat, že ta pověst o mrtvých vojácích, kteří vždy 17. září v noci vycházejí ze hřbitovů, aby se připojili k oslavám, je pravdivá, Ale nikdo se tím ani v nejmenším neznepokojoval, ať už tady v kantýně nebo venku v kasárnách - snad jen kromě majora z oddílu kouzelníků Třetí divize - Levharti byli známi jako nejživější jednotka Armády Pacifických států amerických a pluku Rolling Stones, kteří sídlili ve Fort Nakamura, a byli ze všech jejích pluků nejdivočejší.
„No tak, chlapče! Dej se do toho! Ty máš nejlepší hlas v celý ty proklatý Sieře,“ volal plukovník Mackenzie. Uvolnil si límeček u blůzy a rozvalil se na židli: nohy roztažené, v jedné ruce dýmku, v druhé sklenici whisky. Byl to robustní muž s modrýma očima zasazenýma do ošlehané
tváře s krátce zastřiženými vlasy, které už místy začínaly šedivět, zatímco knír byl stále ještě provokativně rudý.
„Charlie je můj milý, můj milý, můj milý,“ zpíval do toho kapitán Hluše. Přestal, protože se okolní vřava trošku uklidnila. Mladý poručík Amadeo vstal, zazubil se na celé kolo a začal zpívat jednu z jejich nejoblíbenějších.
„Jsem Levhart hraničář,
a z mrazu ztuhlou tvář mám jen když -“
„Pane plukovníku. Na okamžik, prosím.“
Mackenzie se otočil a pohlédl přímo do tváře četaře Irwina. Jeho vážný výraz ho překvapil. „Ano?“
„Jsem nebojácnej hrdina a slavnej veterán. Na klopě svýho mundúru já kýbl řádů mám!“
„Právě dorazila zpráva. Major Speyer s vární chce jhned mluvit.“ Speyer, který se nerad opíjel, si dnes večer dobrovolně vzal službu;
normálně vojáci o tuto povinnost o svátcích vždy losovali. Mackenzie se zachmuřil, neboť měl ještě v živé paměti poslední neradostné zprávy ze San Francisca.
Celá kantýna nyní rezonovala refrénem a nikdo si ani nevšiml, kdy plukovník zhasl svoji dýmku a vstal od stolu.
„Motory řvou a kulky svišti - hej, hej, bum.
A z toho rachotu všechny ženský piští - bumtarata bum!
A vždycky když je nejhůř, palba je nejtěžší,
tak vzpomenu si na svou holku, jak mě utěší!
(Hej cárára hej, hej!)“
Všichni Levharti si zakládali na tom, že byli schopni i v takovéto náladě předčit jakoukoli jinou, úplně střízlivou jednotku. Mackenzie si okamžitě přestal uvědomovat hučení v hlavě, které měl, když seděl u stolu; hned jak vstal, zapomněl na ně. Šel bez jediného zavrávorání ke dveřím, kde si automaticky z regálu vzal svoji pistoli. Ještě na chodbě ho pronásledovala ta píseň:
,,A červů v proviantu je vždycky víc než dost, vožerou ti kejtu, až zbyde z ní jen kost. Ze všech těch hnusů Sacramenta kafe je nejlepší, i když z něj před napitím vylovíš fůru vší!!
(A refrén!)
A bubny dunì a šípy svištì - hej, hej, bum. A polnice troubí -“
Na chodbě bylo ještě větší přítmí. Lucerny zavěšené v řídkých intervalech stačily osvětlovat jen své nejbližší okolí. Z portrétů na zdech plukovníka s četařem sledovali dávní velitelé svýma nehybnýma očima, které vystupovaly z okolního šera. Každý krok se tady pěkně rozléhal.
„Však šípem do prdele když Stouni dostanou, tak věrnou nohy na ramena, už se pakujou! (Hej cárára hej, hej) „
Mackenzieho zraky na moment spočinuly na dvou polních dělech, která stála pod schodištěm po obou jeho stranách - byla ukořistěna už před dlouhou dobou v Rock

Springs během Wyomingské války. Pak začal zamyšleně stoupat nahoru. Vzdálenosti mezi jednotlivými místy v pevnosti byly poněkud delší, než by se jeho nohám líbilo. Byla to stará, mnohokrát přistavovaná tvrz; a musela být masivní, protože strážila místo klíčové pro celý národ. Proto byla vytesána z mohutných kvádrů ze sierrské žuly. V její bohaté historii už na ní útočilo více mužů, než kolik čítá celá armáda - hlavně v dobách, kdy ještě bylo na nevadských hranicích živo. Nejen Mackenzie si občas v mládí přál vyjet také někdy za vrata této bašty a vyrazit do pole proti cizáckým nájezdníkům.
Ale ještě nikdo nikdy na ni nezaútočil od západu. Bože, af jsi, jaký jsi, ušetři ji toho!
Velitelská kancelář byla v tuto noční hodinu opuštěná. Místnost, kde měl četař Irwing svůj stůl, působila až neskutečně tichým dojmem: žádní úředníci zde nepsali, žádní poslové nechodili tam ani ven, žádné manželky v pestrobarevných šatech zde nečekaly na plukovníka, aby s ním promluvily o nějakém problému v osadě. Když otevřel vnitřní dveře, zaslechl Mackenzie alespoň kvílení větru prohánějícího se okolo zdí. Déšť bušil do temných okenních tabulí a stékal dolů v proudech, což připomínalo majáky.
„Přichází plukovník, pane," řekl Irwin roztřeseným hlasem. Polkl a zavřel za Mackenziem dveře.
Speyer stál u velitelského stolu. Ten byl už starý a notně otlučený a na jeho desce leželo jen poskrovnu věcí: kalamář, košíček na dopisy, interfon a fotografie Nory, za těch dvanáct let od její smrti značně vybledlá. Major byl vysoký, vyzáblý muž s orlím nosem a černými vlasy s klubající se lysinou na temeni. Jeho uniforma věčně vypadala nějak zmačkaně. Je to ale nejlepší mozek u Cats, pomyslel si Mackenzie; Bože, jak může jeden člověk přečíst tolik knih jako Phil! Oficiálně byl plukovníkovým pobočníkem, avšak ve skutečnosti hlavním poradcem.
„Nuže? „ začal Mackenzie. Nezdálo se, že by mu alkohol otupil smysly, spíše naopak: cítil žhavý dým z luceren (kdy konečně budou mít generátor dost velký na to, aby si mohli svítit elektrickými světly?), tvrdou podlahu pod nohama, zaslechl prasknutí v omítce severní zdi, a cítil, že kamnům se moc nedaří vyhnat z místnosti tu sychravou zimu. Přinutil se nasadit vyrovnaný, klidný výraz, zastrčil palce za opasek a zhoupnul se na patách. „Tak co se děje, Phile?"
„Telegram z Friska," odpověděl Speyer. Pak mu podal kus papíru, který předtím neustále rozkládal a skládal.
„Hm? Proč ne rádiová depeše?"
„Telegram se nedá odposlechnout. A tenhle je ještě zakódován, Irwin mi ho dekódoval."
„Co je to, ksakru, všechno za nesmysl? „
„Podívejte se, Jimbo, a uvidíte. Je to vlastně osobně pro vás. Přímo z generálního štábu."
Mackenzie zaostřil na Irwinův mazopis. Nejprve přelétl obvyklé formality rozkazu a potom četl:
Tímto se vám dává na vědomí, že senát Pacifických států uvalil žalobu na Owena Brodskyho, dříve nejvyššího soudce PSA, a zbavil jej jeho funkce. Od 20:00 hodin tohoto data se stává jeho současný zástupce Humprey Fallon nejvyšším soudcem PSA podle Zákona o posloupnosti. Existence disidentských elementů, které představují obecné ohrožení, přinutila Fallona k vyhlášení stanného práva pro celý národ, jež začíná s platností od 21:00 tohoto dne. Proto jsou vám ukládány následující instrukce:
1. Tato zpráva musí být brána jako přísně důvěrná do doby vyhlášení oficiální proklamace. Žádná osoba, která se s ní seznámila v průběhu přenosu, ji nesmí za žádných okolností komukoliv vyzradit. Porušitelé tohoto bodu a osoby, které tak získají tuto informaci, musí být okamžitě vzaty do vazby a budou podléhat vojenskému soudu.
2. Zničíte okamžitě všechnu svoji výzbroj a munici až na desetiprocentní zásoby, které opatříte zostřenou stráží.
3. Soustředíte všechny své muže ve Fort Nakamura, dokud nedostanete další pokyny. Ty vám dá plukovník Simon Hollis, který vyjede zítra ráno ze San Francisca s jedním praporem. Jejich příjezd do Fort Nakamura je plánován asi za pět dnů a po něm mu ihned předáte velení. Plukovník Hollis vytipuje vaše důstojníky a odvedence, kteří budou nahrazeni lidmi z jeho praporu, jež bude zároveň integrován do vašeho pluku. Vy poté povedete propuštěné muže do San Franciska a budete se hlásit u brigádního generála Mendozy v New Fort Baker. Aby bylo zamezeno provokacím, všichni tito budou, až na důstojnické pistole, odzbrojeni.
4. Pro vaši soukromou informaci: kapitán Thomas Danielis byl jmenován prvním pobočníkem plukovníka Hollise.

5. Znovu vám připomínám, že Pacifické státy americké jsou ve stavu stanného práva z důvodů ohrožení národa. Požadována je naprostá loajalita k legální vládě. Jakékoli protiřečení musí být dostatečně potrestáno. Kdokoli by pomáhal nebo jakýmkoli způsobem podporoval Brodskyho frakci, je vinen zradou a bude podle toho souzen.
Gerald O´Donnel, Gen. APSA, vrchní velitel ozbrojených sil.
V horách zaburácel hrom jako výstřel z děla. Mackenziemu trvalo notnou chvíli, než se pohnul, a to jenom proto, aby položil list na stůl. Jenom pomaličku si vybavoval své pocity, jeho mysl ovládala prázdnota, která ho rychle zahlcovala.
„Tak oni to opravdu udělali," pronesl Speyer pochmurným tónem do nastalého ticha. „Oni si skutečně troufli."
„Hm - m?" Mackenzie se otočil a pohlédl na majora. Ten však jeho pohled neopětoval. Díval se na své ruce, které nyní ubalovaly cigaretu. Avšak přitom ze sebe ostře a sekaně vyrážel slova:
„Dá se odhadnout, co se asi stalo. Váleční jestřábi obviňovali Brodskyho ze zrady už od té doby, co uzavřel příměří se Západní Kanadou ohledně hranic. A Fallon, ano, ten má ještě své vlastní ambice. Jeho přívrženci jsou ale v menšině a on to moc dobře ví. Když byl zvolen zástupcem soudce, trošku to jestřáby uklidnilo, avšak regulérní cestou by
se nikdy nejvyšším soudcem nestal protože Brodsky určitě nezemře stářím dřív než Fallon a víc jak 50% senátu jsou střízliví, spokojení bossové, kteří nesdílejí názor, že PSA mají posvátné právo znovu sjednotit kontinent. Nechápu, jak by mohlo být obvinění ze zrady odsouhlaseno řádně shromážděným senátem. Fallon by musel být přehlasován."
„Ale senát byl svolán," řekl Mackenzie. Jeho vlastní slova mu v uších zněla, jako kdyby mluvil někdo jiný. „Říkali to ve zprávách."
„Jasně. Byl včera svolán, aby 'prodiskutoval ratifikaci smlouvy se Západní Kanadou.' Avšak bossové jsou roztroušeni po celé zemi, každý na své vlastní základně. Musí se dostat do San Franciska. A stačí pár naaranžovaných zpoždění, ksakru, stačí, když se náhodou zřítí most na boiské železnici a skorém tucet Brodskyho věrných příznivců nedorazí včas, ale senát je přesto ještě usnášeníschopný, všechno v pořádku, všichni přívrženci Fallona jsou přítomni, takže najednou mají jasnou většinu. Pak se sejdou o svátku, když si toho nikdo moc nevšimne, a šupito presto, obvinění ze zrady a nový soudce!" Speyer si dobalil cigaretu a vložil si ji mezi rty, zatímco vytahoval sirku. Na čelisti mu cukal sval.
„Jste si jistý?" mumlal Mackenzie. Matně si uvědomil, že mu jeho vnitřní pocity v tuhle chvíli připomínají podobnou situaci, když jednou navštívil Puget City a byl pozván na projížďím na strážní jachtě. Tenkrát padla hustá mlha, všechno kolem dokonale zastřela a on citelně pociťoval svoji slepotu a neschopnost zachytit se jakéhokoli opěrného bodu.
„Samozřejmě, že to je jen domněnka!" zavrčel vztekle Speyer. „Nic nebude jisté, pak už ale bude pozdě." Krabička sirek se chvěla spolu s jeho rukou.
„Ustavili také nového člověka do funkce vrchního velitele ozbrojených sil."
„Hm - hm. Určitě co nejrychleji vymění všechny lidi, kterým nemůžou věřit, a De Barros byl Brodskyho člověk." Speyer zuřivě škrtl a sirka vzplanula, Nasál kouř z cigarety tak mocně, až se mu tváře docela vtáhly.
„Vy a já jsme samozřejmě stejný případ. A pluk má mít minimální výzbroj, aby, až přijede nový plukovník, nikoho nenapadly myšlenky na odpor. Je jasné, že má s sebou pro všechny případy svůj prapor. Klidně by jinak mohl letět letadlem a být tu už zítra."
„Proč ne vlakem?" Mackenzie se nadechl kouře a hned sáhl po své dýmce. Ještě cítil pod blůzou její teplo.
„Pravděpodobně všechny dopravní prostředky nyní směřují na sever. Budou určitě chtít dostat svá vojska mezi bossy, aby předešli revoluci.
Údolí jsou bezpečná, jsou tam jen mírumilovní farmáři a Esperské kolonie. Nikdo z nich nebude střílet po Fallonových vojácích jdoucích obsadit hraniční pevnosti Echo a Donner." Ve Speyerových slovech bylo slyšet opovržení.
„A co tedy uděláme?"
„Předpokládám, že Fallonovo převzetí moci bylo legální; senát byl usnášeníschopný," začal Speyer. „Nikoho už nebude zajímat, jestli to šlo opravdu ústavní cestou... Pročítal jsem dokola tu zatracenou zprávu od té doby, co ji Irwin dekódoval. Mnoho se dá vyčíst mezi řádky. Myslím, že Brodsky je zatím na svobodě. Kdyby byl ve vězení, určitě by nám to dali vědět. Zároveň by určitě měli daleko menší strach z rebelií. Možná, že ho jeho vojáci zatím někam propašovali. Určitě po něm půjdou jako po štvané zvěři."
Mackenzie si už vyndal z kapsy dýmku, ale mezitím na to zapomněl. „Tom v tom jede s nimi," řekl tiše.

„Ano, váš zeť. To bylo od nich velmi diplomatické. Něco jako záruka vašeho dobrého chování a zároveň příslib, že vy a vaši blízcí nedoplatíte na to, když se zahlásíte podle jejich rozkazů. Tom je čestný kluk. Stojí prostě na té straně, ve kterou věří.“
„Tohle je ale taky jeho pluk,“ řekl Mackenzie. Narovnal se. „Určitě chtěl bojovat se Západní Kanadou. Je mladý a ... a hodně Pacifičanů bylo zabito během srážek v Idažském cípu. Taky ženy a děti.“
„Nuže,“ řekl Speyer, „vy jste plukovník, Jimbo. Co budeme dělat?“
„Proboha, já nevím. Jsem jenom obyčejný voják.“ Troubel dýmky se mu zlomila v rukou. „A nejsme žádná bossmanská osobní armáda. My všichni jsme přísahali, že budeme chránit a ctít ústavu.“
„Nevím, proč by měl být Brodsky obviněn ze zrady, když v některých bodech týkajících se Idaha ustoupil. Já si myslím, že to udělal správně.“
„Nojo“
„Státní převrat vždycky smrdí, ať je za tím kdokoli. Nemusíte být, milý Jimbo, ani moc velkým znalcem posledních událostí, abyste si spočítal, co znamená Fallonovo soudcovství. Válka se Západní Kanadou je to nejmenší zlo. Fallon totiž také prosazuje silnou centrální vládu. Určitě si vymyslí způsoby, jak zničit nebo podrobit staré bossmanské rodiny. Mnoho jich jistě zahyne na frontě; je to analogie s historií Davida a Goliáše. Další budou obviněni - a ne úplně falešně - z kolaborace s Brodskyho lidmi a zbídačeni pořádnými pokutami. Esperské komunity získají
pěkné, rozsáhlé pozemky, takže budou schopny odrovnat ekonomicky i další státy. Další války budou bránit bossům v řízení vlastních záležitostí, takže ty půjdou zákonitě k čertu. A tak se budeme mílovými kroky ubírat k tomu slavnému cíli Znovuspojení.“
„Ale jestli je s nimi i Esperské ústředí, co zmůžeme? Slyšel jsem toho o těch jejich psí-paprscích dost. Nemůžu chtít po svých mužích, aby proti nim šli.“
„Oni s vámi půjdou třeba proti samotné pekelné bombě. Jimbo. Plukovník Mackenzie velí Rolling Stonům už přes padesát let.“
„To ano. Myslel jsem. že Tom by jednou -
„Už jsme těch jejich intrik museli překousnout dost a dost. Pamatujete se na náš rozhovor na tohle téma před týdnem?“
„Mm - hm.“
„A tak je třeba připomenout, že Ústava byla vytvořena zejména pro zajištění tradičních svobod pro jednotlivé oblasti.“
„Dejte mi s tím pokoj!“ zařval Mackenzie. ..Jak mám poznat, kde je pravda? Dejte mi s tím pokoj, říkám vám!“ Speyer utichl a pozoroval ho skrz hustá oblaka kouře. Mackenzie se chvíli procházel tam a zpět a jeho boty bušily do podlahy jako údery bubnů. Nakonec hodil přes velkou místnost svoji rozbitou dýmku, a ta se u protější stěny roztříštila.
„Oukej.“ V hrdle cítil velké napětí, každé slovo musel s námahou potlačovat. „Irwin je dobrej chlap, umí držet jazyk za zuby. Pošlete ho, aby přeřízl o pár mil níž telegrafní dráty. Ať to vypadá jako od bouřky. Telegrafní vedení se přece dost často přetrhne. Potom jako bychom ty rozkazy vlastně ani neobdrželi. To nám dá pár dní na to, abychom se mohli spojit se Sierrským hlavním štábem. Nepůjdu proti generálu Cruikshankovi... ale je docela jisté, kterou cestu on zvolí, uvidí-li šanci. Zítra se připravíme na akci. Odrazit Hollisuv prapor nebude žádný problém a jim bude nějaký čas trvat, než sem přesunou nějakou svoji opravdovou sílu. A před tím už napadne snili a my tu budeme na zimu uzavřeni. Jenom my umíme pořádně zacházet s lyžemi a sněžnicemi, takže máme celou zimu na spojení s dalšími jednotkami a organizaci jednotného postupu. Na jaře uvidíme.“
„Díky, Jimbo.“ Speyerova slova téměř pohltil vítr.
„Já... já... půjdu to říct Lauře.“
„Jděte.“ Speyer ho objal kolem ramen. V majorových očích se zaleskly slzy. Mackenzie vyšel parádním krokem a bez povšimnutí prošel koleni
Irwina chodbou a po schodech dolů, okolo vchodových stráží, kterým zasalutoval v odpověď, aniž si to uvědomil, a do svého bytu v jižním křídle.
Jeho dcera už šla spát. Vzal si v tmavé předsíni ze stěny lucernu a vstoupil do jejího pokoje. Vrátila se sem, zatímco její muž byl teď v San Francisku.
Na chvilku si Mackenzie nemohl vzpomenout, proč tam vlastně Torna poslal... ach, ano, (projel si rukou vlasy, jako by chtěl z toho strniště něco vymačkat) naoko aby vyzvedl nové uniformy; ve skutečnosti proto, že ho chtěl na čas uklidit, než se zažehná politická krize. Tom byl až příliš čestný a k tomu obdivovatel Fallona a Esperského hnutí. Jeho přímočarost vedla čas od času ke konfliktům s ostatními důstojníky. Ti byli povětšinou bossmanského původu anebo ze zámožných protekčních rodin, takže jim stávající společenský řád plně vyhovoval. Ale Tom Danielis začínal jako rybář v chudičké vesnici na břehu Mendocina. Ve volných

chvílích se od místního Espera naučil číst a psát; pak se přihlásil do armády a byl hned přijat díky své nezměrné odvaze i nevšední chytrosti. Nikdy nezapomněl, že Espeři pomáhali chudým a že Fallon slíbil, že bude Espery podporovat... A také ty mladické sny - bitvy, sláva, Znovuspojení, federální demokracie.
Lauřin pokojík se skoro nezměnil od té doby, co se vloni po svatbě odstěhovala. A tenkrát jí bylo pouhých sedmnáct. Místnost byla stále plná jejích dětských věcí - copánky, naškrobené šatečky, medvídek, kterého měla moc ráda a s kterým každou noc usínala, takže už dávno ztratil své původní tvary, domeček pro panenky od tatínka, maminčin obrázek nakreslený od desátníka, který pak byl zabit u Salt Lake. Ach, Bože, jak se Laura podobá své matce.
Z dozlatova osvětleného polštáře jí splývaly černé vlasy. Co nejjemněji s ní zatřásl. Ihned se probudila a z jejích očí Mackenzie vyčetl okamžitou starost.
„Tatínku! Co je s Torném?“
„Je v pořádku.“
Položil lucernu na zem a posadil se na okraj postele. Uchopil ji za ruku. Jeho prsty byly studené.
„Není,“ odporovala. „Já to na tobě poznám.“
„Ještě se mu nic nestalo. A doufám, že nestane.“
Mackenzie se opřel. Jelikož byla dcera vojáka, říkal jí vždy pravdu několika slovy; avšak teď neměl sílu dívat se jí přitom do očí. Když dořekl, co měl, zůstal seděť a naprázdno poslouchal déšť bubnující do střechy.
„Vy neuposlechnete,“ šeptala.
„Prodiskutuji to se Sierrským hlavním štábem a uposlechnu rozkazů svého nadřízeného, „ odvětil.
„Ty víš, jaké budou... když ví, že půjdeš s ním.“
Mackenzie pokrčil rameny. Začínala ho bolet hlava. Že by už začátek kocoviny? Kdepak, tenhle večer si bude muset dát ještě požehnaně pitiva, než bude moci usnout. Ne, na spaní není čas; ten teprve bude. Zítra by měl svolat celý pluk na kasární dvůr a promluvit k nim ze zádi staré Černé Hepzibah, jak to vždy plukovník Rolling Stonů dělal. Najednou si z ničeho nic vzpomněl na ten den, kdy si s Norou a touhle dívkou vyjeli zaveslovat na Lake Tahoe. Voda měla barvu Nořiných očí, zelenou a modrou se záblesky slunečních paprsků na hladině, a byla tak průzračná, že bylo vidět skaliska na dně; a Laura se ze zádi nakláněla k vodě, aby svýma ručkama brázdila hladinu za jejich lodí.
Chvilku seděla nehybně, a pak ze sebe tiše vypravila: „Předpokládám, že nemá cenu ti to rozmlouvat.“ Zavrtěl hlavou. „Takže můžu zítra ráno odjet?“
„Ano. Obstarám ti dostavník.“
„K čertu s ním. Jsem v sedle lepší než ty.“
„Dobře. Ale dám ti s sebou pár mužů jako doprovod.“ Mackenzie se zhluboka nadechl. „Třeba se ti podaří Toma přesvědčit -“
„Ne, to nejde. Nechtěj to po mně, tati, prosím tě.“
Ještě jí musel říct to poslední, co musel: „Stejně bych nechtěl, abys tu zůstala, Tvoje místo je jinde, po jeho boku. Řekni Tomovi, že si pořád myslím, že je pro tebe ten nejsprávnější muž. Dobrou noc, holčičko...“ Přišlo to tak náhle, ale netroufal si to odkládat. Když začala plakat, musel odtáhnout její ruce ze svého krku a rychle odejít.
„Ale já jsem nečekal tolik zabíjení!“
„Ani já... v tomhle stádiu vývoje. Avšak obávám se, že to ještě není konec, nejbližší cíl ještě nebyl dosažen. „
„Říkals mi…“
„Říkal jsem ti, v co doufáme, Mwyre. Víš tak dobře jako já, že Velká Nauka je přesná jenom v nejširším historickém kontextu. Jednotlivé události podléhají statistickým odchylkám.“
„Takhle se o hodně lépe popisuje to, jak někde v bahně umírají stovky a tisíce citlivých bytostí, že?“
„Jsi tady nový. Teorie je jedna věc a praxe druhá. Myslíš, že mi je lhostejné sledovat to, co se nyní děje, když jsem sám na tom projektu pracoval?“
„Ale já vím, já vím. To mi ale nijak neulehčí pocit viny, který teď pocituji.“
„Chtěl jsi říci odpovědnost.“
„Tos řekl ty.“
„Ne, tohle není žádné slovíčkaření. Ten rozdíl je značný. Četl jsi hlášení a viděl filmy, ale já jsem tady už byl s první expedicí. A jsem tady už víc než po dvě století. Jejich agónie pro mně rozhodně není jen abstraktním pojmem.“
„Ale to byla jiná situace, když jsme je objevili. To byly ještě následky jejich nukleární války hmatatelné na každém kroku. To byla doba, kdy nás ti ubozí strádající anarchisti nejvíc potřebovali a my, my jsme je jen zpovzdálí pozorovali.“
„Teď mluvíš trošku hystericky. Mohli jsme se do toho jen tak vmísit, aniž bychom

o nich cokoliv věděli, a očekávat od svého počínání něco jiného, než další narušení rovnováhy? Narušení, jehož důsledky by nikdo nemohl dopředu odhadnout. To by byl pravý zločin, jako kdyby chirurg přistoupil k operaci, aniž by předtím zjistil, co pacientovi vlastně je. Museli jsme je nechat nějakou dobu vyvíjet samotné a jenom je tajně sledovat. Ani si nedovedeš představit, jak intenzívně jsme pracovali na tom, abychom se o nich více dozvěděli a porozuměli jim. Ta práce stále ještě pokračuje. Teprve před sedmdesáti lety jsme se už cítili být natolik jistí, že jsme začali s první aktivitou u téhle vybrané společnosti. A dostává se nám stále více důkazů, že ten plán byl správný. Může nám to trvat tisíc let, než splníme své poslání.“
„Ale oni se mezitím z toho nejhoršího dostali sami. A sami teď nacházejí řešení svých problémů. Jaké mám právo zasa -“
„Začínám si říkat, Mwyre, jaké ty máš vlastně právo nazývat se studentem psychodynamiky. Uvědom si, k čemu ta jejich „řešení“ vedou. Většina planety je ještě stále ve stádiu barbarství. Tento kontinent je zatím nejdál v odstraňování následků, protože před katastrofou disponoval nejlepší vědou a technikou. A jaká sociální struktura se zde vyvinula? Směsice hašteřivých následnických států. Feudalismus, ve kterém je rozhodující politická, vojenská a ekonomická moc v rukou statkářské šlechty - jaký archaismus! Kupa jazyků a subkultur, které se vyvíjejí vedle sebe. Slepé zbožňování technologie zděděné z předešlého systému, který je, pokud nezasáhneme, nakonec povede ke stejně strašlivé civilizaci strojů, jež předtím zničila sama sebe před třemi stoletími. A tobě vadí, když zahyne pár set mužů, protože naši agenti uvedli do života revoluci, která nešla tak úplně hladce, jak jsme předpokládali? Navíc sama Velká Nauka jasně říká, že bez našeho vedení by se celá lidská rasa ocitla během pěti tisíc let na pokraji úplného zhroucení, takže jakkoli bolestný zásah z naší strany je podle tří zákonů posloupnosti naprosto v pořádku, neboť případné škody budou naprosto zanedbatelné.“
„Ano. Samozřejmě. Nechal jsem se unést emocemi. Není však vůbec lehké se tomu ze začátku ubránit.“
„Měl bys být rád, že tvá první zkušenost s nezbytnými prvky našeho plánu je tak poklidná. Přijdou horší věci.“
,, O tom vím.“
„Ale jen v obecné rovině. Uvědom si, že vláda, která si dá za cíl znovusjednocení celého národa, si bude počínat agresivně a jistě se dostane do válečných konfliktů se svými silnými sousedy. Avšak jelikož jsou aristokrati i statkáři příliš naivní na to, aby kontrolovali ekonomickou situaci, budou takovými válkami zničeni, ať už přímo či nepřímo. Nahradí je tedy jakási demokracie, zpočátku hlavně zkorumpovaný kapitalismus, posléze vláda toho, kdo bude mít ve svých rukou federální vládu. Rozhodně zde však nebude místo pro početný proletariát, ať už vyděšené statkáře nebo cizince anektované během bojů. Ti pak budou živnou půdou pro každého demagoga. Nastanou sociální bouře, nepokoje a vnější invaze... No, máme před sebou ještě hodně práce!“
„A myslíš... až bude všechno hotovo... že si budeme moci říci, že máme čisté ruce?“
„To ne. My platíme tu nejvyšší cenu ze všech.“
Jaro v Sieře je vždycky studené a vlhké. Závěje v lesích a na skalách tají, řeky se valí mohutnými proudy svými kaňony, vítr čechrá hladiny kaluží na cestách. První zeleň osik vypadá zcela nepatrná oproti jedlím
a borovicím tyčícím se k zářivé obloze. Havran si zaletí nizoučko k zemi, gruk, gruk, pozor na toho zpropadeného jestřába! A pak, když vykročíte z lesů, se najednou pro vás celý svět stane šedomodrým nekonečnem, ve kterém se sluneční paprsky odrážejí od sněhu a vítr se nemilosrdně opírá do vašich tváří.
Kapitán polního dělostřelectva Loajalistické armády Pacifických států Thomas Danielis se otočil na svém koni. Byl to snědý mladý muž štíhlé postavy s tupým nosem. Za ním se prodírala bahnitým terénem jeho jednotka. Místy se ozvalo nějaké to zaklení. Nebylo divu, neboť všichni byli zabahnění od hlavy až k patě. Dokonce i na hlavních děl by se přes všechnu snahu sem tam našel nějaký ten kousek. Jejich alkoholové motory byly příliš slabé na to, aby zastaly víc než pouhé otáčení koly těžké artilerie. Nakonec šla pěchota. Muži kráčeli přihrbeni únavou z namáhavého horského terénu, stejně jako z nánosů bahna na podrážkách těžkých bot a z věčného přespávání v chladném vlhku. Jejich zástup právě vycházel zpoza většího skalního útesu a vinul se po křivolaké cestě směrem k hřebenu. Lehký poryv větru přinesl k Danielisovi závan potu.
Jsou to dobří vojáci, pomyslel si. Špinaví, unavení, ale přesto dělají maximum. Alespoň jeho setnina musí dnes večer dostat teplou večeři, i kdyby měli uvařit samotného proviantáka.
Kopyta jeho koně zabušila do kusu starého betonu vyčnívajícího z bahna. Kdyby to

tu tak bylo jako za starých časů... avšak to jsou jen plané úvahy. Za těmito horami ležely jen řídce osídlené kraje, na které si činili právo Saintsové, od nichž nehrozilo žádné větší nebezpečí a s nimiž se vedly jen skromné obchody. Takže tyhle horské silnice zůstaly neopravené a železnice končila v Hangtownu. Proto tedy musela jednotka, aby obsadila Tahoe, projíždět pustými lesy a zamrzlými pohořími. Bůh jí pomáhej.
Bůh taky pomoz těm v Nakamuře, pomyslel si Danielis. Výraz v jeho obličeji ztvrdl, a poté vybídl svého koně do rychlejšího tempa s až přehnanou drsností. Od kopyt odlétaly jiskry, když sjížděl z cesty směrem k nejvyššímu bodu skalního hřebenu. Šavle, která se mu houpala u boku, rytmicky narážela do jeho stehna. Zastavil koně a vytáhl polní dalekohled. Odtud mohl přehlédnout celé to pohoří, kde na obloze pluly majestátně mraky a vrhaly stíny na útesy a balvany, mohl se zahledět do černajícího se kaňonu i podívat se až na druhou stranu. Na zemi pod ním se nesměle krčilo pár trsů hnědé trávy, někde o kus dál pískal svišť, který se zřejmě probudil o něco dříve
ze svého zimního spánku. Ještě stále nebylo vidět strážní věže - to se zatím ani nedalo očekávat. Znal dobře tenhle kraj... moc dobře!
Mohl by však odtud zahlédnout známky nepřátelských aktivit. Bylo velmi nepříjemné prokousávat se tak daleko, aniž by člověk narazil na nepřítele nebo kohokoli jiného; vysílat pátrače po nepřátelských jednotkách bez jakéhokoli efektu; jet se shrbeným hřbetem a čekat, odkud přiletí odstřelovačův šíp. Starý Jimbo Mackenzie nebyl ten typ, který by pasivně seděl za hradbami své pevnosti, a Rolling Stones nedostali své jméno pro nic za nic.
Jestli je ovšem Jimbo ještě naživu. Jak bych se to mohl dozvědět? Možná, že právě myšlenky na něj mi kalí zrak.
Danielis se hryzal do rtu a přinutil se znovu podívat soustředěně do dalekohledu. Nemyslet na Mackenzieho, jak mne vždycky předčil v pití, v křiku, v zábavě, a jak mi to nikdy vůbec nevadilo, jak dovedl celé hodiny seděť zamračený u šachovnice a jak jemu vůbec nevadilo, když jsem jej desetkrát za sebou vyřídil, jak šťastně a pyšně stál na naší svatbě... Nemyslet ani na Lauru, jak se snažil mi zatajit, jak často tehdy po nocích plakala, že nyní nosí pod srdcem mé dítě a budí se doma v San Františku ze svých těhotenských nočních můr úplně osamělá. Každý z těch chlapíků plahočících se k pevnosti, která zatím zničila všechny armády proti ní vyslané - každý z nich zanechal někoho doma a mnoho z jejich blízkých je také na straně rebelů - ďas aby to spral. Raději na to ani nemyslet a soustředit se na krajinu před sebou.
Počkat! Danielis se zarazil. Zaostřil jezdce. Jeden z našich. Fallonova armáda si ke svému stejnokroji přidala ještě modrou stuhu. Vracející se pátrač. V zádech mu jemně zamrazilo. Rozhodl se, že chce slyšet tu zprávu z první ruky. Průzkumník byl však ještě přes míli daleko a chtě nechtě musel své tempo přizpůsobit bahnité cestě. Nebyl tedy zatím žádný spěch. Danielis pokračoval ve studiu okolní krajiny.
Zaměřil průzkumné letadlo letící jak nemotorná vážka, od jehož vrtulí se odrážely sluneční paprsky. Hnalo si to mezi skalními stěnami a jeho ozvěna se šířila všude kolem. Vynikající pomocník průzkumníků s možností obousměrné radiokomunikace. Později též dobře poslouží jako naváděč pro dělostřelectvo. Nemělo cenu udělat z něj bombardér; Fort Nakamura byla zajištěna proti čemukoliv, co by mohly současné výbušniny napáchat. Navíc by mohlo být letadlo rychle sestřeleno.
Za Danielisem zašramotily čísi kroky. Naráz se i s koněm otočil a v ruce se mu bleskově objevila pistole.
Pak klesla. „Ah, nezlobte se, filozofe.“
Muž v modrém šatu pokývl hlavou. Jeho přísný obličej se trošku rozjasnil úsměvem. Muselo mu být asi tak šedesát, měl šedivé vlasy a vrásčitou kůži, ale pohyboval se v těchhle horách jako kamzík. Na prsou mu zářil zlatý znak Jin a Jang.
„Jsi zbytečně až na kraji, synu,“ řekl. V jeho slovech zazněl lehký texaský přízvuk. Espeři se sice striktně řídili zákony země, ve které žili, avšak žádnou svoji pravou vlast neuznávali ani neprojevovali: domovem jim snad bylo celé lidstvo, anebo dokonce veškerý život v celém vesmírném časoprostoru. Pacifické státy přesto získaly značnou prestiž a vliv, když byla v dobách opravdové přestavby San Franciska v tomto městě vybudována nedobytná Centrála Nového řádu. Takže nebyly žádné námitky - spíše právě naopak - když Velký Hledač vyslovil svoje přání, aby filozof Woodworth doprovázel výpravu jako pozorovatel. Nevadilo to dokonce ani kurátům; církev konečně pochopila, že Esperské učení nesnižuje její autoritu.
Danielis se zašklebil. „A vadí to?“
„Samozřejmě že ne. Byla to jen malá připomínka. Není to však příliš účelné. Jen

se tím unavuješ. Bojoval jsi svoji bitvu už celé týdny před touhle výpravou.“
Danielis si vzpomněl na toho apoštola, který jej na jeho pozvání navštívil doma v San Francisku; doufal, že by Laura mohla užít trochu klidu. Jeho poselství však bylo velmi prosté: „Měl bys občas doma umýt nádobí.“ Tahle vzpomínka Danielisovi trošku zhořkla, takže docela hrubě odvětil:
„Mohl bych odpočívat, kdybys použil svých schopností k tomu, abys nám prozradil, co máme před sebou.“
„Já nejsem mistr, chlapče. Jsem, bohužel, příliš zaneprázdněn materiálním světem. Ale někdo musí vykonávat Novému řádu každodenní službu. Jednou možná budu moci odejít na odpočinek a pokusit se zdolat svoji vnitřní hranici. K tomu je však třeba plně rozvinout své schopnosti.“ Woodworth přehlížel vrcholky hor, jako by se ztotožňoval s jejich samotou.
Danielisovi se nechtělo rušit jej v meditaci. Přemýšlel o tom, jakou cenu má doprovod filozofa na této výpravě. Přinést přesnější hlášení, než jaké mohou předat netrénované smysly a mysl neoddělená od emocí? Ano, to by mohlo být ono. Espeři se mohli nakonec rozhodnout zapojit se do téhle války. I když ne zrovna ochotně, přece Centrála dovolila užít sem tam ty hrůzné psí paprsky, když byl Nový řád někde vážněji ohrožen; a soudce Fallon jim byl o mnoho více nakloněn než Brodsky, minulý bossmanský senát nebo i Sněmovna lidových poslanců.
Danielisův kůň zadupal a odfrkl si. Woodworth se ohlédl po jeho jezdci. „Když se mne tedy už ptáš, neřekl bych, že zde něco podstatného najdeš. Tahle země se mi zdá prázdná,“
„Kdybychom tak věděli!“ vybuchl Danielis. „Měli celou zimu na to, aby si v horách dělali, co se jim zlíbí, dokud nás blokoval snili. Teprve před dvěma týdny jsme mohli poslat do terénu průzkumníky. Co jen mohou mít za lubem?“
Woodworth neodpověděl.
Pojednou se Danielis nemohl zastavit. Musel záplavou slov zapudit vzpomínku na Lauru, na chvíli, kdy mu dávala sbohem, když se vypravoval na druhou expedici proti jejímu otci. Ta první byla krvavě rozprášena.
„Kdybychom tak měli prostředky! Pár zchátralých železnic a aut. hrstka letadel, většina zásobovacích vlaků poháněna mulami - jak nám tohle může pomoci? A co mě opravdu dohání k šílenství... víme, jak vyrobit všechno to, co měli lidé za starých časů. Máme knihy, máme informace. Možná ještě víc, než naši předkové. Viděl jsem, jak elektrotechnik z Fort Nakamura vyrábí tranzistor s dostatečným vlnovým rozsahem pro příjem televizního signálu - ne větší než moje pěst. Studoval jsem odborné časopisy, viděl jsem výzkumné laboratoře. A všechno k ničemu!“
„To zase ne,“ odpověděl Woodworth opatrně. „Stejně jako náš Nový řád, tak i lidské poznání je nadnárodní. Noviny, radiotelefony, dálnopisy...“
„Říkám, že je to všechno k ničemu. Ani tím nelze zastavit zabíjení, protože neexistuje taková autorita, která by v tom lidstvu zabránila a přiměla je chovat se jinak. Nemá vůbec cenu vzít farmáři pluh tažený koňmi a posadit jej místo toho za volant traktoru. Znalostí máme dost, ale neumíme je aplikovat.“
„Ale aplikujete je, synu, tam, kde není třeba mnoho energie a hromadné průmyslové výroby. Uvědom si, že svět je mnohem chudší na přírodní zdroje, než byl před pekelnými pumami. Viděl jsem Temné země na vlastní oči, zrovna když se ohnivá bouře valila přes texaská naftová pole.“ Woodworthův klid už nebyl tak ledový. Odvrátil pohled zpět k vrcholkům hor.
„Nafta je i jinde,“ oponoval stále Danielis. „A uhlí, železo, uran, vše, co potřebujeme. Avšak svět není zatím tak zorganizován, aby byl schopen vzít si, co mu příroda nabízí. Ani v menším množství. A tak máme na celých velkých planinách sklizně, ze kterých sotva získáme alkohol na provoz těch pár motorů; a dovážíme haldy jiných plodin velice neefektivním řetězcem plným prostředníků, z čehož ještě valnou část spotřebuje armáda.“ Zvedl zrak k místu na obloze, kde prve prolétlo letadlo. „To je jeden důvod, proč musíme dosáhnout Znovusjednocení. Pak budeme moci opravdu začít.“
„A jaký je ten druhý důvod?“ zeptal se Woodworth.
„Demokracie - všeobecné volební právo - „ Danielis polkl. „A synové pak nebudou muset bojovat proti svým otcům.“
„To jsou lepší důvody,“ řekl Woodworth. „Pro ně vás Espeři budou podporovat. Avšak pokud se týče té techniky, o které jsi mluvil - „ potřásl hlavou. „Ne, v tomto bodě se mýlíš. To není správný směr pro lidstvo.“
„Možná, že ne,“ odpověděl Danielis. „I když třeba můj otec by se nebyl nikdy zmrzačil, kdyby měl k dispozici na pomoc stroje... Chm, nevím. Ale na takové úvahy máme dost času. Nejprve musíme vyhrát tuhle válku, a pak se teprve můžeme dál bavit o těchhle problémech.“ Vzpomněl si na průzkumníka, který se mu mezitím ztratil z dohledu. „A teď mě omluv, filozofe, půjdu si poslechnout hlášení.“
Esper pozdvihl ruku ve znamení míru. Danielis obrátil koně a od-klusal.

Muže, kterého hledal, spatřil s majorem Jacobsenem. Major, který ho zřejmě vyslal, seděl v sedle poblíž linie pěchoty. Průzkumník naproti němu byl klamathský Indián. Byl oděný v jeleních kůžích a přes rameno měl luk. Hodně mužů ze severu používalo raději šípy než kulky; nenadělaly žádný hluk, byly mnohem levnější a přitom stejně účinné jako kulky ze západkových pušek, i když měly samozřejmě menší dostřel. V dřívějších dobách, ještě před vznikem Pacifických států, zachránili lučištníci mnoho měst před nájezdy; a ta pomáhala udržovat tento volný svazek.
„A, kapitán Danielis," zasalutoval Jacobsen. „Jedete právě včas. Poručík Smith přijel podat hlášení, co našel jeho oddíl."
„A letadlo," dodal Smith. „To, co nám hlásil pilot, nás přimělo, abychom to šli ověřit na místě."
„Nuže?"
„Nikde nikdo."
„Cože?"
„Pevnost byla evakuována. Včetně vybavení. Nikde ani živáčka."
„Ale - ale -" Jacobsen stále nemohl uvěřit. „Pokračujte."
„Prohlédli jsme stopy co nejlépe. Zdá se, že nevojáci opustili pevnost již před časem. Na saních a lyžích, zdá se, nejspíš na sever na nějaké dobře chráněné místo. Řekl bych, že si s sebou zároveň postupně odváželi svoje věci - protože celý pluk a jeho podpůrné jednotky, dokonce i polní dělostřelectvo, odjeli až teprve asi před třemi až čtyřmi dny. Půda je celá zdupaná. Mířili dolů, podle stop asi tak západně až severozápadně."
Jacobsen polkl. „Kam asi jedou?"
Poryv větru šlehl Danielise do tváře a rozvlnil hřívu jeho koně. Za svými zády slyšel pomalé čvachtavé kroky, bublání motorů, sténání kol, rachocení dřeva a železa, řev mul a práskání bičů. Ale připadalo mu, jako by to přicházelo z dálky. Před očima se mu začala rýsovat válečná mapa plná bojů uplynulé zimy. Loajalistická armáda měla po celou zimu plné ruce práce od Trinitských Alp až k Puget Soundu, neboť Brodskymu se podařilo dostat se do Mount Rainier, kde boss vlastnil vysílací aparaturu. Navíc byl Rainier příliš dobře opevněn na to, aby bylo možné jej najednou dobýt. Tamní bossové a jednotlivé klany povstali v přesvědčení, že jsou ohrožena ta jejich zatracená lokální privilegia. A jejich poddaní s nimi bojovali, neboť jediná poslušnost, která na venkově existovala, byla poslušnost ke svému pánu. A Západní Kanada je v tom skoro veřejně podporovala v obavě, co by jí hrozilo, kdyby se Fallon dostal k moci.
Stejně však byla federální armáda silnější: lépe materiálně vybavená, lépe organizovaná a pevně věřící v ideály lepší budoucnosti. A vrchní velitel O´Donnel vymyslel dobře fungující strategii, soustředit všechny síly do několika míst, ve kterých pak snadno překonají odpor a budou si zde moci vytvořit opěrné body. Z těchto základen se pak budou moci pustit dál. Takže teď měla vláda pod kontrolou již celé pobřeží včetně námořních základen, ze kterých mohla dobře střážit jak Kanaďany ve Vancouveru, tak důležité havajské obchodní trasy; dále severní polovinu Washingtonu téměř až k hranici Idaha, Kolumbijskou úžlabinu i centrální Kalifornii až k Reddingu. Zbylé rebelské základny a města byla izolována od sebe v horách, lesích a pustinách. Jedna za druhou padaly základny odpůrců tak, jak Loajalistická armáda tlačila dál a dál, a zbavovala další a další rebely zásobovacích cest a planých nadějí. Jediným vážným nebezpečím byla Cruikshankova Sierrská armáda, neboť ta jediná byla vojskem v pravém slova smyslu, na rozdíl od jednotek slepených z venkovských křupanů a městských civilů. Byla silná, perfektně vedená a absolutně oddaná a neústupná. Tahle výprava na Fort Nakamura jistě bude jen malou částí nelehkého střetu.
Avšak Rolling Stones nyní vyklidili své pozice. Odmítli prozatím jakýkoli boj. Což znamená, že se stáhli také Levharti, protože jinak by to celé nedávalo smysl. Takže co dál?
„Dolů do údolí," řekl Danielis a v uších mu zněla bláznivá píseň, kterou zpívávala Laura. Dolů do údolí já chtěla bych plout.
„Kristepane!" ozval se major. Dokonce i Indián sebou trhl, jako by dostal pěstí do břicha. „To není možné. O tom bychom museli něco vědět."
Až tam do údolí, slyšet vítr dout. Jejich slova se rozléhala daleko do okolních chladných sklaních útesů.
„V lesích vede plno cest," řekl Danielis. „Pěchota i jízda po nich klidně může postupovat, pokud jsou na takové terény zvyklí. A to Levharti určitě jsou. Vozy, nákladní vozidla a velká děla jdou samozřejmě přemístit mnohem hůře a pomaleji. Jim však bohatě stačí dostat se nám do boku, a pak se vrátit, a rozsekat nás na kusy, jestli se je budeme snažit pronásledovat. Myslím, že nás dostali."
„Ale na východním svahu -" začal Jacobsen nejistě.
„Co tam? Utábořit se na zarostlém svahu? Ne, ne, jsme v pasti a oni se teď

kdykoli mohou rozvinout.“ Danielis stiskl hrušku sedla, až mu zbělely klouby na ruce. „Vsadím svůj krk na to, že tohle všechno je Mackenzieho práce. Je to jeho styl.“
„Ale potom jsou tedy vklíněni mezi námi a Friskem! Máme všechny své hlavní síly někde hodně daleko na severu -“
Mezi Laurou a mnou, pomyslel si Danielis.
Pak řekl nahlas:
„Myslím, majore, že se prozatím budeme držet našich rozkazů. Potom bude lepší, když se zkusíme spojit se štábem.“ Někde ještě našel zbytek sil, aby pozdvihl hlavu. Vítr jej šlehal do očí. „No, nemusí to pro nás nutně být taková katastrofa. V podstatě se nám s nimi bude bojovat lépe v terénu, než kdyby byli zabednění v pevnosti, i když takhle mají velkou výhodu v nepříjemném momentu překvapení.“
Violky rosu a růže miluji na slunci se hřát, jen nebeští andělé ví, jak já mám tě rád.
Deště, které každoročně přicházejí v období kalifornské zimy, pomalu odezněly. Po dlážděné silnici klapala kopyta Mackenzieho koně směřujícího na sever. Okolo bylo všude plno zeleně - eukalypty a duby lemovaly cestu a dekorovaly ji svými svěžími, nově vyraženými listy. Za nimi prosvítala malá políčka a vinohrady v nejrůznějších odstínech; celé to budilo dojem obrovské šachovnice, kterou ohraničovaly z obou stran horské masívy. Ten nalevo byl o něco vyšší a také trošku blíž. Nebylo zde již vidět domky statkářů, jako ještě před pár dny, tato část Napského údolí již náležela k Esperské komunitě ve Svaté Heleně. Nad západním pohořím plula obrovská bílá oblaka, připomínající vysoké, zasněžené vrcholky. Lehký vánek přinesl k Mackenziemu vůni zryté země a polní vegetace. Za ním jeli jeho muži. Rolling Stones byli v pohybu. Celé ty tři tisíce vojáků mašírovaly naráz po silnici a rachot jejich bot by mohl leckdo pokládat za zemětřesení. A za nimi ještě děla a vozy. Prozatím nehrozilo žádné nebezpečí napadení. Přesto byla jízda rozptýlena okolo ostatních jednotek. Od jejich helem létaly záblesky slunce, stejně jako od hlavic jejich kopí.
Mackenzie si pozorně prohlížel krajinu před sebou. Mezi růžovobíle rozkvetlými švestkami byly v dálce vidět jantarové domky s červenými taškami. Byla to veliká komunita, několik tisíc obyvatel. Svaly v jeho břišní stěně se napjaly.
„Myslíte, že jim můžeme důvěřovat?“ položil již poněkolikáté stejnou otázku.
„Zatím od nich máme jen rádiový souhlas k vyjednávání.“
Speyer, jedoucí po jeho boku, přikývl. „Myslím, že se jim dá věřit. Zejména když budou naši chlapci všude kolem. Espeři stejně neuznávají násilí.“
„To ano, ale kdyby došlo na boj, myslím, že zatím tam zase tolik pravověrných není. Na to ještě neexistuje Nový řád dost dlouho. A když je tolik Esperů pohromadě, nevylučoval bych možnost použití těch jejich proklatých psionik. A já si nemůžu za žádnou cenu dovolit nechat své muže jen tak rozprášit nějakým zatraceným výbuchem.“
Speyer se na něj poočku podíval. „Bojíte se jich. Jimbo?“ prohodil.
„K čertu, samozřejmě, že ne!“ vykřikl Mackenzie a v duchu přemítal, zda je tomu opravdu tak. „Ale nemám je rád.“
„Dělají mnoho dobrého, zejména pro chudinu.“
„Jistě, jistě. Ale každý dobrý boss se taky stará o své lidi: máme kostely i útulky stejně jako oni. Nezjistil jsem. proč pomáhají. Mohou si to ale dovolit, neboť mají velké zisky plynoucí z majetku. Nevím ale,
kde vzali právo vychovávat sirotky a chudé děti takovým způsobem, že pak nejsou schopné žít mimo ty jejich komunity.“
„Důvodem tohoto jednání je. jak sám víte, jejich orientace na takzvanou vnitřní hranici, kterou americká civilizace jako celek příliš nezajímá. Abych řekl pravdu, často jim závidím. A to nemám teď na mysli jejich nevšední schopnosti, které tak úspěšně rozvíjejí.“
„Opravdu? Vy, Phile, jim závidíte?“ Mackenzie vytřeštil oči.
Speyerova tvář se zachmuřila. „Tuhle zimu jsem byl při tom, když jsme připravili o život mnoho mých krajanů,“ pronesl vážným hlasem. „Moje matka, žena i děti jsou se zbytkem vesnice ukryti v pevnosti Mount Lassen, a když jsem se s nimi loučil, bylo to možná navždycky. A v minulosti jsem se účastnil zabíjení lidí, kteří mi v životě nic zlého neudělali.“ Povzdechl si. „Často přemýšlím o tom, jaké by to bylo mít mír na zemi i v duši.“
Mackenzie se snažil přestat myslet na Lauru s Tomern.
„Ovšem,“ pokračoval Speyer, „základní důvod vaší, a proto i mojí, nedůvěry k Esperům je ten, že oni přinášejí něco pro nás naprosto cizího, neznámého. Něco, co by klidně mohlo od základů změnit styl života, ve kterém jsme vyrůstali a na jaký jsme zvyklí. Stavěl jsem se před pár týdny v univerzitní výzkumné laboratoři, abych si prohlédl, jak pokračují tamní práce. Neuvěřitelné! Obyčejný

voják by vsadil poslední dolar na to, že jsou to nějaké čáry. Bylo to něco ještě neuvěřitelnějšího, než... než třeba čtení myšlenek nebo přenášení předmětů pomocí vůle. Pro nás dva to znamená nový supervynález, jedině tak jsme schopni to přijmout.
Ale proč? Protože pochází z vědecké laboratoře. Ti lidé tam pracují s chemikáliemi, elektronikou a mikročásticemi. To zapadá do amerického vědecky orientovaného náhledu na svět. Avšak když by se to mělo týkat samotného stvoření, pro nás zahaleného velkým tajemném, to pak ruce pryč. Jediná možnost dosažení opravdové jednoty je zříci se všeho, v co jsme celý život věřili. A v našem věku, milý Jimbo, člověk jen těžko za sebou vše smaže a začne žít jinak.“
„Možná na tom něco je.“ Mackenzie ztratil zájem o další hovor, neboť se blížili osadě na dosah.
Otočil se na kapitána Hulse, který jel několik kroků za nimi. „Takže jedeme,“ řekl. „Pozdravujte ode mne podplukovníka Yamagučiho a vyřiďte mu, že přebírá velení až do našeho návratu. Cokoli by se v tuto dobu dělo, ať rozhodne samostatně dle vlastního uvážení.“
„Ano, pane.“ Huls zasalutoval, otočil koně a briskně odjel. Nebylo sice třeba znovu opakovat to, co bylo už dlouho předtím přesně domluveno, ale Mackenzie znal dobře posvátnost takových rituálů. Pobídl svého ryzáka do svižného klusu. Za sebou slyšel hlasy trubek a seržantů, kteří udíleli rozkazy svým četám.
Speyer také zrychlil a udržoval se po jeho boku. Mackenzie trval na tom, aby se jednání zúčastnil ještě někdo. Jeho hlava nejspíše nepostačí na zkušeného, trénovaného Espera, ale Phil by to mohl zkusit.
Tady stejně nejde o nějakou velkou diplomacii. Alespoň doufám. Aby se trochu uklidnil, začal se soustřeďovat jen na to, co se právě dělo - dupot kopyt, pravidelný pohyb sedla, pulsující svaly jeho koně, chrastění a cinkání šavle u boku, zápach koní - a najednou si uvědomil, že tuto metodu v podobných situacích doporučují právě Espeři.
Žádná z jejich komunit nebyla obehnána hradbami, což bylo u jiných měst celkem zvykem a u bossmanských základen pravidlem. Důstojníci odbočili ze silnice a dali se po hlavní ulici. Z ní vybíhaly na obě strany postranní uličky. Usedlost nebyla na svůj počet obyvatel moc velká, sestávala z bloků, které tvořily domky jednotlivých rozvětvených rodin. Z tohoto zvyku, který přinesl Nový řád, pramenila část nedůvěry ostatních lidí a také pěkná řádka různých nevybíravých žertů. Avšak Speyer, který to nejlépe věděl, to komentoval tak, že se tady neděje o nic více nepravostí než v okolních světech. Hlavní myšlenka toho všeho byla zbavit lidi chamtivosti, náhledu na svět z pozice ty versus já - vychovávat potomky spíše jako jednu společnost, než odděleně.
Venku pobíhaly stovky zvědavých dětí a pokukovaly po příchozích zpoza sloupoví domů. Vypadaly zdravě a kromě přirozeného strachu z vetřelců na nich bylo vidět, že si žijí celkem šťastně. Ale vypadají zároveň také trochu moc vážně, pomyslel si Mackenzie; ještě v těch jejich modrých uniformách. Mezi dětmi postávali i dospělí, z jejich tváře se nedalo vyčíst nic. Seběhli se podívat, když zaslechli zvuky jejich příjezdu. Všude vládlo nepřirozené ticho. Mackenzie cítil, jak mu po zádech stéká pramínek potu. Když dorazili až na hlavní náměstí, namáhavě si oddychl.
Uprostřed náměstíčka zurčela fontána ve tvaru lotosu. Kolem ní kvetlo několik stromů. Náměstí bylo ze tří stran ohraničeno velikými budovami, nejspíše skladišti, zatímco čtvrtou stranu tvořil menší chrám s nádhernou kupolí. To byla zřejmě městská radnice a zároveň schůzovní místo. Na nejnižším stupni před chrámem stálo půl tuctu mužů v modrých oblecích. Pět z nich byli urostlí mladíci, zatímco šestý byl
muž středního věku se znakem Jin a Jang na prsou. Z jeho rysů, jinak úplně všedních, vyzařoval naprostý klid.
Mackenzie a Speyer zastavili koně a plukovník řízně zasalutoval na pozdrav. „Filozof Gaines? Já jsem Mackenzie a tohle je major Speyer.“ V duchu si nadával za svoji neohrabanost. Nevěděl najednou co s rukama. Těm mladíkům víceméně rozuměl; hleděli na něj se špatně skrývanou nenávistí. Avšak nedařilo se mu podívat se zpříma do Gainesových očí.
Představený osady kývl na pozdrav. „Buďte vítáni, pánové. Pojďte dál.“
Mackenzie seskočil z koně, uvázal jej k blízkému sloupu a sňal si z hlavy helmu. Na sobě měl obnošenou červenohnědou uniformu, která v tomto prostředí vypadala ještě ošuntěleji. „Díky. Hm, máme dost naspěch, nemůžeme se tu dlouho zdržet.“
„Samozřejmě. Pojďte za mnou, prosím.“
Mladíci je strnulým krokem následovali skrz prázdnou vstupní místnost a dále krátkou chodbou. Speyer si po cestě prohlížel mozaiky po zdech. „Hm, to je skutečná nádhera,“ mumlal si.

„Děkujeme za uznání," odpověděl Gaines. „Zde je má kancelář." Otevřel dveře z prvotřídního ořechového dřeva a pokynul jim směrem dovnitř. Pak za nimi zavřel dveře, zatímco jeho mladí pomocníci zůstali venku.
Kancelář byla zařízena velmi stroze. Čistě vybílené zdi obklopovaly jen pracovní stůl, poličku s knihami a několik stoliček. Jediné okno vedlo do zahrady. Gaines se posadil, Mackenzie se Speyerem jej napodobili. Nesedělo se jim na těch židličkách zrovna pohodlně.
„Přistupme rovnou k věci," vyhrkl plukovník.
Gaines neodpovídal, takže byl nakonec Mackenzie nucen pokračovat:
„Situace je takováto. Naše síly mají za úkol obsadit Calistogu a rozmístit oddíly na obou stranách hor. Tak budeme nejlépe kontrolovat jak Napské údolí, tak Měsíční údolí... tedy alespoň ze severních přístupů. Nejlepší místo k umístění našeho východního křídla je právě zde. Chceme vybudovat opevněný tábor v polích za vaší osadou. Mrzí nás, že vám poničíme část úrody, avšak dostanete náhradu hned, jak bude nastolena řádná vláda. A co se týče jídla a léků, jistě chápete, že tahle armáda musí takové věci získávat od civilních obyvatel obsazených teritorií. Nenecháme ale nikoho z vašich lidí strádat a na všechno vám vystavíme doklady o přijetí. Hm, a jako preventivní pojištění budeme potřebovat nějaké ubytovací prostory přímo tady pro pár našich mužů, abychom měli přehled o všem, co se tady děje, jistě mi rozumíte. Budeme se samozřejmě snažit, aby jejich přítomnost zde vás obtěžovala co nejméně. Oukej?"
„V ustanoveních Řádu je vyloučeno jakékoliv vymáhání čehokoli pro armádní potřeby," odpověděl Gaines klidně. „Ve skutečnosti se vůbec nepředpokládá, že by ozbrojená noha vkročila na Esperská území. Já se nemohu žádným způsobeni podílet na porušování zákonů, plukovníku."
„Jestli se chcete bavit o zákonech, milý filozofe," vložil se Speyer do řeči, „pak mi dovolte vám připomenout, že jak Fallon, tak soudce Brodsky vyhlásili stanné právo. Běžné zákony jsou tím pozastaveny."
Gaines se pousmál. „Jelikož legitimní je vždycky jenom jedna vláda," odvětil, „jakékoli proklamace druhé musí být automaticky neplatné. A na první pohled je zřejmé, že Fallonovo slovo je silnější, neboť kontroluje rozsáhlá území, oproti vašim několika roztroušeným bossmanským osadám."
„To už není pravda," odsekl Mackenzie.
Speyer jej gestem umlčel. „Možná, že nemáte aktuální zprávy o vývoji situace, filozofe," řekl. „Dovolte mi, abych vám to zrekapituloval. Sierrská armáda sestoupila z hor a nepozorovaně se vypravila na fallon-ské přívržence. Vzhledem k tomu, že ve střední Kalifornii nám téměř nic nestálo v cestě, postoupili jsme velice rychle. Po obsazení Sacramenta kontrolujeme říční i železniční dopravu. Naše základny na jihu se rozprostírají až za Bakersfield, takže nám nedaleký Yosemitský a Královský kaňon skýtají perfektní možnosti silného obranného postavení. A když jsme teď zkonsolidovali severní konec svých vydobytých pozic, budou fallonské síly v kleštích mezi námi a mocnými bossmanskými jednotkami, které stále ještě kontrolují oblasti Trinity, Shasta a Lassen. Naše pouhá přítomnost zde donutila protivníka opustit Columbia Valley. aby byla zabezpečena obrana Saň Franciska. Řekl bych, že odpověd na otázku, kdo kontroluje více území, je v současné době velmi obtížná,"
„A co armáda, která šla proti vám do Sierry?" zareagoval bystře Gaines. „Co s tou provedete?"
Mackenzie se zamračil.
„Chm. To není žádné tajemství. Prošli skrz Mother Lode okolo nás a teď jsou u Los Angeles a San Diega."
„Hm. Těch je pěkná síla. Myslíte, že se vám podaří udržet si je od těla?"
„To si pište, že si na tom dáme pěkně záležet," řekl Mackenzie.
„V naší nynější pozici máme velikou výhodu, a tou jsou dobré informace. Většina svobodných rolníků nám ráda poskytne všechny zprávy o tom, co se kde šustne. Jsme schopni koncentrovat své síly na jakékoli místo, které si nepřítel vybere k útoku."
„Jaká škoda, že tahle bohatá země musí být sužována válkou."
„To jistě."
„Náš strategický cíl je jasný," řekl Speyer. „Podařilo se nám přetnout nepřátelské spojení přímo uprostřed, kromě námořního, které však není zrovna vhodné pro vojska operující ve vnitrozemí. Tím pádem blokujeme jejich přístup k většině proviantních a materiálních zdrojů, zejména citelný pro ně bude nedostatek alkoholového paliva, kterého se jim brzy přestane dostávat. A přitom naše bosské osady jsou samy o sobě naprosto soběstačnými jednotkami, ekonomicky i sociálně. Zanedlouho na tom budou o hodně lip než nepřátelská armáda, která byla odtržena od svých kořenů. Myslím, že soudce Brodsky bude zpátky v Saň Francisku ještě před koncem podzimu."

„Jestli ovšem váš plán uspěje,“ Gaines na to.
„To je naše věc,“ Mackenzie se naklonil dopředu, jednu ruku sevřenou v pěst na koleni. „Dobře, filozofe. Je mi jasné, že byste radši viděl na koni fallonity, ale řekl bych, že máte dost rozumu na to, abyste ustoupil před argumentem síly. Budete s námi tedy spolupracovat?“
„Řád se zásadně neúčastní žádných politických konfliktů, plukovníku, pokud není ohrožena samotná jeho existence.“
„No tak, tolik toho po vás zase chtít nebudeme. Stačí, když se nám nebudete plést do řemesla.“
„Obávám se, že i to je jistý druh kooperace. Na našich územích nesmí být vojenské základny.“
Mackenzie zíral na Gainese, jako by špatně slyšel. „Takže nás jinými slovy odtud vykazujete? „ zeptal se.
„Ano,“ řekl filozof s kamennou tváří.
„I přes fakt, že naše dělostřelectvo může kdykoli na vaši osadu zahájit palbu?“
„Vy byste střílel do žen a dětí, plukovníku?“
Ach, Noro - „To vůbec není třeba. Moji muži můžou prostě tohle místo obsadit.“
„Pošlete vaše lidi proti psí paprskům? Myslím, že by bylo lepší neposílat je na jistou smrt.“ Gaines se na chvilku odmlčel a pak pokračoval: „Také by vám mělo být jasné, že oslabením vašich jednotek v podstatě
ohrozíte celou vaši věc. Můžete klidně naši osadu obejít a pokračovat ke Calistoze.“
A nechám si v zádech fallonské hnízdečko, aby leželo na naší spojovací linii s jihem. Mackenzie zaskřípal zuby.
Gaines povstal. „Náš rozhovor je u konce, pánové,“ řekl. „Máte hodinu na to, abyste opustili naše území.“
Také Mackenzie se Speyerem povstali. „Ještě jsme neskončili,“ řekl major. Z čela mu stékal pot. „Chci s vámi ještě prodiskutovat některé další aspekty.“
Gaines přešel pokoj a otevřel dveře. „Doprovoďte tyto muže ven,“ poručil svým pomocníkům.
„Ne, k čertu!“ zahřměl Mackenzie a ruka mu bezděčně sjela k šavli u jeho boku.
„Oznamte to mistrům,“ řekl Gaines.
Jeden z mladíků se otočil a Mackenzie pak slyšel už jen rychlý klapot jeho sandálů po chodbě. Gaines pokývl hlavou: „Abyste raději šli.“
Speyer ztuhnul. Zavřel oči. Pak je pomalu otevřel a vydechl: „Informovat mistry?“
Mackenzie pozoroval, jak se do Gainesova doposud stále poklidného výrazu vkrádá nádech tvrdosti. Nemohl si proto dovolit váhat víc jak vteřinku. Jednal automaticky. Jeho pistole vylétla z pouzdra současně se Speyerovou.
„Toho posla, Jirnbo!“ zařval major. „Kryju vás.“ Mackenzie vyrazil dopředu; když se mu honily hlavou myšlenky o vojenské cti. Je správné, když přijdou vyjednávat, a potom napadnou své protějšky? Gaines ale rozhovory ukončil sám.
„Zadržte ho!“ křičel Gaines.
Čtyři zbývající mladíci jako by ožili a vrhli se do akce. Dva zatarasili dveře a druzí dva se rozestoupili do stran. „Stůte nebo střelím!“ křičel Speyer, ale nikdo na jeho výzvu nereagoval.
Mackenzie se nemohl přinutit střílet do neozbrojených. Vstrčil tedy nejbližšímu mladíkovi hlaveň své pistole až k zubům. Esper s brunátnou tváří ucouvl zpět. Dalšího, který se k němu blížil zleva, usadil tvrdou ranou. Třetí se snažil zablokovat východ. Mackenzie mu podrazil nohy a ještě v letu ho kopl tvrdě do spánku, takže zůstal omráčen ležet na zemi. Pak ho přeskočil.
Čtvrtý mu skočil na záda. Mackenzie se snažil překroutit v tom mocném sevření tak, aby se dostal tváří v tvář svému soupeři. Ten medvědí
stisk úplně vylučoval nějakou akci s pistolí. Mackenzie zapažil loktem své volné levé ruky k nosu mladíka a mocně udeřil. Sevření povolilo. Mackenzie mu vrazil koleno do žaludku, a pak se rychle otočil a vyběhl z místnosti.
Za sebou už neslyšel žádný povyk. Phil už musel v tu chvíli kontrolovat situaci. Mackenzie proběhl chodbou a do vstupní místnosti. Kam se poděl ten zatracený posel? Vykoukl ven otevřenými dveřmi na náměstí. Sluneční svit jej na chvíli oslepil. Namáhavě dýchal a pobolívalo jej v boku. Stárne.
Na ulici se míhaly modré hábity. Mezi ostatními rozpoznal mladíka, kterého hledal. Ukazoval zrovna na hlavní budovu, jeho směrem. Mackenzie zaslechl slabé útržky vzrušených slov. Stálo tam s ním asi sedm nebo osm starších mužů bez jakýchkoli zvláštních odznaků na oděvu... avšak když se na ně Mackenzie podíval, rozeznal jednoho důstojníka. Ministrant byl propuštěn. Ostatní vyšli ráznými kroky přes náměstí.
Strach sevřel Mackenzieho vnitřnosti. Hnal jej kupředu. Levhart ne-prchal z žádného nebezpečí, i kdyby měl mít proti sobě protivníka, který ho zničí pouhým

pohledem. Ted však nevěděl, jestli má vůbec nějakou šanci. Pokud mé dostanou, tím lip. Alespoň už by skončily bezesné noci, ve kterých se všechny myšlenky rojí kolem Laury.
Mistři už byli skoro u schodů. Mackenzie vykročil kupředu. Obloukem vytasil svůj revolver. „Stát!“ V tom tichu, které zavládlo v osadě, zněl jeho hlas velmi tence.
Zastavili se. Viděl, jak všichni strnuli v naprostém soustředění relaxačních cviků. Jejich tváře neprozrazovaly vůbec nic z jejich vnitřních myšlenek. Nikdo z nich nepromluvil. Nakonec Mackenzie nevydržel a první porušil to hrobové ticho.
„Tahle budova je podle válečných zákonů zabrána,“ řekl. „Vraťte se do svých domovů.“
„Co jste udělali s naším nejvyšším?“ zeptal se vysoký muž. Jeho hlas byl vyrovnaný, ale přitom velmi zvučný.
„Přečtěte si moje myšlenky a máte to,“ zašklebil se Mackenzie. Ne, to bylo dětinské. „Je v pořádku a nestane se mu nic, pokud bude rozumný. A vám nápodobně. Koukejte rychle zmizet.“
„My bychom nechtěli použít psionik,“ řekl vysoký muž. „Nenuťte nás k tomu, prosím.“
„Váš vůdce pro vás poslal ještě než isme stačili vůbec něco udělat.“ odsekl Mackenzie. „Řekl bych proto, že zamýšlel použít násilí hned od začátku, spolu s vámi.“
Espeři si vyměnili pohledy. Vysoký muž přikývl. Jeho společníci se pomalu vzdálili. „Chtěl bych vidět filozofa Gainese,“ řekl.
„Brzy budete mít možnost.“
„Mám tomu rozumět tak, že je držen v zajetí?“
„Myslete si, co chcete.“ Ostatní Espeři zatím zacházeli za roh budovy. „Nechtěl bych střílet. Jděte zpátky, dokud je čas.“
„Jsme ve slepé uličce,“ pokračoval vysoký muž. „Ani jeden z nás nechce zahubit druhého, když se nemůže bránit. Dovolte mi, abych vás vyprovodil z tohoto území.“
Mackenzie si naslinil rozpraskané rty. Počasí na nich odvedlo své. „Jestli mne chcete nějak očarovat, tak do toho,“ vyzval jej. „Jestli to neumíte, tak zmizte.“
„Inu, nebudu vám bránit v návratu k vašim mužům. Je to nakonec ta nejjednodušší cesta, jak vás odsud dostat. Avšak co nejdůrazněji vás varuji, všechny jednotky, které vkročí na naše území, budou zničeny.“ Radši bych se měl vrátit pro chlapce. Phil to tam nemůže držet
věčně.
Vysoký muž přešel ke sloupu, kam přivázali koně. „Který z nich je váš?“ zeptal se až příliš vemlouvavým hlasem.
Nemůže se dočkat, až se mě zbaví. K čertu! Určitě tam někde bude zadní vchod!
Mackenzie se bleskurychle otočil. Esper vykřikl. Mackenzie vrazil tryskem do vstupní místnosti, kam ho provázela ozvěna jeho vlastních kroků. Ne, doleva ne, tam je jenom kancelář. Tudy, doprava... za ten roh...
Před ním se objevila dlouhá chodba. V její polovině začínalo točité schodiště. Espeři již byli na něm.
„Stát!“ zakřičel Mackenzie. „Stůjte nebo střelím!“
Přední dva zrychlili, zatímco ostatní se otočili a vyšli mu naproti.
Střílel soustředěně, snažil se je jen zneškodnit a ne zabít. Hala rezonovala výstřely. Jeden po druhém se káceli k zemi, s kulkou v rameni, boku nebo stehně. Jelikož mířil Mackenzie na tak malé cíle, nezasáhl všemi výstřely, takže když se za ním objevil poslední z nich, ten vysoký muž, kohoutek už klapl naprázdno.
Mackenzie tasil šavli a naplocho jej udeřil přes hlavu. Esper se zapotácel a padl k zemi. Vyhnul se mu a rozeběhl se nahoru. Všechno mu to připadalo jako zlý sen. Jeho srdce jako by se mělo každou chvíli rozskočit.
Na konci schodiště byly železné dveře vedoucí do menší chodby. Jeden z nich se snažil je odemknout. Druhý muž v modrém hábitu zaútočil.
Mackenzie mu vrazil šavli mezi nohy. Když se zapotácel, přidal mu ještě levý hák pod čelist. Muž se vrávoravě opřel o zeď. Mackenzie uchopil druhého za šaty a mrštil jím o podlahu. „Koukejte zmizet,“ zasyčel.
Stáhli se k sobě a tiše si jej prohlíželi. Výhružně zamával šavlí a zavrčel: „Od teď útočím už jen naostro.“
„Skoč pro pomoc, Dave,“ řekl muž, který' předtím otevíral dveře. „Já ho ohlídám.“ Jeho kolega uposlechl a nejistě sešel ze schodů. On zůstal stát z dosahu šavle. „Vy chcete být úplně vyhlazeni?“ zeptal se.
Mackenzie zkusil otočit knoflíkem na dveřích za svými zády, ale bylo zamčeno.
„Myslím, že na to nemáte,“ odpověděl. „Alespoň ne bez toho, co vězí za těmito

dveřmi.“
Esper se snažil zachovat klid. Oba mlčky čekali celé minuty, které se nekonečně vlekly. Pak se dole strhl rámus. Esper pokynul tím směrem. „Máme jen zemědělské nářadí, ale vy zase máte jen tu šavli. Vzdáte se?“
Mackenzie si odplivl na podlahu. Esper poodešel. A pak se vynořili: podle povyku, který dělali, jich mohlo být tak sto. Na točitém schodišti jich však zatím bylo jen deset až patnáct; hřmot ní vesničané s vykasanými rukávy a výhružnými pohledy, v rukou různé ostré nástroje. Plošina byla příliš široká na obranu, a proto Mackenzie postoupil ke schodišti. Zde na něj mohli útočit najednou nejvýše dva.
V čele šli dva se srpy. Mackenzie odrazil úder a ťal. Ránu ztlumilo maso, a pak i tvrdá kost. Objevila se krev, i v tom přítmí neskutečně červená. Zasažený muž padl s výkřikem na všechny čtyři. Mackenzie vzápětí musel čelit výpadu druhého útočníka.. Kov zařinčel, jak se obě zbraně srazily a zaklesly do sebe. Mackenzie byl pomalu přetlačován. Přitom hleděl do široké, opálené tváře svého soka. Pak se mu však naštěstí podařilo udeřit toho mladíka rukou do hltanu. Esper padl na muže za sebou a oba se sesypali dolů. Chvilku byl klid, než se uvolnila cesta, aby mohli zaútočit další.
Druhý výpad vedl muž ozbrojený vidlemi - mířil na plukovníkovo břicho. Mackenziemu se povedlo zachytit je levou rukou a vychýlit ze směru útoku. Potom sekl přes prsty na násadě. Vtom však dostal zásah kosou do pravého boku. Objevila se krev. On se bolesti nebojí! Zranění nebylo tak hluboké, aby zasáhlo nějaký orgán. Několikrát před sebou máchl šavlí, takže muži z první řady kvapem ustoupili z jejího dosahu. Můj Bože, kolena mám jako z gumy, nemám šanci to tu udržet ani pět minut.
Náhle zazněl zvuk polnice a výstřely z pušek. Dav na schodišti nehybně ztuhl. Někteří vykřikli.
Z přízemí se ozval zvuk kopyt, a pak štěkavý hlas: „Všichni stát! Odhoďte zbraně a pojďte pomalu dolů. Kdo se pokusí o odpor, bude bez milosti zastřelen.“
Mackenzie se opřel o šavli a namáhavě dýchal. Jen zpola si uvědomoval, jak esperský zástup řídne.
Když se po chvilce cítil o něco lépe, přešel k jednomu z malých okének a vyhlédl ven. Náměstí obsadila jeho jízda, Pěchotu bylo teprve slyšet, ale musela být už nablízku.
Pak přišel Speyer se seržantem od zákopníků a s několika vojíny. Major spěchal přímo k Mackenziemu. „Jste v pořádku, Jimbo? Vy jste zraněn!“
„To je jen škrábnutí,“ odvětil Mackenzie. Pomalu se mu navracely síly, neměl však vůbec radostný pocit z vítězství - pociťoval spíše jen tíživou samotu. Rána začínala bolet. „To nestojí za řeč. Podívejte.“
„Hm, ano, myslím, že to přežijete. Oukej, chlapci, teď otevřete ty dveře.“
Zákopníci vyndali nástroje a vypáčili zámek s nevšedním nasazením, které muselo pramenit z jejich strachu z toho, co bude za dveřmi. „Kde jste se tu vzali tak brzy, vy uličníci?“ zeptal se Mackenzie.
„Říkal jsem si, že asi budeme mít problémy,“ řekl Speyer, „takže hned jak jsem zaslechl výstřely, jsem na nic nečekal, proskočil oknem a utíkal ke koni. To bylo ještě předtím, než na vás zaútočili ti burani; viděl jsem, jak se srocují, když jsem odjížděl. Jízda tu byla samozřejmě cobydup a ostatní hned za nimi.“
„Nějaký odpor?“
„Ani ne, vypálili jsme do vzduchu několik výstražných salv.“ Speyer se zahleděl ven. „Teď už máme .situaci pod kontrolou.“
Mackenzie pohlédl na dveře. „Nu, ještě že jsme to vzali v té kanceláři do svých rukou. Jejich mistři zřejmě opravdu mají k dispozici jen staré, jednoduché zbraně, co? Esperské komunity nesmí mít podle jejich řádů žádné opravdové zbraně... Vy jste to, Phile, odhadl zatraceně dobře. Jak jste na to
„Byl jsem udiven tím, proč musel jejich nadřízený posílat posla pro ty, o nichž si všichni myslí, že to jsou telepati. A tak mě to tuklo!“
Zámek na dveřích se rozskočil. Seržant je otevřel a Mackenzie se Speyerem vešli do veliké místnosti přímo pod kopulí.
Dlouho se zde mlčky rozhlíželi a studovali zařízení vyrobené z kovu a mnoha dalších různých materiálů. Nic jim tu nepřišlo známé. Nakonec se Mackenzie zastavil před spirálou, která vyčnívala z průhledné krychle. Uvnitř se převalovalo beztvaré temné prázdno, ze kterého semtam jakoby probleskla miniaturní hvězda.
„Vždycky jsem si myslel, že se jim podařilo najít nějakou zachovalou tajnou skrýš techniky ze starých časů, vytvořenou nedlouho před pekelnými pumami,“ řekl tlumeným hlasem. „Že to jsou nějaké přísně tajné zbraně, na něž se již tehdy ani nedostalo. Ale tohle na to moc nevypadá, co říkáte?“

„Ne," řekl Speyer. „Řekl bych, že tyhle věci vůbec nejsou dílem pozemské vědy."
„Cožpak to nechápeš? Oni obsadili osadu! Tím dokázali celému světu, že Espeři nejsou neporazitelní. A co víc, zmocnili se celého arsenálu"
,,O to neměj strach. Ty přístroje nemůže spustit jen tak někdo. Všechny okruhy jsou blokovány, pokud není přítomen specifický mozkový rytmus, jejž lze vypěstovat jen dlouhým výcvikem. A z těchto důvodů také ti takzvaní Mistři nemohou nezasvěceným nic prozradit, ať by na ně byl činěn jakýkoli nátlak."
„Ano, to samozřejmě vím. Ale to jsem neměl na mysli. Děsí mě, že se tahle zpráva všude rozšíří, a tak za chvíli budou všichni vědět, že esperští mistři nemají svoji sílu z nepoznaných hloubek lidské duše, ale že prostě jen mají přístup k nějaké vyspělé technice. A to nejen že pozvedne rebelské nálady, ale co víc, rozladí to některé členy Řádu, a možná jich nebude málo, takže jej úplně opustí.
"
„To nepůjde tak rychle. V současných podmínkách se zprávy šíří dost pomalu. A to ještě podceňuješ, milý Mwyre, lidskou mentalitu. Často prostě neberou na vědomí skutečnosti, které se rozcházejí s jejich vírou."
„Ale-"
„Nuže, v nejhorším se Řád rozpadne. Bylo by to sice vážné narušení našich plánů, ale neznamenalo by to žádnou pohromu. Psionika byla jen jedním z prostředků, od kterých jsme mohli očekávat dostatečný efekt při naší snaze motivovat je ke změně životního stylu, k orientaci na život. Příště bychom mohli zkusit třeba jejich hodně rozšířenou víru v nadpřirozeno, která je stále živá, zejména v méně vzdělaných kruzích. Můžeme klidně začít znovu -z jiného konce, když budeme muset. Prostředky k dosažení našeho cíle nejsou moc podstatné. Stačí nám prostě jen vytvořit si takové lešení, po kterém se postupně vyšplháme k té správné metě: antimaterialistická sociální skupina, ke které se obrací stále více lidí z nedostatku jakékoli jiné nové filozofie, jak je tomu vždy při pádu jednoho zřízení. A časem se tahle nová kultura zbaví všech mýtů a pověr, které byly zpočátku její hybnou silou"
,,To však znamená ztrátu nejméně sta let."
„Jistě. Avšak v tomto okamžiku by bylo daleko problematičtější pokoušet se zavést něco úplně nového, neznámého, jelikož domorodá společnost si mezitím vytvořila vlastní, docela silný model společenského zřízení. V minulosti nám nic takového v cestě nestálo. Chci však říci, že náš nový cíl tím není nijak zvlášť ohrožen. Ve skutečnosti to vůbec nemusí dojít tak daleko. Espeři ještě nebyli a nemusí být svrženi."
„A jak bychom je měli zachránit?"
„Musíme zasáhnout do dějin přímo."
„Počítač to označil za nevyhnutelné?"
„Ano. Odpověď je jednoznačná. Netěší mě to, stejně jako tebe. Avšak přímý zásah je ve skutečnosti daleko častějším prvkem, než učíme ve školách naše novice. Ideální by samozřejmě bylo, kdybychom mohli ve společnosti stanovit takové výchozí podmínky, aby pak byl vývoj podle zamýšleného schématu naprosto přirozený. Pak bychom také nemuseli nést na vlastních bedrech tíži faktu, že jsme si potřísnili ruce nevinnou krví. Velká Nauka však bohužel nemá pro takové konkrétní situace nějaká určitá elegantní řešení, do takových detailů nejde. My teď prostě pomůžeme porazit odpůrce Řádu. Upevněná vláda pak jistě zakročí proti rebelům tak tvrdě, že mnozí, kteří slyšeli, co bylo nalezeno ve Svaté Heleně, prostě již o tom nebudou moci vypovídat. A těch pár, co zbyde naživu... hm, těm bude jako
poraženým málokdo věřit. Ta historka se bude tradovat celá desetiletí, ale co z toho? Ti, kteří věří v naši Cestu, budou, podle všech pravidel, naopak posíleni ve své víře svým postupným odmítnutím takových nepravděpodobných pomluv. A ta legenda se bude stávat stále fantastičtější pro všechny Espery i obyčejné měštany, spolu se zánikem materialismu. A za čas už se bude zdát pravděpodobné, že si to všechno vymysleli dávní odpůrci, aby tím vysvětlili svoji vlastní neschopnost přizpůsobit se historickým změnám."
„Vidím..."
„Tobě se tu nelíbí, Mwyre, že?"
„No, je to tady všechno nějak naruby."
„Buď rád, žes nebyl vyslán k nějaké opravdu cizí planetě."
„Musím říci, že bych byl skoro radši. V takovém prostředí by bylo hodně témat k přemýšlení, takže bych si tolik nepřipomínal, jak daleko jsem od domova."
„Jen tři roky cesty."
„Ty to říkáš tak, jako bys nevěděl, že tři palubní roky znamenají padesát let kosmických. Navíc náš koráb nepřilétá každý den, ale jednou za století. A... ještě ke všemu, naše mise prozkoumaly zatím jen velmi nepatrnou oblast téhle jediné galaxie!"

„Ale sféra našeho vlivu pořád poroste a jednou to bude celá galaxie.“
„Ale já vím. Proč myslíš, že jsem si zvolil svoji práci psycho-dynamika? Proč bych jinak byl tady a učil se, jak zasahovat do zdejšího světa, do kterého sám nepatřím? 'K vytvoření společenství vnímavých bytostí, s jehož růstem se všichni budeme společně přibližovat k vesmírnému ideálu života.' Pěkné heslo! Avšak v praxi to vypadá spíš tak, že jen pár vybraným rasám bude umožněno využívat všech svobod budované Kosmické unie.“
„To není tak přesně řečeno, Mwyre. Vezmi si třeba tyhle bytosti, do jejichž světa, jak říkáš, zasahujeme. Posuď, jak využívali atomovou energii, když se jim podařilo ji objevit. A při rychlosti jejich současného vývoje by k ní znovu dospěli tak za jedno až dvě století. A zanedlouho poté už by stavěli vesmírné koráby. A i když časový faktor značně zužuje perspektivy mezihvězdných styků, nelze je zanedbat. Jistě bys nechtěl, aby se takováhle banda divochů vrhla na celou galaxii?
Nejprve je ponecháme rozvinout samy sebe; až potom uvidíme,
jestli se jim dá věřit. A i kdyby ne, budou aspoň žít šťastně na své vlastní planetě, žít život, který pro ně vytvořila Velká Nauka. Musíme pamatovat, že se už dlouho snaží o vytvoření míru na Zemi; toho však nikdy sami bez cizí pomoci nedosáhnou. Neříkám, že jsem sám nějaký svatoušek, Mwyre. Avšak naše práce mi alespoň dává pocit, že nejsem v tomhle vesmíru úplně zbytečně.“
Vzhledem v velkým ztrátám bylo ten rok hodně povyšování. Kapitán Thomas Danielis byl povýšen do hodnosti majora za své zásluhy při potlačení revolty obyvatel Los Angeles. A brzy po Maricopské bitvě, kde byli loajalisté krvavě rozprášeni, když se pokoušeli prorazit sevření sierrských rebelů v San Joaquin Valley, byl povýšen na podplukovníka. Jejich armáda nyní dostala rozkaz k přesunu na sever; museli se opatrně pohybovat na dostřel od pobřeží, neboť mohli kdykoli očekávat útok z východu. Naštěstí se zdálo, že jsou Brodskyho přívrženci zrovna zaměstnáni upevňováním svých dobytých pozic. Horší to bylo s partyzány a se zákopovou strategií bosských osad. Po jednom takovém větším střetu se armáda právě zastavila nedaleko Pinnacleského pohoří, aby zde nabrala čerstvých sil. Danielis se procházel táborem mezi řadami stanů a děl. Všude okolo odpočívali vojáci, někteří podřimovali, jiní rozprávěli nebo hráli kostky, další jen tak pozorovali jasnou modrou oblohu. V teplém ovzduší se mísil kouř ohňů se zápachem koní, mul, hnoje, potu a oleje na boty; zeleň okolních kopců se již pomalu připravovala na čas podzimu. Danielis mohl zatím zahálet, neboť porada, kterou svolal generál, měla začít až později. Nemohl potlačit svůj vnitřní neklid. Jsem tedy už otec, pomyslil si, a ještě jsem své dítě ani neviděl.
Měl jsem však zatím štěstí. Jsem živ a zdráv. Vzpomněl si hned na to, jak mu u Maricopy umíral pod rukama Jacobsen. Nikdy by neřekl, že v jednom lidském těle může být tolik krve. I když člověk už pak snad ani není člověkem, když už jen křičí nesnesitelnou bolestí a čeká, že ho vysvobodí věčná temnota.
A já si dříve myslel, že válka je zajímavá. A zatím... hlad, žízeň, vyčerpání, hrůza, mrzačení, smrt, a pořád dokola... až se z člověka postupně stane bezcitné zvíře... Mám toho dost. Až bude po všem, stanu se obchodníkem. Až bude zničen bossmanský řád a nastane období ekonomické integrace, bude určitě dost příležitostí,
jak vyniknout, ale v míru, bez zbraně v ruce. Danielis si uvědomil, že se mu vracejí myšlenky, jimiž se zabýval už před měsícem. O čem by tady, k čertu, měl taky člověk přemýšlet?!
Pomalým tempem se dostal až do blízkosti velkého stanu, kde byli vyslýcháni zajatci. Dva vojíni právě vedli dovnitř nějakého muže. Byl hřmotné postavy a ve tváři měl zachmuřený výraz. Jeho vlasy měly barvu slámy a podle proužků to byl seržant. Jinak neměl na sobě žádnou uniformu, pouze znak Wardena Echevarryho, bosse této části příbřežních hor. Z jeho vzezření Danielis usoudil, že v míru pracuje jako nějaký řemeslnili; teď je vojákem soukromé armády, která brání Echevarryho ohrožené zájmy; zajali jej při včerejších bojích.
Danielis zničeno nic zahnul za nimi. Vešel do stanu, zrovna když kapitán Lambert, buclatý oficír sedící za přenosným stolkem, dokončil úvodní otázky. Uvnitř bylo poměrně šero, takže Danielis musel trošku mžourat.
„Ah.“ Důstojník rozvědky se počal kvapně zdvíhat. „Přejete si pane?“
„Pohov,“ řekl Danielis. „Jen jsem si přišel poslechnout zajatce.“
„Nuže. pokusím se, abyste byl spokojen.“ Lambert se znovu posadil a zadíval se na hromotluka, který stál přihrbeně mezi svými strážci, mírně rozkročen. „Tak, seržante, teď budeme od vás chtít slyšet pár věcí.“
„Jsem povinen říct vám svoje jméno, hodnost a původ,“ zavrčel zajatec. „To už jsem vám všechno řek'.“
„Hm - m - m, to není tak jednoduché. Vy nejste nepřátelský voják, ale účastnili rebelie proti vládě své vlastní země.“

„Čerta starýho! Já jsem Echevarryho muž.“ - „Takže?“
„Takže jen Echevarry určuje, kdo je můj právoplatný soudce. A Eche-varry uznává Brodskyho. Jestli je tu teda někdo rebel, tak jste to vy.“
„Zákony byly změněny.“
„Ten váš zasranej Fallon nemá žádný právo měnit zákony. A už vůbec ne sahat na Ústavu. Já nejsem žádnej blbec, kapitáne, já jsem taky chodil do školy. A náš Warden čte svejm lidem Ústavu každej rok.“
„Časy se změnily od té doby, co byla napsána,“ řekl Lambert. Jeho tón se přiostřil. „Ale já se s vámi nebudu přít. Kolik má vaše osada střelců a kolik lučištníků?“
Ticho.
„Chci vám to trochu usnadnit,“ pokračoval Lambert. „Nechci od vás nic, čím byste zrazoval svoje lidi. Chci si jen ověřit některé údaje, které jsou nám již známy.“
Zajatec jenom rozčileně zavrtěl hlavou.
Lambert beze slov pokynul a jeden z vojínů popošel za zajatce a zkroutil mu ruku.
„To by mi Echevarry nikdy neudělal,“ zasyčel hromotluk skrze zbělalé rty.
„Jistěže ne,“ odpověděl Lambert. „Jste přece jeho muž.“
„Vy si myslíte, že ze mě uděláte jen číslo v nákým seznamu ve Frisku? Kašlu na vás; já jsem stál a vždycky budu stát za svým bossem!“
Lambert znovu pokynul. Vojím přitlačil.
„Zadržte!“ vyštěkl Danielis.
Vojín překvapeně pustil zajatcovu paži. Ten se namáhavě nadýchl.
„Udivujete mne, kapitáne Larnberte,“ řekl Danielis. Cítil, jak rudne ve tváři. „Jestli tohle je vaše obvyklá praxe, pak se těšte na vojenský soud.“
„Ne, pane, to ne,“ odpověděl Lambert tichým hlasem. „Čestně. Jenže... oni vůbec nechtějí mluvit. Skoro žádný z nich. Co mám pak dělat?“
„Řídit se válečnými zákony.“
„Proti rebelům?“
„Odveďte toho muže,“ přikázal Danielis. Vojíni trošku zaváhali, než vykonali jeho rozkaz.
„Promiňte, pane,“ mumlal Lambert. „Chtěl bych říct... víte, přišel jsem už o mnoho přátel. A nechtěl jsem prostě ztratit další jen kvůli tomu, že nám nechtějí nic prozradit.“
„To já také nechci.“ Danielis pomalu začínal s kapitánem soucítit. Posadil se na stůl a začal balit cigaretu. „Ale musíte si uvědomit, že nevedeme řádnou válku, takže vlastně paradoxně musíme ještě více dbát na dodržování válečných konvencí.“
„Tomu moc nerozumím, pane.“
Danielis dokončil cigaretu a podal ji Lambertovi; něco jako ratolest míru. Pak si začal ubalovat jinou. „Rebelové nejsou podle svého mínění rebely,“ řekl. „Oni jsou věrni tradici, kterou se my snažíme oslabit anebo dokonce úplně zničit. Podívejme se na to blíže. Průměrný boss je dneska docela dobrý představený. A ať si je potomkem vrahounů, kteří nejspíše svůj majetek získali všelijak v dobách zmatků, nyní již je jeho rod integrovaný do oblasti, které vládne. A je si toho dobře vědom a jeho lidé ho uznávají. Je s nimi srostlý a je pro ně symbolem jejich
společnosti a jejích úspěchů, tradic a částečné nezávislosti. Je-li takový poddaný v nesnázích, nemusí se propracovávat složitými byrokratickými strukturami, ale jde přímo za svým bossem. Jeho povinnosti jsou jasné stejně jako vaše a jsou mnohem náročnější, chce-li si uchovat své výsady. Vede své lidi celým jejich životem a účastní se všeho, co je pro ně důležité - svatby, krtiny a všechny další důležité ceremonie. Jeho předkové si s předky ostatních hráli na stejném písku po několik století. Celá osada je má všechny v živé paměti. On prostě náleží k nim.
Inu, a tohle vše musí být překonáno, abychom mohli postoupit na vyšší stupeň společenského zřízení. Nemůžeme toho však dosáhnout, jestliže si všechny znepřátelíme. My neporazíme armádu; my jsme spíše něco jako pořádková služba, která potlačuje nepokoje v nějakém městě: Naši protivníci jsou nedílnou součástí naší vlastní společnosti.“
Lambert mu připálil sirkou. Danielis vdechl kouř a dokončil svoji myšlenku: „A ještě jednu věc. Musíme si, kapitáne, uvědomit, že celé federální ozbrojené síly, to jest fallonité a Brodskyho přívrženci dohromady, nejsou zas tak početné. Jsou to všechno jenom mladíci, kteří v životě ještě nic nedokázali, zkrachovalí vesničani, chudí měšťané, dobrodruzi nebo lidé, kteří slouží v armádě proto, že jedině tam vidí nějakou vyšší organizovanost, kterou považují za dobrou a kterou nenalezli ve svém civilním životě.“

„Obávám se, pane, že jsem vás teď plně nepochopil. Ty úvahy jsou na mě příliš abstraktní.“
„Nevadí,“ vydechl Danielis. „Prostě jde o to, že ve skutečnosti je teď v zemi více bojovníků zorganizovaných v různých soukromých armádách, než v celé rozdvojené federální armádě dohromady. Kdyby se bossům podařilo vytvořit jednotné velení, znamenalo by to konec Fallonovy vlády. Naštěstí zde hraje roli jejich provinciální hrdost a jejich geografické rozdělení, takže se to nejspíše nestane; pokud bychom je ovšem nevy-dráždili do takové míry, že by jejich lokální zájmy šly stranou. Takže to, co my chceme, aby si průměrný svobodný rolník nebo i průměrný boss myslel, je: 'Inu, ti falloniti nejsou zas tak zlí, a když si je nepopudím a budu stát spíše na jejich straně, nemusel bych tím do budoucna moc ztratit a dokonce možná i získat, na úkor těch, kdo se jim postaví a budou s nimi bojovat až do konce.' Už chápete?“
„A - ano. Myslím, že ano.“
„Jste bystrý chlapík, Larnberte. Nemusíte z našich zajatců informace vytloukat. Přechytračte je.“
„Pokusím se, pane.“
„Dobrá.“ Danielis pohlédl na hodinky, které tradičně dostávají spolu se šavlí všichni, kdo jsou povyšováni do důstonické hodnosti. (Takové věci jsou pro obyčejné lidi cenově nedostupné. V době hromadné produkce však tomu tak nebývalo- a možná, že v nastupujícím věku...) „Musím jít. Nashledanou.“
Když opouštěl stan, cítil se v poněkud lepší náladě, než předtím. Bezpochyby jsem rozený kazatel, řekl si, a nikdy nemám žaludek na nějaké obhroublosti, dokonce o mě koluje řada vtipů; ale když se mi podaří prosadit nějakou myšlenku, kterou oni pak uznají jako dobrou, stačí mi to ke štěstí. K uším mu zalétla nějaká melodie. Opodál pod stromem sedělo pár mužů a zpívalo, jeden hrál na banjo. Najednou zjistil, že si pohvizduje s nimi. Je vynikající, že mužstvu ještě zůstalo tolik morálky, po Maricopě a po dlouhém pochodu na sever, jehož účel nikdo neznal.
Schůzovní stan byl dost veliký na to, aby se mu s klidem říkalo pavilón. U vchodu stály dvě stráže. Byl mezi posledními příchozími a našel si místo až na konci stolu naproti brigádnímu generálovi Perezovi. Vzduch byl zamlžený kouřem z cigaret a okolo se nesl šum tlumeného hovoru, avšak tváře všech byly napjaté. Když ale vstoupil muž se znamením Jin a Jang na prsou, všichni jakoby na povel ihned ztichli. Danielis překvapeně hleděl na filozofa Woodwortha. Naposled jej viděl v Los Angeles a očekával, že v Esperském centru zůstane. Musel se sem dostat nějakým speciálem, s nějakými zvláštními rozkazy...
Perez jej představil. Oba zůstali stát, zatímco šije všichni důstojníci prohlíželi.
„Mám pro vás důležité zprávy, pánové,“ řekl Perez velmi klidným hlasem. „Svoji přítomnost zde můžete pokládat za velkou čest. Znamená to, že máte moji plnou důvěru, za prvé co se týče vaší absolutní diskrétnosti o tom, co se tady dozvíte, za druhé pro realizaci extrémně obtížné operace.“ Danielis překvapeně zjistil, že není přítomno několik mužů, jejichž hodnosti po tom volaly.
„Opakuji,'' řekl Perez, „jakýkoli únik informací a celá akce je zničena. V takovém případě se válka povleče dál celé měsíce nebo i roky. Víte dobře, jak neutěšená je naše nynější pozice. Víte také, že se dá očekávat ještě další zhoršení, jak se budou zásoby proviantu, jehož přísuny nám nepřítel blokuje, postupně tenčit. Mohli bychom dokonce být i poraženi.
Neříkám to nijak pesimisticky, taková je realita. Mohli bychom tuhle válku prohrát.
Na druhé straně, podaří-li se nám uvést tento plán do života, je možné, že nepřítele zneškodníme již tento měsíc.“
Udělal pauzu, aby měli všichni čas na vstřebání nových informací. Pak pokračoval:
„Plán byl vypracován generálním štábem ve spolupráci s Esperským centrem v San Francisku před několika týdny. Proto jsme se teď ubírali severním směrem -“
Počkal, až se uklidní vzniklý šum. „Ano, víme, že Esperský Rád je v politických záležitostech neutrální. Víme však také, že se brání, je-li napaden. A jak jste zřejmě slyšeli, rebelové se zmocnili Napského údolí s jeho osadou a od té doby rozšiřují o Rádu nepěkné pomluvy. Chcete k tomu něco dodat, filozofe Woodworthe?“
Muž v modrém šatu pokývl, a pak začal chladným hlasem: „Máme svoje vlastní prostředky na získávání informací, výzvědnou službu, jak vy to nazýváte, takže vše, co vám ted budu říkat, jsou ověřená fakta. Svatá Helena byla napadena v momentu, kdy byla většina mistrů pryč, protože zrovna pomáhali při zakládání nové komunity v Montaně.“ Jak se mohli přemístit tak rychle ? pomyslel si Danielis. Teleport nebo co? „Sami nevíme, jestli o tom nepřítel věděl, nebo

jestli to prostě byla jen šťastná náhoda. Nicméně když dva nebo tři přítomní mistři přišli a snažili se je vyhostit, vypukl boj, ve kterém byli zabiti dříve, než stačili účinně zakročit.“ Usmál se. „Nechceme říkat, že jsme nesmrtelní, kromě toho, jak je každá živá bytost svým způsobem nesmrtelná. Stejně tak nejsme neporazitelní... Svatá Helena je tedy nyní obsazena. Nechceme v tomto okamžiku podnikat žádné kroky, neboť by tím mohlo být poškozeno mnoho obyvatel komunity. Co se týče těch historek, které pouštějí do oběhu nepřátelské jednotky, myslím, že bych na jejich místě učinil totéž, kdybych měl takovou příležitost. Všichni totiž ví, že mistr může dělat věci, které normální člověk neumí. A vojáci, kteří nějak poškodili Rád, se obávají jakési nadpřirozené pomsty. Všichni, co tady sedíte, jste vzdělaní lidé, takže vám je jasné, že v tom nic nadpřirozeného není, je to jen cesta rozvíjení schopností, které dřímají ve většině z nás. Víte také, že Řád nikdy nepočítá s žádnou odplatou. Avšak obyčejný pěšák neuvažuje jako vy. Proto musí jeho nadřízení nějak pozvednout jeho morálku. Podstrčí tedy nějaké zařízení a řeknou, že to, co mistři ve skutečnosti používali, byly jen stroje. Vyspělá technologie, jistě, ale pouhá sada přístrojů, které mohou být vy-
řazeny z provozu, stejně jako každé zařízení. Stačí se jim jen neohroženě postavit. A to je přesně to, co nepřítel udělal.
Znamená to tedy ohrožení Řádu; nemůžeme navíc nechat útok na naše lidi bez odplaty. A tak rozhodla Esperská Centrála, že vám pomůže. Čím dříve tahle válka skončí, tím lépe pro všechny.“
Okolo stolu to zašumělo, semtam se ozvaly radostné výkřiky. Danielis cítil, jak mu na čele vyráží studený pot. Perez pozdvihl ruku.
„Ne tak hr, prosím,“ řekl generál. „Mistři za vás neporazí nepřítele. K tomu, čím hodlají přispět k našemu vítězství, dospěli po obtížném rozhodování. Myslím, eh, že osobní kariéra, eh, každého Espera bude mnoho let tímto násilím značně ztížena. Přinášejí nám velkou oběť.
Dle jejich zákonů mohou užít psionik k obraně osady před útokem... Oukej, útok na San Francisko tedy bude útokem na jejich Centrum, na jejich světové velení.“
Poznání toho, co má přijít, Danielise úplně omráčilo, takže jen stěží vnímal Perezova další slova:
„Pojďme se teď podívat na plán naší strategie. V současné chvíli má nepřítel pod kontrolou více jak polovinu Kalifornie, celý Oregon a Idaho a podstatnou část Washingtonu. My, tedy tato armáda, použijeme poslední přístupovou cestu, kterou k Frisku máme. Nepřítel se ji ještě nepokusil zneškodnit kvůli vojsku, které jsme stáhli ze severu a které teď tvoří dobrou obranu města. A Brodskyovci získávají zatím jinde daleko více a za menší cenu.
Nemůžou zaútočit ani na město, to by bylo také neúspěšné. Stále totiž držíme Puget Sound a jihokalifornské přístavy. Naše lodi přivážejí více než dostatečné zásoby potravin a munice a nepřátelská námořní síla je o mnoho slabší než naše: jsou to hlavně škunery zapůjčené bossmany, operující okolo Portlandu. Mohli by se sice zmocnit některého našeho konvoje, avšak zatím tak neučinili, protože jim to nestojí za námahu; vypravili bychom prostě jiné, lépe střežené. A nakonec, nedostanou se do San Františka ani ze Zátoky, jelikož máme dělostřelectvo a raketomety na obou stranách Golden Gate. Jediné, co se jim po moři může podařit, je udržovat si spojení s Havají nebo Aljaškou.
Přesto všechno je jejich hlavním cílem Saň Francisko. Musí jím být, je to sídlo vlády a průmyslové výroby, srdce národa.
A tady začíná náš plán. Zaútočíme znovu na Sierrskou armádu i s jejími pomocnými sbory. Půjdeme na ně ze San José. Je to všechno perfektně logický manévr. Jestli se podaří, budou nepřátelské kalifornské
síly rozděleny na dvě poloviny. A je nám známo, že se již soustřeďují v očekávání takového našeho pokusu.
My však tu bitvu prohrajeme. Dáme jim zabrat, ale necháme se odrazit. To je na tom to nejtěžší: Naaranžovat těžkou porážku, dokonce i pro vlastní muže, ale udržet dobrou disciplínu. Budeme muset okolo toho vyřešit mnoho detailů.
Ustoupíme na sever, po Peninsule směrem k Frisku. Nepřítel nás zcela jistě bude pronásledovat. Musí to vypadat jako jeho jedinečná šance, aby nás zničil a zmocnil se zároveň města.
A až bude dost daleko na Peninsule a bude mít po jednom boku oceán a po druhém Zátoku, zaskočíme jej zezadu. Esperští mistři nám v tu chvíli pomohou. A tak bude nepřítel v pasti, uzavřen mezi námi a obrannými silami hlavního města. Co nestačí mistři, dodělám pak za ně my. Ze Sierrské armády nezbyde zhola nic, až na pár vystrašených vojáčků. Zbytek války bude pak už jen rutinní pročišťovací operací.
Je to brilantní strategie. A jako každou takovou je velmi náročné uskutečnit ji přesně. Troufneme si na to?“

Danielis se s ostatními důstojníky neozval. Ustaraně zrovna přemýšlel o Lauře. Severně a napravo se bojovalo. Občas bylo slyšet dělo nebo výstřely z pušek; nad trávou a větrem zprohýbanými duby, které pokrývaly celé pohoří, se vznášel dým. Od pobřeží se ozýval jen příboj, čerstvý vánek a syčení písku přesýpaného na dunách.
Mackenzie vjel na pláž, kde se postupovalo nejlépe a odkud byl také nejlepší výhled. Většina pluku jela dále od břehu, v pěkné divočině: drsná půda, lesy, zbytky starých příbytků - to všechno ztěžovalo a zpomalovalo postup. Dříve to byla hustě zalidněná oblast, ale jedna pekelná puma tu nadělala takovou spoušť, že dnešní značně zredukovaná populace neměla na tak neplodné půdě reálnou šanci na prosperitu. Zatím se zdálo, že se nepřítel odtud úplně stáhl.
To však určitě nebylo důvodem, proč postupovali jeho Rolling Stones zrovna tudy. Mohli je klidně postavit do hlavní linie útoku na nepřítele místo jednotek, které vybrali a které teď před sebou ženou nepřítele až k San Franciscu. Rolling Stones utrpěli už v téhle válce několikrát krvavé ztráty; když byli odveleni z Calistogy, aby pomohli vypudit fallonity ze severní Kalifornie. Udělali to však tak důkladně, že teď už tam byla třeba
jen velmi malá udržovací síla. Skoro celá Sierrská armáda se pak nedávno shromáždila v Modestu a střetla se s nepřátelskými silami pochodujícími severně, které na ni zaútočily ze San José. Podařilo se jim zahnat je ria ústup. Ještě jeden dva dny a to bílé město by se mělo před nimi vynořit.
A nepřítel si bude jistý, že se mu tam podaří zastavit náš postup, když bude posílen o městskou obranu, pomyslel si Mackenzie. A my je budeme muset ostřelovat granáty: možná, že dokonce budeme muset bojovat od ulice k ulici. Lauro, dítě moje, přežiješ to tam všechno?
Samozřejmě, že se to tak nemusí stát. Možná, že vyjde můj plán a že lehce vyhrajeme. Jaké je to 'možná' ošklivé slovo!
Tleskl rukama o sebe, rozlehlo se to jako výstřel z pistole.
Speyer se po něm podíval. Majorovi příbuzní byli v bezpečí; dokonce se na ně mohl jet podívat do Mount Lassenu. když bylo po severním tažení. „Není to žádný med," řekl.
„Je to prašivá válka." odpověděl Mackenzie rozzlobeným tónem. „Tvrdá pro všechny."
Speyer pokrčil rameny. „Myslím, že se výrazně neliší od většiny předešlých, až na to, že teď stojí na obou stranách jen armády Pacifických států."
„Víte zatraceně dobře, že jsem takovéhle válčení nikdy nemiloval, ať to bylo proti komukoli."
„To asi my všichni."
„Až budu potřebovat kněze, řeknu si.u
„Promiňte." řekl Speyer vážným tónem.
„I vy mi promiňte," řekl Mackenzie pojednou kajícným tónem. „Tečou mi nervy. Ksakru! Radši bych byl, aby už se začlo něco dít."
„Tomu bych se vůbec nedivil. Ten jejich záhadný ústup mi nějak nevoní."
Mackenzie se ohlédl.
Napravo se na obzoru tyčily vrcholky kopců, za nimiž se rozkládalo pásmo hor San Bruno, nízké, ale masivní. Sem tam zahlédl někoho z vlastních lidí, ať už na koni nebo pěšího. Nad hlavou mu vrčelo letadlo. Avšak všude okolo bylo plno místa na to. aby se tam někde skrylo nepřátelské hnízdo. Každou chvíli se mohlo strhnout nové peklo... i když by to jistě nebylo nic tak vážného a za chvíli by bylo po všem, zasáhly by houfnice a bajonety, ztrát by bylo málo. (Každá z těch obětí je přece mrtvý člověk, kterého bude oplakávat žena s dětmi; nebo mrzák vytřeštěně pozorující pahýl své končetiny, nebo ubožák, jehož výbuch připraví o oči a kus obličeje... ale co je to za nevojenské úvahy?)
Aby se trochu rozptýlil, Mackenzie pohlédl doleva, Zelenošedý oceán se třpytil široko daleko kam oko dohlédlo a nepokojně se vlnil, aby se pak u břehu vzepjal v řadu hřebenatých vln, které se neustále nezkrotně zdvíhaly, aby pak s dunivým burácením zase klesly. Cítil sůl a chaluhy. Pár racků skřehotalo nad oslnivě zářivými písky. Koleni nebyla žádná plachetnice ani parník - jen veliká prázdnota. Konvoje z Puget Soundu do San Franciska i rychlé škunery uhelných bossů byly skryty na mile daleko za horizontem.
Tak to alespoň mělo být. Snad se tam na vodě všechno daří tak, jak bylo plánováno. Teď už mohl jen doufat. A... byl to jeho nápad. Jamese Mackenzieho. který přednesl na poradě, již svolal generál Cruikshank mezi bitvami u Mariposy a Saň José; byl to ten samý James Mackenzie, který poprvé přišel s myšlenkou, aby Sierrská armáda sestoupila z hor. také on to byl, kdo odhalil ten obrovský esperský podfuk a zároveň povzbudil své muže k nesmírné bojovnosti, aniž by jim prozradil, že se za tím humbukem skrývá záhada, jakou by si ani sami nedovedli představit. Jeho jméno jednou bude ve všech kronikách, o tomhle plukovníkovi se

budou ještě za pul tisíciletí zpívat oslavné písně.
Jen on se vůbec na něco takového necítil. James Mackenzie věděl, že ani v nejlepší kondici není více než nadprůměrný velitel, zatímco teď se v jeho hlavě nacházela jen únava, otupělost a strach o osud jeho dcery. Sám se obával toho, že bude jednoho dne zmrzačen. Často se dokonce musel opít do němoty, aby mohl usnout. Byl sice oholený, neboť důstojník musí neustále jít svým podřízeným vzorem, ale bylo mu jasné, že kdyby takovéhle věci neměl dávno v krvi, byl by teď stejně zarostlý jako každý obyčejný vojín. Jeho uniforma byla vybledlá a ošuntělá a jeho ústa již několik dní úpěnlivě toužila po tabáku, avšak kvůli nějakým problémům na provianťáku jim vázly dodávky, a tak byli rádi, že se vůbec nají. Poslední dobou byl rád, že vymyslí vůbec něco. jinak se většinou takhle beze smyslu projížděl a celou dobu si jen přál, aby už všechen ten zmatek jednou skončil. Stejně jednoho dne zemře, ať už jako vítěz či poražený. Cítil, jak jeho opotřebovaná tělesná schránka postupně chřadne: čím dál víc ho pobolívaly artritické klouby, krátil se mu dech, usínal stále častěji uprostřed nedokončených věcí. Jeho konec bude jednou stejně fádní a osamělý jako smrt kteréhokoli jiného člověka. Hrdina? Neucelíte se vvsmát!
Přeladil se zase na aktuální situaci. Za ním doprovázela hlavní část pěchoty po pláži dělostřelectvo, tvořené asi tisícem mužů a lafetami, muničními vozy, nákladními vozy taženými mulami, několika nákladními a jedním Obrněným autem. Zdálky připomínali šedohnědou beztvarou hmotu, na jejímž vrcholu se pohybují vojenské helmice. Šli ve volném, neuspořádaném tvaru, v ruce pušky nebo luky. Plážový písek tlumil zvuky jejich kroků, takže bylo slyšet jen řev příboje a kvílení větru. Když se však ten chvílemi trošku uklidnil, uslyšel vždy Mackenzie hex corps - družstvo šamanů: asi tucet starších, větrem ošlehaných chlapíků, většinou Indiánů. Vezli si s sebou magické hůlky a společně si hvízdali Píseň na zahánění čarodějnic. Mackenzie sám v žádná kouzla nevěřil, ale vždycky, když mu ten zvuk dolehl k uším, přejel mu bezděky mráz po zádech.
Všechno je v nejlepším pořádku, ujišťoval se. Daří se nám.
A pak: Ale Phil měl pravdu. Všechno to nějak smrdí. Nepřítel se přece logicky měl snažit probojovat k jižní ústupové cestě a ne se nechat hnát před námi.
Z boku se tryskem blížil kapitán Huls. Když zastavil těsně před generálem svého koně, rozlétl se na všechny strany písek od kopyt jeho koně. „Hlášení průzkumníků, pane.“
„Nuže?“ Mackenzie si uvědomil, že skoro zakřičel. „Ven s tím.“
„Byla pozorována zvýšená aktivita nepřítele asi pět mil severovýchodně. Zdá se, že se k nám blíží jejich baterie.“
Mackenzie ztuhl. „To nevíte nic určitějšího?“
„Zatím ne. pane. je tady strašně nepřehledný terén.“
„Tak vyšlete průzkumná letadla, proboha!“
„Ano, pane. Pošlu taky ještě další průzkumníky.“
„Zastupte mě tu. Phile.“ Mackenzie se rozjel k rádiovému vozu. Měl sice u svého sedla vysílačku, ale jelikož San Františko nepřetržitě rušilo všechny frekvence, bylo třeba velmi silného signálu, aby bylo možno dorozumět se i na pouhých pár mil. Hlídky musely komunikovat přes posly.
Zaregistroval, že střelby ve vnitrozemí ubylo. Někde tam dále od pobřeží Peninsuly, kus severněji, kde vzniklo pár nových osad, vedlo několik slušných silnic. Těch by mohl nepřítel, který stále tuto oblast kontroluje, využít k rychlým přesunům.
Kdyby opustili svoje pozice a napadli nás z boku, tam, kde jsme nejslabší...
Nějaký hlas z polního štábu převzal jeho hlášení a sdělil mu novinky odjinud. Mackenzie jej sotva slyšel přes všechna ta pískání a šumění, která se ozývala z reproduktoru. Velké manévry nalevo i napravo, ano, vypadá to, že se fallonniti pokusí o průlom. Stejně tak to mohla být i léčka. Hlavní část Sieřanů musí proto zatím zůstat tam, kde je, dokud se situace nevyjasní. Rolling Stones tedy musí nějakou dobu vydržet sami.
„To zvládnem.“ Mackenzie se vrátil do čela svých jednotek. Speyer vyslechl čerstvé zprávy s pochmurným pokyvováním.
„Měli bychom se připravit.“
„M - hm.“ Nastalo rozdělování rozkazů a Mackenziemu až šla hlava kolem z toho, jak si k němu důjstojník za důstojníkem přijížděli pro instrukce. Vysunuté útvary se budou muset přimknout. Musí ubránit pláž, před kterou je v těsné blízkosti terénní zlom.
Všechno kolem se dalo do pohybu: vojáci se jen hemžili, koně rzali a děla se připravovala do pohotovosti. Průzkumné letadlo už se vracelo a letělo přitom poměrně nízko, aby se dostalo do vzdálenosti, z které se dá vyslat rádiová zpráva. Ano, zdá se nepochybné, že se schyluje k nepřátelskému útoku: těžko říct, jakou silou nepřítel disponuje, protože skrz ty zatracené stromy není dolů

do vyschlého koryta, kterým postupují, ze vzduchu dobře vidět. Je možné, že nasadili i celou brigádu.
Mackenzie si vybral pro stanoviště svého štábu vrcholek jedné vy-výšeniny. Měl u sebe i své posly. Řada dělostřelectva se rozvinula pod ním, napříč břehem. Za nimi čekala jízda se svými nablýskanými kopími a s nimi podpůrná pěchotní rota. Ostatní pěšáci se rozptýlili v okolí. Z moře jako by se již ozývaly zvuky kanonády, to příboj neustával ve svém hřmotu, a rackové se začínali shromažďovat okolo, jako by věděli, že již zanedlouho tu pro ně bude spousta potravy.
„Myslíte, že se udržíme?“ zeptal se Speyer.
„Jistě,“ řekl Mackenzie. „Jestli přijdou po pláži, dostanou se do naší boční palby a zároveň můžeme ostřelovat i jejich čelo. A jestli půjdou shora, pak je to učebnicový příklad obranného terénu. Samozřejmě, jestliže vyšlou ještě další jednotky dál do vnitrozemí, budeme odříznuti od zbytku naší armády, ale to teď není naše hlavní starost.“
„Asi doufají, že se nám dostanou do zad.“
„Zřejmě. Árii to však není od nich nijak zvlášť chytré. Můžeme se do Friska dostat stejně, ať už postupem nebo ústupem.“
„Pokud nám ovšem nevyjdou vstříc obranné městské jednotky.“
„I tak. Početně jsme na tom asi tak stejně a my máme více střeliva i pohonných hmot. A ještě navíc máme přídavné bosské sbory, které jsou zvyklé na chaotické boje v těžkém horském terénu. ''
„Jestli se nám podaří je odrazit - „ Speyer v půlce věty stiskl rty a zamyslel se.
„Tak?“ řekl Mackenzie.
„Nic.“
„Ale ano, chtěl jste mi připomenout, co nás čeká dále: jak se nárn asi podaří dobýt město bez příliš velkých ztrát na obou stranách? Snad nám bude Bůh nápomocen. Je jasné, že to bude tvrdý oříšek.''
Speyer zachmuřeně odvrátil zrak. Rozhostilo se ticho.
Čekání na nepřítele se zdálo být nekonečné. A pak se konečně objevil. Nejprve se zpoza dun vynořilo jen pár předsunutých jezdců, ale pak už se vyrojila celá síla postupující z okolních lesu, přes vrcholky i rokle. Mackenzie přijímal jednu depeši za druhou; veliká síla, téměř dvakrát početnější než my, ale s minimem dělostřelectva; mají už velmi málo pohonných hmot, takže se při všech svých přesunech musí opírat převážně o tažná zvířata. Evidentně mají v úmyslu zaútočit a přijmout ztráty, aby mohli od Rolling Stonů ukořistit nějakou výzbroj.
Mackenzie vydal příslušné rozkazy.
Nepřítel se začal formovat, ve vzdálenosti asi jedné míle. Mackenzie je sledoval polním dalekohledem a již rozpoznával červené šerpy Ma-derských Koní i třepotající se zlaté praporce Španělu. S oběma útvary se již dříve účastnil tažení a mohl teď dolare využít svých zkušeností -Ivesova oblíbená formace je útok tupým klínem... Ve slunečním svitu se v dálce leskl jeden obrněný vůz a několik polních děl tažených koňskými spřeženími.
Polnice hlasitě udaly pokyn k útoku. Fallonská jízda, sklonila kopí a pobídla koně do cvalu. Postupně získávala rychlost, až se země otřásala pod údery kopyt. A pak se dala do pohybu i pěchota. Obrněný vůz se pohyboval mezi její první a druhou řadou. Zdálo se však, že nenese žádný raketomet a ani z jeho palebných otvorů nečouhaly kulomety. Jsou to dobří vojáci, pomyslel si Mackenzie, postupují velmi spořádaně i přes ten členitý terén, šik za šikem. Jsou to určitě zkušení veteráni. Netěšil se na to, co muselo přijít.
Obránci zatím čekali. Z vrcholků, na nichž se krčily minometné a střelecké oddíly, zazněla palba. Jeden z útočících jezdců znenadání zakolísal a spadl z koně na zem. Jeho místo okamžitě doplnil další ze zadní řady. Mackenzie pohlédl na houfnice. Jeho muži napjatě vyčkávali u mířidel. Jen počkat, až se nepřítel přiblíží na dostřel. A teď! Yamaguči na svém koni hned za artilerií tasil šavli a mávl jí vzduchem. Hned nato zahřměly první výstřely. Skrz oblaka dýmu probleskovaly ohnivé zášlehy a v místech, kde do řad útočníků dopadaly první šrapnely, se zvedala mračna písku a. prachu. A pak už se dělostřelci dostali do svého pravidelného rytmu - nabít, zamířit, vystřelit. Každou minutu stejný rituál, který dovoloval hlavním dostatečně vychladnout a stačil přitom rozbíjet řady nepřátel. Na zemi řvali koně ležící v kalužích krve a vlastních vnitřnostech. Ztráty však zatím nebyly příliš veliké. Maderská kavalerie pokračovala dále v plném trysku. Dostali se již tak blízko, že Mackenzie v dalekohledu rozeznal jednotlivou tvář - červená, pihatá, zcela jistě chlapec z ranče, ze kterého udělali vojáka. Ústa měl otevřená k válečnému pokřiku.
V tu chvíli se zapojili lučištníci za dělostřelectvem. Šípy svištěly jeden za druhým k obloze, mířely poletující racky, a pak se stáčely k zemi, do řad blížících se nepřátel. Všude kolem se rozprostíral dým, z kterého sem tam

probleskovaly hořící duby. Povrch travnatých kopců byl na mnoha místech rozerván krátery po výbuších. Vojáci padali clo písku, mnozí z nich ještě s nepatrnou jiskerkou života, až připomínali na dálku nějaký hmyz, který kdosi zašlápl do země. Polní děla na levém boku nepřátelských šiků se zastavila a vypálila odvetnou salvu. Bez většího efektu... panebože, ten jejich důstojník má ale kuráž! Mackenzie si povšiml, že první řady útočníků jsou již trošku dezorganizovány. Vyšle-li teď proti nim po pláži vlastní jízdu s pěchotou, měla by je bez problémů rozdrtit. „Připravte se na útok," řekl do vysílačky. Za několik sekund zaznamenal vyplnění svého rozkazu. Další dělostřelecká, salva. Blížící se obrněný vůz pojednou zpomalil. Uvnitř něco zadrnčelo, a to poměrně hlasitě, neboť ty zvuky dolehly až k Mackenzieho uším, přes všudypřítomné ohlušující exploze.
Přes nejbližší vrcholek pak přesvištěl modrobílý záblesk. Mackenzie reflexívně zavřel poloosleplené oči. Když je znovu otevřel, spatřil hořící trávník a bizarní výjevy. Jeden Rolling Stone vyběhl s příšerným rykem ze svého úkrytu. Jeho uniforma byla v jednom plameni. Padl na písek a překulil se. Kus pláže se vzedmul v jedné obrovské vlně, vylétl dvacet stop nad zem a roztříštil se o blízký svah. Hořící voják zmizel v té lavině, která pohřbila i jeho druhy.
„Psí paprsek!" zakřičel někdo zděšeně do nastalého chaosu. Piida pod nohama se otřásala. „Espeři!"
Zdálo se to téměř neuvěřitelné, ale náhle zazněl hlas polnice a Sierrská jízda vyrazila do útoku. Minula dělostřelectvo a rozjela se proti neuspořádaným řadám protivníků... Najednou byli koně i jezdci vymrštěni do vzduchu a jen se zmítali v tom obrovském víru. Pak zase dopadli na zem a Mackenzie jako by slyšel praskat jejich kosti. Druhá řada se roztrhla. Koně se vzpínali a prchali do všech směrů. Vzduchem se nesl odporný zápach. Mackenzie vnímal celý svět jakoby v mlze, jako by se mu mozek potácel v lebce z jedné strany na druhou. A už se zpoza kopce vynořil další záblesk, tentokrát výše, a pohřbil zaživa další muže.
„Úplně nás vyhladí," zvolal Speyer mdlým hlasem, který místy úplně zanikal v okolním rachotu. „A zformují znovu své řady, zatímco my se tu budeme potácet -"
„Ne!" zařval Mackenzie. „Mistři musejí být v tom autě. Na ně!"
Většina jízdy se vrátila až k dělostřelcům. Jeden kůň řičel jako šílený a dupal kolem sebe hlava nehlava. Pěchota zatím nehybně stála, ale dalo se čekat, že se dá každnou chvíli na útěk. Pohled napravo prozradil Mackenziemu, že i v nepřátelských řadách zavládl zmatek, také oni byli šokováni tím, co viděli. Avšak jakmile se vzpamatují a zaútočí, nezastaví je už nic... .Jeho vlastní kůň se vzpínal, jako by jej někdo bodal ostruhami do slabin. Mackenzie ho tvrdě udeřil přes zpěněnou hlavu a silně zatal ostruhy. Rozjeli se z kopce směrem k dělostřelcům.
Dole musel použít všechnu svoji sílu, aby zvíře zastavil u jejich hlavní. Zrovna, před očima mu jeden voják padl bezvládně k zemi, přestože na něm na první pohled nebylo známek poranění. Mackenzie seskočil ze sedla a kůň okamžitě uprchl.
Neměl teď čas se jím zabývat. Co dělat? „Rychle sem!" Jeho křik úplně zanikl v okolní vřavě. Avšak najednou vedle něj někdo stál. Speyer. Popadl granát a nabil jej do houfnice. Mackenzie se chopil teleskopu a zamířil spíše citem, napůl naslepo. Uviděl v něm esperský obrněný vůz, který ted nehybně stál mezi mrtvými a raněnými. Na tu dálku se ještě ani nedal zachytit do zorného pole.
Speyer mu pomohl houfnici usadit. Mackenzie škubl odpalovací šňůrou. Dělo zahřmělo a vypálilo. Granát vybuchl o několik yardů blíže. Před nepřátelským vozem se na všechny strany rozlétl písek a kovové střepiny.
Speyer znovu nabil. Mackenzie znovu zamířil a vypálil. Tentokrát přestřelil, ne o moc. Obrněný vůz se otřásl. Snad ten otřes vyřadil Espery uvnitř; alespoň palba psí paprsků ted ustala. Bylo však nutné zaútočit, než nepřítel znovu zorganizuje své řady.
Mackenzie se rozběhl k plukovnímu džípu. Otevřené dveře, posádka prchla. Naskočil na místo řidiče. Speyer zabouchl dveře a usadil se k periskopu raketometu. Mackenzie nastartoval a vyrazil s autem vpřed. Vlajka vztyčená na střeše se tím zrychlením utrhla.
Speyer zamířil a stiskl spoušť. Před nimi se zableskla raketa, a pak explodovala přímo v cíli. Nepřátelský vůz se zakymácel a naklonil. V jeho boku zel černý otvor.
Kdyby mě tak hoši následovali a zaútočili. Hm, jestli ne, tak to mám stejně spočítaný. Mackenzie dupl na brzdy a auto s kvílením zastavilo. Pak rozrazil dveře a vyskočil. Otvor lemovaly zprohýbané zčernalé kusy pancíře. Proklouzl do šerého, zakouřeného vnitřku.
Leželi tam dva Espeři. Řidič byl mrtev. Z hrudi mu čouhal železný plát. Ten druhý, mistr, se zmítal se zvířecím chroptěním mezi svými nelidskými

rekvizitami. Jeho tvář byla zbrocena krví. Mackenzie ho pootočil na bok a strhl z něj šaty. Pak namátkou popadl jednu zkřivenou kovovou trubici a rychle vylezl z auta ven.
Speyer pořád ještě seděl v džípu a ostřeloval kulometem všechny nepřátele, kteří se pokusili přiblížit se. Mackenzie vyskočil na žebřík zničeného vozu, vylezl na jeho střechu a vztyčil se. Jednou rukou mával nad hlavou modrými esperskými šaty, ve druhé svíral kus neznámé zbraně. „Tak pojdte, chlapci!“ snažil se ze všech sil překřičet i vítr. „Dali jsme jim to za vás! To si to s nima máme rozdat sami?“
Kolem ucha mu hvízdla kulka. Dál byl klid. Většina protivníků, jezdci i pěšáci, stáli jako zkamenělí. V tom nastalém tichu nemohl rozpoznat, jestli slyší mořský příboj nebo bušení vlastního srdce.
Pak se ozvala polnice. Hex corps triumfálně zapískali, a pak se rozezněly jejich tamtamy. Roztříštěná sierrská pěchota se k němu muž po muži postupně vydávala. A pak už se připojila i jízda a další a další oddíly. Všichni vojáci se začali sbíhat ze zakouřených kopců.
Mackenzie seskočil do písku a nastoupil do plukovního auta. „Jedem zpátky,“ řekl Speyerovi. „Musíme tu bitvu dotáhnout do konce.“
„Držte hubu!“ vzkřikl Danielis.
Filozof Woodworth na něj překvapeně zíral. V okolním lese se válela hustá mlha, která skrývala pod svým závojem krajinu i s celou brigádou.
Z toho šedého velkého prázdna zněly přitlumené zvuky kol, lidí i zvířat. Zněly unaveně a jaksi osaměle. Vzduch byl studený a vlhký, takže šaty na těle pěkně ztěžkly.
„Ale pane,“ protestoval major Lescarbault. Z jeho vyzáblé tváře se rozhněvaně leskly široké oči.
„Copak, nelíbí se vám, že si troufám okřiknout vysoce postaveného Espera, aby se nemíchal do věcí, kterým ani za mák nerozumí?“ odpověděl Danielis. „Dokonce bych řekl, že teď už bylo pozdě.“
Woodworth se mezitím vzpamatoval.
„Ale synu, vždyť jsem přece jen navrhl, abychom zkonsolidovali naše mistry a zaútočili na centrum Brodskyho přívrženců,“ řekl káravě. „Copak je na tom špatného?“
Danielis zaťal ruce v pěsti. „Nic,“ řekl, „kromě toho, že si tím na sebe přivoláme ještě větší katastrofu, než teď.“
„Jedna nebo dvě prohry,“ oponoval mu Lescarbault. „Zahnali nás na západě na ústup, my jsme jim to zase ukázali tady.“
„Jen s tím výsledkem, že jejich hlavní síla zaútočila a rozdělila nás vedví,“ odsekl Danielis. „Od té doby jsou nám Espeři k ničemu... když o nich nyní rebelové ví, že potřebují na přepravu svých zbraní vozidla a že je taky lze zabít jako každého jiného. Dělostřelectvo na ně bude zaměřovat hned, jak je spatří, nebo prostě vyšlou bandy partyzánů, kteří se nepozorovaně přiblíží a zneškodní je. Anebo se nepřítel bude prostě vyhýbat místům, o kterých bude známo, že se tam vyskytují. A mistrů je přitom málo!“
„Proto jsem navrhoval, abychom je soustředili do jedné veliké skupiny, která by nešla zničit celá najednou,“ řekl Woodworth.
„A která bude k ničemu, protože bude strašně těžkopádná,“ odpověděl Danielis.
Cítil se dost zaskočen tím, jak ho Řád po celý život vodil za nos; ne, pomyslel si, ten pravý důvod mého rozhořčení není to, že se mistrům nepodařilo porazit rebely, ale fakt, že mistři byli prostě jenom figurky na cizí šachovnici, že každý člověk v Esperské komunitě byl v podstatě hlupák sloužící někomu jinému.
Najednou silně zatoužil spatřit Lauru. Věděl dobře, že ještě dlouho tu možnost mít nebude. Lauru a své dítě, tu poslední radostnou realitu, která mu ještě na tomto šedém světě zbyla. Trošku se upokojil a pokračoval již vyrovnaněji:
„Mistři, ať už jich přežije třeba jen hrstka, budou především platní při obraně San Francisca. V otevřené krajině se s nimi armáda protiv-
nika může lehce vypořádat, ať už tak nebo tak, ale vaše zbraně mohou odvrátit útok na městské hradby. A na to je hodlám použít.“
Bylo to nejspíše to nejlepší, co mohl dělat. Zatím neměli žádné zprávy ze severní poloviny loajalistické armády. Bezpochyby se stáhli do hlavního města, když předtím po cestě utrpěli těžké ztráty. Pokračovalo totiž rušení vzdušných signálů, které si nevybíralo mezi vlastními a nepřátelskými vysílačkami.
Danielis věděl, že musí něco podniknout, ať už ustoupit na jih nebo si probojovat cestu k městu. Ta druhá možnost ze zdála být rozumnější. Nevěřil, že by tuto volbu ovlivnila přítomnost Laury.
„Já sám nejsem mistr,“ řekl Woodworth. „Nemohu jim to telepaticky sdělit.“
„Chtěl jste říci, že nemáte jejich ekvivalent našeho rádia,“ řekl Danielis tvrdě. „Doprovází vás ale jeden z nich. Řekněte mu tedy, ať zprávu předá.“

Woodworth couvl. „Doufám," začal, „doufám, že chápete, že jsem také překvapen."
„Ale jistě, samozřejmě, filozofe," vyhrkl spontánně Lescarbault.
Woodworth polkl. „Stále vyznávám Cestu a Rád," řekl trpce. „Nemám na vybranou. Nebo ano? Nejvyšší slíbil, že po celém tomhle všem vyjeví pravdu." Pak pokýval hlavou. „Dobrá, synu, udělám, co je v mých silách."
Danielisovi bylo pojednou toho odcházejícího muže v modrém šatu trošku líto. O to naštvaněji však rozděloval krátce poté rozkazy.
Dost pomalu byly uvedeny v život. Velel nyní druhé brigádě; zbytek armády byl rozesetý po celé Peninsule ve fragmentech, které zůstaly po porážce od rebelů. Doufal, že mistři, kteří se k nim přidali, když projížděli Saň Brunem, a kteří byli nyní rovnoměrně rozděleni mezi obě poloviny, dovedou alespoň některé jednotky zpátky k jeho útvaru. Většina se však vydá do zajetí prvním rebelům, na které narazí, neboť po poslední porážce byla morálka téměř na nule.
Danielis jel velmi blízko k frontě, po bahnité cestě, která se klikatila přes vrcholky hor. Jeho helmice už mu připadala neskutečně těžká. Kůň pod ním klopýtal, vyčerpán mnoha dny dlouhých pochodů, ústupy, bitvami a potyčkami, s minimem nebo vůbec žádnými zásobami, v horku i zimě, ve stálém strachu, donekonečna a bez odpočinku, jen dál a dál tou nehostinnou vylidněnou krajinou. Chudák zvíře, musí se o něj pořádně postarat, až dojedou do města. Všechna zvířata, co se tady s nimi vlečou,
musí být náležitě odměněna, za všechno to plahočení sem a tam. I jim se únavou zavírají oči.
V San Franciscu si odpočinou všichni dosyta. Tam se udržíme, jak dlouho budeme chtít. Město má téměř nedobytnou hradbu, dě-lostřelectvo, esperské zbraně a přitom může dostávat z moře dostatek zásob. Můžeme tam zregenerovat síly, znovu zformovat své jednotky a přivézt po moři nové vojáky z Washingtonu a z jihu. Válka ještě není rozhodnutá... Bůh nám pomáhej.
Jestli se vůbec kdy rozhodne.
A pak, přijde se na nás někdy podívat Jimbo Mackenzie, posedět u ohně a v klidu si potlachat o minulých měsících? Nebo alespoň o něčem jiném, o čemkoli jiném? Jestli ne, pak i to je příliš velká cena za naše vítězství.
I když možná ne tak velká cena za to, co jsme se dozvěděli. Cizinci na naší planetě... kdo jiný by byl schopen vyvinout takové zbraně? Ti mistři budou mluvit, i kdyby to z nich měl vlastnoručně vypáčit mučením.
Danielis si vzpomněl na historky, které se za jeho dětství vyprávěly po setmění v rybářské chatrči. Před tou celosvětovou katastrofou se vyprávěly celé legendy o hvězdách, a ty se zachovaly až dodnes. Nebyl si jist, jestli ještě bude někdy schopen pohlédnout bez zachvění na noční oblohu.
Ta prokletá mlha...
Zepředu se ozval klapot kopyt. Danielis povytáhl šavli, ale pak poznal svého průzkumníka, který pozvedl k pozdravu vlhkou ruku. „Pane plukovníku, nepřátelská síla asi deset mil odtud po silnici. Velká."
Takže budeme muset zase bojovat. „Zdá se, že o nás ví?"
„Ne, pane. Postupují na východ podél toho hřebenu."
„Nejspíše chtějí obsadit zbytky Candlestického parku," zamumlal Danielis. Byl příliš unaven na to, aby jej ta zpráva vzpružila. „Tam si budou moci vybudovat dobré pevnosti. Velmi dobře, desátníku." Pak se otočil k Lescarbaultovi, aby mu předal instrukce.
Brigáda se podle nich zformovala. Dopředu byly vyslány další hlídky a Danielis tak získal podrobnější informace, na jejichž základě vypracoval plán, který by mohl vyjít. Nechtěl se pouštět do rozhodující bitvy, jenom odrazit protivníka a odradit jej od pronásledování. Jeho muži musí být ušetřeni v co největším počtu, aby mohli být nápomocni při obraně města a eventuelním protiútoku.
Lescarbault přijel zpátky. „Plukovníku! Rušení ustalo!"
„Cože?" Danielis zamrkal. Tomu moc nerozuměl.
„Ano, pane. Používal jsem teď jen kapesní vysílačku," Lescarbault pozdvihl ruku, ve které držel svůj malý přístroj, „která pracuje jen na velmi krátké vzdálenosti, při předávání rozkazů jednotlivým praporům. Rušení přestalo před několika minutami. Ted je v éteru úplně vymeteno."
Danielis si přitáhl jeho ruku s vysílačkou. „Haló, haló, rádiový voze, tady velitel. Slyšíte mne?"
„Ano, pane," řekl hlas z vysílačky.
„Z nějakého důvodu vypnuli ve městě rušičku. Přineste mi vojenskou dálkovou vysílačku."
„Ano, pane." V nastalé pauze bylo slyšet pouze bublání nedalekého potůčku a hlasy vojáků. Před Danielisovýma očima se převalovaly chuchvalce všudypřítomné mlhy. Z helmy mu stékaly kapičky vody na límec. Hříva jeho koně zplihle visela.
Pojednou se z přístroje ozvala depeše připomínající bzučení nějakého hmyzu:

„- ihned sem! Všechny bojeschopné jednotky v terénu, dostavte se co nejrychleji do Saň Francisca! Nepřítel na nás útočí z moře!“
Danielis pustil Lescarbautovu ruku s vysílačkou. Zůstal zírat clo prázdna, zatímco hlas z éteru opakoval stále dokola svoje naléhavé sdělení.
„- bombarduje Potrero Point. Paluby plné vojáků. Určitě se tady zamýšlí vylodit -“
Danielis uháněl myšlenkami napřed. Jako by najednou Esperská ideologie nebyla podvod, jako by byl s tím městem srostlý nějakou neviditelnou pupeční šňůrou a cítil na svém těle každou jeho ránu.
Okolo vstupu do zátoky zřejmě mlha nebyla, nebo se o tom alespoň depeše nezmiňovaly. Že by nějaké parníky za horizontem proklouzly pod zrezavělými zbytky tamního mostu? Když plují v té modrozelené vodě pod jasnou noční oblohou, vypadají z dálky jako zasněžené břehy. Většina Zátoky je však velmi dobře přehledná. Na protějším břehu se zvedají Eastbayské svahy se svými zelenými zahradami a zářivými vilkami a nad tím vším se tyčí Marin a dívá se z výšky na střechy celého Saň Francisca. Konvoji se podařilo projet kolem pobřežní obrany, která jej mohla rozmetat na kusy. Byl to určitě nezvykle velký konvoj a v nezvyklou dobu, avšak hlídky uspalo, že jsou to ty známé břichaté lodě s bílými plachtami a občas nějakým kouřícím komínem. Určitě to zdůvodnili nějakými potížemi s obchodníky, a tak byl bez odporu vpuštěn do Zátoky, kde nemá San Francisco žádné hradby. Až tam odkryli děla a z lodí se vyvalily celé nepřátelské sbory.
Ano, nejspíše se svými pirátskými škunery zajali náš konvoj. Jistě přitom užívali vlastních rušiček; ty ve spojení s našimi musely úplně odblokovat jakoukoli možnost volání o pomoc. Vyházeli naše zásoby přes palubu a místo toho nalodili bosské armády. Poznávací znamení zřejmě měli od nějakého špióna či zrádce. Takže jsou teď uvnitř téměř bezbranného města s velmi sporými obrannými jednotkami, skoro určitě bez jediného mistra v Esperské Centrále. A Sieřani jsou už před jižními branami a Laura je tam beze mne.
„Jedeme!“ vykřikl Danielis. Jeho brigáda za ním vyrazila a zaútočila s takovou zoufalou zuřivostí, že se najednou ocitli hluboko v nepřátelských pozicích. Tím se rozdělili na několik skupin, které pak bojovaly muž proti muži šavlemi a. bajonety. Avšak Danielis, neboť jel v čele, byl hned zpočátku zasažen granátem přímo do hrudi.
Na jihu a na východě, v okolí přístavu a u zbytků peninsulských hradeb, se stále ještě bojovalo. Když Mackenzie povyjel trošku výš, viděl, jak vítr rozhání hustý kouř z těchto míst a odhaluje tak trosky domů. Doléhaly k němu i výstřely. Jinak však město vypadalo nedotčeně: sítě ulic ohraničené hnědými střechami a bílými zdmi, kostelní věžičky tyčící se k obloze jako nějaké stožáry a Federální parlament na Nob Hillu spolu s Watchtowerem na Telegraph Hill, takové, jaké si je pamatoval z dětství. Zátoka se odtud překrásně leskla.
Ted však nebyl čas na obdivování krás ani na myšlenky na to, kde se asi skrývá Laura. Útok na Twin Peaks bude muset být rychlý, neboť Esperská Centrála se jistě bude bránit.
Na druhé straně těch svahů právě vedl Speyer po jednom z bulvárů polovinu Rolling Stones. (Yamaguči ležel mrtev někde na rozbombardované pláži.) Mackenzie se rozjel k nim. Míjeli Portolu tyčící se mezi roztroušenými domky. Koňská kopyta bušila o dlažbu, děla se se skřípotem valila kupředu, mokasíny se neslyšně šoupaly po dlažebních kostkách, zbraně rachotily. Muži ztěžka oddychovali a kouzelnický oddíl pohvizdoval píseň proti nějakým neznámým démonům. Avšak všechny zvuky jakoby se ztrácely i s ozvěnou v tom všeobklopujícím tichu. Mackenzie
si při tom vzpomněl na své noční můry, ve kterých letěl koridorem, jež se zdál být nekonečným. I kdyby nás nenapadli, pomyslel si smutně, musíme se zmocnit jejich Centrály dříve, než nám vypoví vlastní nervy.
Twinpeakský bulvár se odklonil od Portoly a stočil se ostře doprava. Končily obytné domy; jen divoké trávy teď pokrývaly ty napůl posvátné svahy, na nichž stály budovy přístupné pouze mistrům. Ty dva příkré, všemi barvami hrající mrakodrapy se svým tvarem podobaly fontánám. Byly tenkrát postaveny ze dne na den. Za Mackenzieho zády se ozvalo nějaké zasténání.
„Bugiere, trubte na další postup. Dvojnásobnou rychlostí!“
Z trubky vyšel jen chabý tón, který zase rychle zanikl. Podobal se trochu dětskému pláči. Mackenzieho v očích pálil jeho vlastní pot. Nevadilo by příliš, kdyby selhal a byl zabit... ale pluk, pluk musí -
Napříč ulicí vyšlehl plamen pekelných barev. Po něm se ozvalo zasyčení, a pak zahřmění. Dlažba před nimi se proměnila v nerovné trosky zahalené dýmem. Mackenzie zastavil koně. To bylo jen varování. Ale jestli mají dost mistrů, pokusí se nás zastrašit? „Děla, pal!“

Všechna polní děla vystřelila téměř současně. Tentokrát měli kromě houfnic ještě motorizované pětasedmdesátky, které si vzali ve skladech v Alemany Gate. Nad hlavami jim svištěly granáty a vybuchovaly na zdech Centrály. Vítr pak přinášel zpět ozvěny explozí.
Mackenzie strnule očekával esperské paprsky, ale žádné nevyšlehly. Že by se nám podařilo prolomit jejich palebnou clonu? Nahoře se pomalu rozplývala oblaka kouře a Mackenzie překvapeně zjistil, že překrásné barvy, které ještě před chvílí hrály na mrakodrapech, jsou ted' mrtvé. V jemných, ladných liniích těch velikých budov zely neforemné otvory po výbuších. Ten obrat Mackenziemu připomínal svojí bezútěšností pohled na mrtvé tělo ženy zavražděné jeho vlastní rukou.
Tak rychlý vývoj událostí se dal těžko očekávat! Plukovník rozdělil další instrukce a vydal se v čele své jednotky vpřed. Dělostřelectvo mezitím zůstalo na místě a pálilo dál skoro až hystericky jednu salvu za druhou. Vyschlý trávník, který pokrýval celý svah, hořel na několika místech od odletujících rozžhavených střepin. Skrz oblaka kouře viděl Mackenzie, jak se budovy postupně rozpadají. Celé velké kusy čelní stěny se utrhávaly a padaly. Kostra budovy se chvěla pod tíhou neustálé palby. Pak dostala přímý zásah, na okamžik ve své kovové agónii zasténala, a pak se rozpadla na kusy.
Ale co se to skrývalo uvnitř?
Nebyly tam žádné oddělené místnosti ani podlaží, jen nosníky a záhadné přístroje, sem tam ještě zářila jako malinké slunce světelná koule. „Budova“ uzavírala v sobě něco takřka stejně velkého, zářivý sloup s postranním rýhováním, který připomínal raketu, nebýt tak obrovitý a nadpozemsky ladný. Jejich vesmírný koráb, pomyslel si Mackenzie v nastalé vřavě. Vždyf již naši předkové je také začali vyrábět a my jsme vždycky plánovali, že jednou zase začneme. Ale tohle!...
Lukostřelci vydali svůj pronikavý válečný pokřik. Střelci i jezdci se ihned přidali a všichni se pak oddávali tomu bláznivému triumfálnímu ryku, tomu vytí šelmy nad kořistí. U dábla, porazili jsme samy hvězdy! Palba ustala a Rolling Stones dosáhli vrcholu kopce. Jejich pokřik teď přehlušoval i vítr. Štiplavý kouř jako by v sobě nesl pach krve.
V troskách občas ležela postava v modrých šatech. Asi půltucet těch, co přežili, ustupoval směrem ke korábu. Jeden lučištník vypálil. Jeho šíp se odrazil od přistávacího zařízení a přiměl Espery, aby se zastavili. Přes hromady sutě se valili vojáci, aby je zajali.
Mackenzie zastavil koně. Něco zcela nelidského leželo rozdrcené blízko nějakého stroje. Bylo to potřísněné krví fialové barvy. Až tohle uvidí lidé, bude to znamenat konec Řádu. Necítil však vůbec radost z vítězství. Ve Svaté Heleně začal docela obdivovat fundamentalismus těch věřících.
Ale teď nebyl čas na nářky ani na přemítání o tom, jak nevlídná bude budoucnost lidstva, nyní plně osvobozeného od cizích vlivů. Budova na druhém vrcholku byla stále ještě nedotčená. Měl by upevnit zdejší pozice, a pak eventuelně pomoci Philovi.
Vtom se však z vysílačky ozvalo: „Pojďte sem ke mně, Jimbo. Už je po všem,“ takže už svůj plán ani nemohl realizovat. Když vyjel za Speyerem, zahlédl, jak se na vrcholu druhého mrakodrapu třepetá vlajka Pacifických států.
U vchodu nervózně postávaly stráže. Mackenzie sesedl a vešel dovnitř. Vstupní místnost byla neuvěřitelnou přehlídkou fantastických tvarů a barev, takže si tu člověk připadal jako barbar. Desátník jej vedl chodbou. Tahle budova byla zřejmě užívána pro bydlení, kanceláře, sklady a další účely... Nástěnné abstraktní grafiky byly dost poničené. Dveře jedné místnosti byly vyraženy dynamitem a uvnitř mířili čtyři vojáci na dvě stvoření, která Speyer vyslýchal.
Jedno z nich se zhrouceně posadilo na něco, co by se dalo nazvat lavicí. Svoji ptačí tvář mělo zabořenou do sedmiprstých dlaní, její rudimentární křídla se otřásala vzlyky. Umějí tedy také plakat? pomyslel si Mackenzie překvapeně. Najednou dostal chuť přitisknout toho tvora na hruď a trochu jej utěšit.
Druhý stál vzpřímeně v róbě z vlnitého kovu. Jeho topasovité oči se dívaly do Speyerových z výšky sedmi stop. Jeho hlas pak proměnil akcentovou angličtinu v decentní zpěv.
„- z hvězdy typu H vzdálené asi tak padesát světelných roků. Prakticky není vidět ani z hvězdárny.“
Majorův vyzáblý obličej najednou vyrazil kupředu, jako kdyby chtěl svého zajatce klovnout. „Kdy přijedou další?“
„Žádná další loď nepřiletí ještě skoro sto let, a ta stejně přiveze jen další personál. Jsme v podstatě izolováni prostorem i časem; jen málokdo sem může letět a pokusit se vybudovat myšlenkový most přes tuto obrovskou propast.“
„Hm,“ pokýval Speyer. „Omezeni rychlostí světla. Myslel jsem si to, pokud ovšem

mluvíte pravdu.“
Bytost pokrčila rameny. „Nezbývá nám už teď nic jiného, než mluvit pravdu, a doufat, že nás pochopíte a pomůžete nám. Žádná odplata, pomsta ani forma hromadného násilí není na takovou časoprostorovou vzdálenost možná. Pracovali jsme však zde podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Uvědomte si, že ještě není pozdě, nejdůležitější fakta ještě nebyla prozrazena. Ach, prosím, vyslechněte mě, pro všechno na světě!“
Speyer pokývl směrem k Mackenziemu. „Všechno v pořádku?“ zeptal se. „Máme jich tady celou kupu. Asi dvacet přežilo, tenhle je jejich šéf. Zdá se, že jsou jediní na celé Zemi.“
„Mysleli jsme si, že jich nemůže být moc,“ řekl plukovník. Jeho tón byl stejně jako jeho vnitřní pocity velmi pochmurný. „Předtím jsme o tom spolu diskutovali a snažili se vyhodnotit jednotlivá fakta. Muselo jich být málo, protože jinak by jednali daleko otevřeněji.“
„Prosím, vyslechněte mne,“ žadonil ten tvor. „Přicházíme v lásce. Naším snem bylo vás vést, abychom vás naučili životu v míru, v naplnění... ah, samozřejmě, i my bychom na tom vydělali, ale získali bychom další rasu, s kterou bychom jednoho dne mohli žít jako bratři. Ve vesmíru žije mnoho ras. Chtěli jsme ovlivnit vaši budoucnost proto, abyste neskončili tak, jak už jste málem jednou skončili.“
„Pojem kontrolované historie není pro nás nic nového,“ odsekl opeyer. „Čas od času se na Zemi vyskytl, naposledy to vedlo k pekelným pumám. Tak to tedy ne, to pěkně děkujeme!“
„Ale my o všem víme! Velká Nauka předpovídá s absolutní jistotou...“
„A tohle předpověděla?“ zeptal se Speyer a mávl rukou směrem do potemnělé místnosti.
„Jsou samozřejmě malé odchylky. Není nás tolik, abychom mohli kontrolovat tolik divochů v každém detailu. Nepřejete si však také, stejně jako my, skončit s válkami, které vás od nepaměti sužují? To přece není málo.“
„Zatím se vám samotným povedlo jen vyprovokovat pěkně ošklivý konflikt,“ řekl Speyer.
Tvor si propletl prsty na obou rukou. „To byla chyba. Avšak plán zůstává, a je to jediná cesta, jak vést vaši rasu k věčnému míru. Já, který jsem kvůli vám cestoval mezi slunci, si tady teď před vámi kleknu na kolena a budu vás prosit -“
„Zůstaňte klidně stát!“ odskočil od něj Speyer. „Kdybyste za námi přišli čestně a otevřeně, našli byste jistě dost lidí, kteří by vám naslouchali. Možná dokonce hodně lidí. Ale to ne, vaše konání dobra muselo být lstivé a prohnané a ještě ke všemu si myslíte, že jen vy víte, co je pro nás dobré. My nemáme podle vás vůbec právo do toho mluvit. Můj ty Bože, něco tak domýšlivého jsem ještě neslyšel!“
Tvor pozdvihl hlavu. „A vy vašim dětem vždycky říkáte celou pravdu?“
„Tolik, kolik snesou.“
„Pak vaše nerozvinutá kultura ještě není připravena přijmout tato fakta.“
„Kdo vás oprávnil posuzovat, kdo je ještě dítě a kdo ne - kromě vás samých?“
„A jak poznáte, zda už jste dospělí?“
„Tím, že začneme vykonávat práce pro dospělé a stačíme na ně. Samozřejmě, že i my, lidé, sem tam děláme chyby, své vlastní. A my se z nich učíme. To vy jste nepoučitelní, vy a ta vaše zatracená psychověda, kterou jste se tady snažili šířit a která chce mermomocí každou lidskou bytost předělat podle toho jediného vzoru, který zná.
Chtěli jste znovu nastolit centralizovaný stát, že? Nepřemýšleli jste třeba jenom na vteřinku o tom, že feudalismus je možná ten systém, který lidem sedí? Co když člověk opravdu potřebuje místo, kterému může
říkat své vlastní, ke kterému náleží a jehož je nedělitelnou součástí; nějakou kontinuitu se svými tradicemi a svojí ctí; nějaké místo, kde se může svobodně rozhodovat; nějakou záštitu vlastní svobody před těmi pány kdesi nahoře, kteří budou chtít stále víc a víc moci; proč nepřipustit, že existují tisíce způsobů, jak žít? My jsme tady na Zemi vždycky budovali supervelmoci, abychom je pak zase záhy bourali. Třeba je celá ta vaše filozofie mylná. A třeba to, co teď zkusíme, bude to pravé. Co takhle svět z malých států? Státečků tak silně zakořeněných, aby se nerozpustily v národ a tak malých, aby nemohly nikomu uškodit. Států pomalu postupujících kupředu, bez malicherných sporů a hádek se svým okolím. Států, které si budou schraňovat svoji identitu. Vytvoří se tak tisíce víceméně nezávislých přístupů k našim problémům. Možná se nám pak... samotným... podaří alespoň některé z nich vyřešit!“
„To se vám nikdy nemůže povést,“ řekl tvor. „Skončí to zase stejně - nešváry a dalšími válkami.“
„To si myslíte vy. Já si zase myslím něco jiného. Ale ať už kterýkoli z nás má

pravdu, vsadil bych krk na to, že tenhle vesmír je příliš velký na to, aby si někdo mohl troufnout všechno předpovědět. A my si o svém životě chceme rozhodovat sami. Já osobně bych radši zemřel, než abych se stal poslušným, domestikovaným tvorem v cizích rukou.
Lidé se o vás dozví hned, jak se vrátí soudce Brodsky do svého úřadu. Ne, ještě dříve. Pluk se o tom dozví ještě dneska a město zítra, abychom zabránili nějakým dalším pokusům o utajování pravdy. A až přiletí vaše další raketa, budeme už na ni připraveni: ale naším vlastním způsobem, který nebude nikdo vymýšlet za nás.“
Tvor si přetáhl přes obličej kus svých modrých šatů. Speyer se otočil k Mackenziemu. Jeho tvář byla zpocená. „Chcete... chcete ještě něco dodat... Jimbo?“
„Ne,“ zamumlal Mackenzie. „Nic mě nenapadá. Pojďme si raději zorganizovat štáb, i když nepředpokládám, že ještě bude třeba bojovat. Zdá se, že to všechno právě skončilo.“
„To ano.“ Speyer se přerývaně nadechl. „Nepřátelské oddíly jsou prakticky připraveny vzdát se. Už nemají, za co bojovat. Brzy budeme moci začít znovu od začátku.“
Nádvoří domu vroubily zdi pokryté popínavými růžemi. Na ulici se ještě nevrátil běžný každodenní ruch, na jaký byla zvyklá před válkou.
Služebná uvedla Mackenzieho zadním vchodem a odešla. Plukovník si to namířil přímo k Lauře, která seděla na lavičce ve stínu košaté vrby. Sledovala jej, jak přichází, avšak naproti mu nevyšla. Jednu ruku měla položenou na kolébce, kterou před sebou pohupovala.
Mackenzie se zastavil a najednou nevěděl, co říkat. Jak byla hubená!
A pak začala sama, tak tiše, že jí sotva rozuměl: „Tom je mrtev.“
„Ach, ne.“ Před očima se mu zatmělo.
„Dozvěděla jsem se to předevčírem, když se vrátilo domů několik mužů z jeho útvaru. Byl zabit u San Bruna.“
Mackenzie si nechtěl vedle ní sedat, ale nohy by ho asi jinak neunesly. Posadil se tedy na zem a zadíval se na originální ornamenty na dlažbě. Nebylo tam vlastně nic jiného, na co koukat.
A Laura pokračovala monotónním hlasem dál: „Stálo to za to? Nemyslím jen Torna, ale všechny ty ubohé vojáky - jen pro nějakou politiku?“
„V sázce bylo mnohem víc,“ řekl.
„Ano, slyšela, jsem o tom v rádiu. Stejně si ale myslím, že to nemělo cenu. Hodně jsem o tom přemýšlela, ale stále docházím ke stejnému závěru.“
Neměl sílu cokoliv obhajovat. „Možná, že máš pravdu, holčičko. Já jsem do toho nikdy plně nepronikl.“
„Nejde ani tak o mě,“ řekla, „mám ještě Jimmyho. Ale Tom byl těžce oklamán.“
Najednou si uvědomil, že před ním v kolébce je jeho vnouče a že by si jej měl teď asi vzít do náruče a rozjímat na chvíli o jeho budoucnosti, ale nemohl. V hlavě měl úplně prázdno.
„Chtěl, aby se jmenoval po tobě,“ pokračovala Laura.
A ty taky, Lauro? pomyslil si. A místo toho řekl: „Co teď budeš dělat?“
„Něco si najdu.“
Přinutil se na ni pohlédnout. Západ slunce jí hořel na vrbových lístcích nad hlavou i na tváři, kterou právě sklonila k děcku, takže jí nebylo vidět do obličeje. „Pojď zpátky do Nakamury,“ řekl tiše.
„Ne. Někam jinam.“
„Vždycky se ti v těch horách přece líbilo,“ naléhal. „My…“
„Ne.“ Podívala se mu zpříma do očí. „To není kvůli tobě, tati. To určitě ne. Ale nechci, aby byl z Jimmyho voják.“ Zaváhala, „Myslím, že někteří Espeři budou dál pokračovat na nových základech, ale se
stejnými cíly. Asi se k nim přidáme. Jimmy by se měl asi snažit naplnit to, za co zemřel jeho otec, nemyslíš?“
Mackenzie se těžce vztyčil. „Nevím.“ řekl prostě. „Nikdy jsem nebyl na takové úvahy... můžu ho vidět'?“
„Ale táti -“
Přešel ke kolébce a podíval se na toho drobečka, který tam spal. „Jestli se znovu vdáš a budeš mít dceru, dáš jí své jméno?“ Koutkem oka spatřil, jak Laura sklonila hlavu a ruce se do sebe pevně zaklesly. Rychle vyhrkl. „Půjdu. Chtěl bych si s tebou ještě pořádně popovídat, zítra, nebo někdy jindy, jestli budeš chtít.“
Vrhla se mu do náručí a dala se do pláče. Hladil ji po vlasech a šeptal jí, jako když byla malá. „Ty bys chtěla tam k nám, vid? Vždyť to jsou taky tvoje hory, tvoje země, tam odjakživa patříš.“
„A - ani nevíš, jak bych chtěla.“
„Tak co ti brání?“ Skoro vykřikl.

Jeho dcera se napřímila. „Nemůžu," řekla. „Vaše válka skončila, ale moje právě začíná."
Neměl, co by jí na to řekl, protože dobře znal sílu její vůle. Sám ji v ní už od dětství pěstoval. „Doufám, že ji vyhraješ."
„Možná. Snad za tisíc let..." nemohla pokračovat.
Když odcházel, už byla tma. Ve městě ještě stále nešla elektřina, takže byly pouliční lampy ztemnělé a na obloze bylo vidět každou hvězdičku. Muži z jeho doprovodu vypadali i v matném světle lucerny dost hladově. Zasalutovali mu na pozdrav, a pak za ním jeli až do kasáren, s puškami připravenými pro případ nějakých problémů. Avšak jediné, co po cestě slyšeli, byl klapot koňských podkov na městské dlažbě.

Poul Anderson
KRÁLOVNA VZDUCHU A TEMNOT
Obálka Petr Bauer
Grafická úprava obálky Petr Lukáš
Překlad Jiří Emmer, Jiří Engliš
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 39. publikaci.
Plzeň 1992, vydání 1.
Náklad 10 000 výtisků.
Prodejní cena 33 Kč

Digitalizoval SoRex, 2003
http://sorex.wz.cz